

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANCY SPRINGER

KAYIP MARKE VAKASI

EnOLA

HOLMES

NETFLIX

BİR NETFLIX FİLMİ

EKSİK
PARÇA

ROMAN

Çeviren: Lütfiye Filiz Yolaçan

NANCY SPRINGER

EnOLA

HOLMES

KAYIP MARKİ VAKASI

Edebiyat ve sinemanın en sevilen karakterlerinden Sherlock Holmes'un 14 yaşındaki kız kardeşi Enola Holmes'un maceraları başlıyor. Ağabeyleri Sherlock ve Mycroft'la rekabet edebilecek zehir gibi zekâya sahip Enola, tıpkı dedektif ağabeyi gibi gizemli olayları çözmeye çalışıyor. Enola, anneleri aniden ortadan kaybolunca onu aramak için Londra'ya gider. Ancak kendisini hiç ummadığı şekilde bir Marki'nin kaçırılması vakasının ortasında bulur. Peşindeki tehlikeli adamlardan kaçarken aynı zamanda onu yatılı okula göndermek isteyen ağabeylerine de yakalanmamaya çalışır. Bütün bu kargaşa arasında Enola ipuçlarını çözebilecek ve annesini bulabilecek mi?

En İyi Genç Yetişkin Romanı dalında Edgar Ödülü, En İyi Çocuk Kitabı dalında Edgar Ödülü ve James Tiptree Jr. Ödülü alan başarılı yazar Nancy Springer'in altı kitaplık *Enola Holmes Gizemleri* serisinin ilk kitabı *Kayıp Marki Vakası* şimdi Millie Bobby Brown, Henry Cavill ve Helena Bonham Carter'in oynadığı bir Netflix orijinal filmi!

/etsilparcayayinlari

/etsilparcayayinlari

www.etsilparca.com

9 786257 124447

24 TL

KDV'den muaf.

Eksik Parça Yayınları

Kayıp Marki Vakası – Bir Enola Holmes Gizemi

Nancy Springer

Puffin Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

The Case of the Missing Marquess (An Enola Holmes Mystery)

Copyright © Nancy Springer 2007

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Lütüye Filiz Yolaçan

Çeviri editörü: Hülya Key

Redaktör: Duygu Ergün

Editör: Demet Çaltepe

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarımı: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

2.Baskı: Haziran 2021

ISBN: – 978-625-7124-44-7

Türkçe yayın hakları, Akçalı Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

EnOLA HolMES

KAYIP MARKİ VAKASI

Çeviren: Lütfiye Filiz Yolaçan

“ÇOK KISA BİR SÜRE DE OLSA DURAKLAMIŞTIM.”

Arkamda güçlü ayak sesleri duyuluyordu.

Kaçmak için öne atıldım ama çok geçti. Ayak sesleri hızlıca bana doğru geldi. Demir bir pençe kolumu kavradı. Tam çığlık atacaktım ki çelik gibi bir el ağzımı kapadı. Kulağımın çok yakınında bir ses gürledi, “Hareket edersen ya da bağırırsan seni öldürürüm.”

Korkuyla donakaldım. Gözlerim kocaman açılmış karanlığa bakıyordum, hareket edemedim. Zorlukla nefes alabiliyordum. Ben soluğum kesilmiş bir şekilde kalakalmışken adam, yakaladığı sol kolumu bıraktı ve etrafımda yılan gibi dolanarak her iki kolumu zorla iki yanıma yapıştırdı ve sırtımı, göğsü olduğunu bilmesem duvar sanacağım bir yüzeye bastırdı. Elini ağzımdan çekti ama o an, titreyen dudaklarımdan bir ses çıkamadan loş gecede bir çelik parıltısı gördüm. Uzun bir çelik. Gittikçe incelerek sivrilmiş bir buz parçası gibi bir şey. Keskin bir bıçak.

Anneme – N.S.

KARANLIK BASTIKTAN SONRA LONDRA'NIN DOĞU YAKASI'NDA, AĞUSTOS 1888

TEK IŞIK, KIRILMADAN KALABİLMİŞ AZ SAYIDAKİ GAZLI sokak lambasından ve yaşlı adamların birahanelerin önlerinde, parke taşlarının üzerinde haşlanmış deniz salyangozu satmak için astıkları tencerelerin altındaki ateşten vuran ışıktır. Şapkasından botlarına kadar tamamen siyahlar giymiş yabancı kadın, kendisi de bir gölge gibi, fark edilmeden gölgeden gölgeye geçmektedir. Geldiği yerde bir kadının yanında eşi, babası veya erkek kardeşi olmaksızın gece dışarıda olması düşünülemez. Ama o, kayıp kişiyi aramak için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Yürürken, siyah peçesinin altında gözlerini kocaman açmış etrafı taramakta, araştırmakta ve izlemektedir. Çatlak kaldırımlarda kırılmış cam parçaları görür. İğrenç tüysüz kuyruklarını sürüyerek cesurca dolaşan sıçanlar görür. Sıçanların ve cam kırıklarının arasında çıplak ayakla koşan perişan kılıklı çocuklar görür. Kol kola salınarak yürüyen kırmızı flanel yelek giymiş erkek ve ucuz hasır bo-

neli kadınlardan oluşan çiftler görür. Bir duvarın dibinde farelerin arasında sızmış veya uyuyakalmış, belki de ölmüş olan birini görür.

Bakarken, bir yandan dinler. Bir yerden gelen, laternayla yapılan bir müzik sesi isli havaya yayılmaktadır. Arayış halindeki siyah peçeli kadın bu çakır keyif müziği duyar. Bir birahanenin kapısının önünde “Baba? Ba?” diye seslenen küçük bir kızın sesini duyar. Çığlıklar, kahkahalar, sarhoş naraları, “İstiridye! Sirkeye batır ve çiğne, senin için dört tanesi bir peni!” diye bağırarak sokak satıcılarını duyar.

Sirke kokusunu alır. Cin, haşlanmış lahana ve sıcak sosis kokusunu, yakındaki limandan gelen hafif tuzlu esintiyi ve Thames Nehri’nin pis kokusunu alır. Çürüyen balık kokusu alır. Arıtılmamış lağım kokusunu alır.

Adımlarını hızlandırır. Sadece arayan değil, aynı zamanda aratılan olduğundan hareket halinde olmalıdır. Siyah peçeli avcı, av olur. Takip eden adamların onu bulamaması için uzaklara doğru yürümek zorundadır.

Sonraki sokak lambasına vardığında, bir kapının girişinde bekleyen dudakları boyalı ve gözlerinin boyası akmış bir kadın görür. Bir fayton yaklaşır, durur ve frak giymiş, parlak ipek şapkalı bir adam iner. Her ne kadar kapıdaki kadın, bir zamanlar beyefendinin sosyal sınıfından bir hanıma ait olması muhtemel, dekolte bir gece kıyafeti giymiş olsa da siyah peçeli izleyici, beyefendinin buraya dans etmek için geldiğini düşünmez. Hayat kadınının kırmızı boyalı dudaklarındaki gülümsemeye rağmen, korkunun musallat olduğu bezgin gözlerini görür. Onun gibi birisi, yakın zaman önce vücudunda geniş bir yarık açılmış olarak birkaç sokak ötede ölü bulunmuştur. Kadının bakışlarından kaçan siyahlar içindeki araştırmacı yürümeye devam eder.

Bir duvara dayanmış duran tıraşsız bir adam ona göz kırpar. “Küçükhanım, tek başına ne yapıyorsun? Arkadaş istemez misin?” Bir beyefendi olsaydı, tanıştırlmadan onunla konuşmazdı. Adama aldırış etmeden hızlanarak yanından geçer. Hiç kimse ile konuşmaması gerekmektedir. O buraya ait değildir. Bunu bilmek onu rahatsız etmez, çünkü o asla, herhangi bir yere ait olmamıştır. Ve bir anlamda o, her zaman yalnız olmuştur. Ama gölgeleri süzerken kalbi sızlamıyor değildir, çünkü artık onun bir evi yoktur. O, dünyanın en büyük şehrinde bir yabancısıdır ve bu gece başını nerede yastığa koyacağını bilmemektedir.

Ve eğer, Tanrı’nın izniyle sabaha kadar yaşarsa aradığı ve çok sevdiği o kişiyi bulmayı umut etmektedir.

Gölgelerin ve Doğu Londra’daki limana bitişik kenar mahallelerin derinliklerine doğru yürümeye devam eder. Yalnız.

BİRİNCİ BÖLÜM

ANNEMİN NEDEN BANA TERSTEN OKURSANIZ YALNIZ
(alone) anlamına gelen “Enola” adını verdiğini bilmeyi çok istedim. Annem, şifrelere düşküncü –belki hâlâ düşküncüdür– ve kafasında bir şey vardı muhtemelen. Ya bir önsezi, ya solaklara özgü bir çeşit lütuf ya da babam henüz vefat etmemiş olmasına rağmen kurduğu birtakım planlar.

Ben büyürken hemen her gün bir şey olduğunda “Kendi başının çaresine gayet iyi bakacaksın Enola,” derdi. Gerçekten bu, onun her zaman eskiz defteri, fırçaları ve suluboyaları ile kırlara dolaşmaya çıkarken dalgınlıkla söylediği, olağan veda cümlesiydi. Hatta on dördüncü yaş günümün olduğu Temmuz akşamında Ferndell Konağı’na, evimize dönmeyi ihmal ettiğinde beni tam da yalnız, kendi başıma bıraktı.

Uşak Lane ve onun aşçı karısı ile doğum günümü zaten kutladığımız için annemin yokluğunu en başta dert etmedim. Bir araya geldiğimizde yeterince candan olmamıza rağmen, annem ve ben birbirimizin meselelerine nadiren karışırdık. Ben onun bazı acil

işler yüzünden başka yerde kalmak zorunda olduğunu düşünmüştüm, özellikle de Bayan Lane'e çay vaktinde bana bazı paketler vermesini tembihlemiş olduğu için.

Annemin bana hediyeleri şunlardan oluşuyordu:

Bir çizim takımı: hepsi, düzgün bir şekilde açıldığında şövale olan tahta bir kutuya yerleştirilmiş kâğıt, kurşun kalemler, onları keskinleştirmek için bir çakı ve silgiler;

Çiçeklerin Anlamları: Hayranlar Tarafından İletilen Mesajlar, Mendiller, Mühür Mumu ve Posta Pulları Üzerine Notları da İçerir başlıklı kalın bir kitap;

ve çok daha küçük bir şifre kitapçığı.

Sınırlı bir resim yapma yeteneğim olmasına rağmen annem, sahip olduğum bu küçük becerimi teşvik ederdi. Konusu ne olursa olsun neredeyse her kitabı okumaktan da keyif aldığımı bildiği gibi eskiz çizmekten de keyif aldığımı ama şifrelere pek ilgi *duymadığımı* biliyordu. Yine de bu küçük kitabı kendi elleriyle benim için yapmıştı, bunu açıkça görebiliyordum. Narin suluboya çiçeklerle süslediği sayfaları katlamış ve dikerek birleştirmişti.

Bu hediyeyi hazırlamak için bayağı bir zaman harcadığı belliydi. Beni düşünmüyor diye bir şey yok, dedim kendi kendime. Emin bir şekilde. Gece boyunca birçok kez.

Annemin nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim olmasa da eve geleceğini ya da gece bana bir mesaj yollayacağını düşünüyordum. Yeterince huzurlu bir şekilde uyudum.

Ancak, ertesi sabah, Lane kafasını salladı. Hayır, evin hanımı geri dönmemişti. Hayır, ondan hiç haber yoktu.

Dışarıda, ruh halime oldukça uygun gri bir yağmur yağıyordu, huzursuzluğum daha da arttı.

Kahvaltıdan sonra hızla, üst kattaki odama, kenarlarında pembe-mavi çiçek desenleri olan beyaz renkli gardırop, lavabo, şifonyer ve benzerlerinin olduğu keyifli sığınağıma çıktım. Yalnızca çocuklara uygun olan böyle ucuz eşyalara halk dilinde “kır evi mobilyası” denir. Ben onları severdim. Çoğu zaman.

Bugün değil.

İçeride kalamazdım; gerçekten de yalnızca botlarımın üzerine alelacele galoş geçirmek için oturabildim. Daha önce ağabeyime ait olan rahat kıyafetlerden gömlek ve golf pantolonumu giydim, sırtıma da bir yağmurluk attım. Gürültülü bir şekilde alt kata inip, holden bir şemsiye aldım. Sonra Bayan Lane’e “Ben etrafa bir göz atmaya çıkıyorum,” diyerek mutfaktan dışarı çıktım.

Tuhaf; bunlar neredeyse her gün, bir şeyler aramak için dışarı çıktığımda söylediğim kelimelerdi –genellikle ne aradığımı bilmememe rağmen. Herhangi bir şey arardım. Sadece üzerinde neler olabileceğini görmek için ağaçlara tırmanırdım. Belki kahve ve sarı renkli çizgileri olan salyangoz kabuklarını, belki yemiş kümelerini, kuş yuvalarını. Ve eğer bir saksagan yuvası bulursam, içinde ne olduğuna bakardım: ayakkabı tokaları, parlak şerit parçacıkları, birisinin kayıp küpesi. Sanki çok değerli bir şey kaybolmuş ve ben de onu arıyormuşum gibi yapardım.

Sadece bu sefer rol yapmıyordum.

Bayan Lane de bu sefer durumun farklı olduğunu biliyordu. Her zaman olduğu gibi şapka takmadığımdan “Şapkan nerede Enola?” diye sorması gerekirdi. Ama hiçbir şey demedi, izlerken gidişimi.

Etrafta anneme bakınmak için gidişimi.

Onu benim bulabileceğimi düşünüyordum gerçekten.

Mutfaktan uzaklaştıktan sonra anneme ait bir işaret bulabilmek için tazı gibi ileri geri koşmaya başladım. Dün sabah, bir

doğum günü geleneği olarak yatakta kalmama izin verilmişti; bu yüzden annemin dışarı gidişini görmemiştim. Ama her zamanki gibi, birkaç saat boyunca çiçek ve bitki çizim çalışmalarıyla zaman geçirdiğini düşünerek, onu ilk önce Ferndell arazisinde aradım.

Annem mülkünü her şeyin kendi başına büyümesine izin vererek yönetmeyi severdi. Yabanileşmiş çiçek bahçelerinde, karaçalı ve dikenlerin istilasına uğramış çimenlerde, üzüm asması ve sarmaşık ile örtülü ağaçlıkta dolanıp durdum. Ve bütün bu süre boyunca gri gökyüzünden üzerime yağmur yağdı.

Yaşlı İskoç çoban köpeği Reginald, ıslanmaktan yorulana kadar benim yanımda koştuktan sonra korunak bulmaya gitti. Mantıklı yaratık. Dizlerime kadar ıslanmış olarak aynı şeyi yapmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Yürüme hızımla birlikte endişem de artmıştı ve şu anda korku beni adeta kamçulamaktaydı. Annemi buralarda bir yerde yaralı ya da hasta yatarken bulmak korkusu ya da –annem genç sayılamayacağı için tümüyle inkâr edemediğim bir korku– kalp krizi geçirmiş olabileceği korkusu. İnsan düşünürken bile bu kadar net bir şekilde adlandıramıyor ama... şey bile olabilirdi; ifade edecek başka kelimeler var. Süresi dolmuş olabilirdi. Öbür dünyaya göçmüş olabilirdi. Vefat etmiş olabilirdi. Babamın yanına gitmiş olabilirdi.

Hayır. Lütfen.

Birileri, annemle “yakın” olmadığımız için onun kayboluşunu çok fazla umursamamış olduğumu düşünebilir. Ama tam tersi; kendimi korkunç hissettim, çünkü ona kötü bir şey olursa hep benim yüzümden diye düşünülecekti. Hep kendimi suçlu hissettim –her şey için, nefes aldığım için bile– çünkü ben uygunsuz bir şekilde annemin hayatının geç bir evresinde bir skandal, bir yük olarak doğmuştum. Ve hep büyüdükten sonra bir şeyleri düzelteceğime inanmıştım.

Günün birinde, bir şekilde, hayatımı, beni utancın gölgesinden çıkaracak olan parlayan bir ışık haline getireceğimi ummuştum.

Ve sonra, anlayacağınız gibi, annem beni sevecekti.

Bunun için o, hayatta olmak zorundaydı.

Ve ben onu *mutlaka* bulmalıyım.

Annemi ararken toprak sahiplerinin nesiller boyu yaban tavşanı ve orman tavuğu avladığı ormanda gidip geldim; araziye adını veren mağaranın eğrelti otu kaplı kayalıklarına tırmandım ve indim –burası benim sevdiğim bir yerdı ama bugün hiç oyalanmadım. Ormanın bitip çiftlik arazilerinin başladığı parkın kenarına kadar aramaya devam ettim.

Tarlalarda da aramaya devam ettim çünkü annem çiçekler uğruna buralara gelmiş olabilirdi. Ferndell şehre çok uzak olmadığı için buradaki kiracılar sebze yerine yaban sümbülü, hercai menekşe ve zambak yetiştirmeye başlamışlardı çünkü Covent Garden'a günlük taze çiçek temin etmek daha fazla gelir anlamına geliyordu. Burada hepsi Londra için olmak üzere sıra sıra güller, kız gözü çiçekleri, zinya çiçeği ve gelincik yetiştirdi. Çiçek tarlalarına bakarken, gülümseyen hizmetçilerin her gün konakların her odasına taze buketler koyduğu, akşamları hanımefendilerin ve kraliyet mensubu hanımlarının saçlarını ve kıyafetlerini anemon ve menekşelerle süsledikleri ve onların kokularını sürdükleri parlak bir şehir hayal ettim. Londra öyle bir şehir...

Ama bugün çiçek tarlaları yağın yağmurla iyice ıslanmıştı ve Londra hayallerim tarlalardan yükselen sis gibi buharlaşmadan önce sadece bir ya da iki nefes boyu sürdü. Uçsuz bucaksız tarlalar. Kilometrelerce süren alanlar.

Annem neredeydi?

Rüyalarımnda –annemle ilgili rüyalar, Londra rüyalarım değil– onu kendim bulur, bir kahraman olurdum. Onu kurtardığımda bana şükranla ve hayranlıkla bakardı.

Ama bunlar rüyalardı ve ben bir aptaldım.

Şimdiye kadar arazinin sadece dörtte birini arayabilmişim, tarlaların ise o kadarını bile arayamamışım. Eğer annem yaralanmışsa, ben onu bir başıma bulana kadar o, ruhunu teslim edecekti.

Döndüm ve aceleyle konağa doğru yola koyuldum.

Varınca Bay ve Bayan Lane yuvada bekleyen bir çift kumru gibi üzerime çullandı. Bay Lane üzerimdeki ıslak palto ve şemsiye ve botları çekiştirirken, Bayan Lane ısınmam için beni mutfığa doğru iteliyordu. Bana çıkışacak konumda olmasa da görüşlerini açık bir şekilde ifade etti. Kapaklarından birini açarken büyük kömür sobasına doğru “Bitip tükenmeksizin yağın yağmurda saatlerce dışarıda kalmak için cahil olmak gerekir,” dedi. “Bir kişinin sıradan biri ya da aristokrat olup olmaması fark etmez, bir insan soğuk algınlığına yakalanırsa, bu onu öldürebilir.” Bunu sobanın üzerine koyduğu çaydanlığa doğru söylemişti. “Verem, kişiler ve koşullar arasında ayırım gözetmez.” Bunu da çay kutusuna doğru. Benim cevap vermememe gerek yoktu, çünkü benimle konuşmuyordu. *Bana* bu tür şeyler söylemeye izni yoktu. Çay fincanlarına “Bir insanın bademcik iltihabı, zatülcenp, zatürree ya da daha fenasını aramaya gitmeden önce düşünmesi gerekir,” dedi. Sonra yüzünü bana dönerken, tavrı da eski haline döndü. “Özür dilerim Bayan Enola, öğle yemeği alacak mısınız? Sandalyenizi sobanın daha yakınına çekmez misiniz?”

“Öyle yaparsam tost ekmeği gibi kızarıyorum. Hayır, öğle yemeğine ihtiyacım yok. Annemden herhangi bir haber var mı?” Cevabı biliyor olmama rağmen –Bay Lane veya Bayan Lane, eğer bir şey duymuş olsalar bana hemen söylerlerdi– yine de sormama engel olamadım.

“Haber yok, küçük hanım.” Bir bebeği kundaklarmış gibi ellerini önlüğüne sardı.

“Öyleyse yazmam gereken bazı notlar var,” diyerek ayağa kalktım.

“Bayan Enola, kütüphane soğuk. İstediklerinizi buraya masaya getireyim izin verirsiniz.”

O kasvetli odada büyük deri koltukta oturmak zorunda kalmayacağıma sevindim. Bayan Lane, kütüphane masasından bizim aile armasının basılı olduğu kâğıt, mürekkep hokkası ve dolma kalemle birlikte ve bir miktar kurutma kâğıdını alıp sıcak mutfığa getirdi.

Kalemi mürekkebe batırıp, krem renkli kâğıt üzerine yerel polise hitaben annemin kaybolmuş olduğu konusunda onları bilgilendiren ve bir arama başlatmalarını rica eden birkaç kelime yazdım.

Sonra oturup düşündüm: Gerçekten bunu yapmak zorunda mıydım?

Maalesef evet. Daha fazla erteleyemezdim.

Daha yavaş bir şekilde bir not daha, birazdan teller üzerinde kilometrelerce yol alacak ve bir uzak yazıcı makinesiyle telgraf olarak basılacak başka bir not yazdım:

LEYDİ EUDORIA VERNET HOLMES DÜNDEN BERİ KAYIP
STOP LÜTFEN BİLGİ VERİN STOP ENOLA HOLMES

Bu telgrafı Londra’da Pall Mall’da yaşayan Mycroft Holmes’e yönlendirdim.

Ve aynı mesajı, aynı zamanda yine Londra, Baker Caddesi’nde yaşayan Sherlock Holmes’e gönderdim.

Ağabeylerime.

İKİNCİ BÖLÜM

BAYAN LANE'İN İÇMEM İÇİN ISRAR ETTİĞİ ÇAYDAN BİR yudum aldıktan sonra üzerime kuru bir golf pantolonu geçirip notlarımı göndermek için köye doğru yola çıktım.

Bayan Lane, ellerini tekrar önlüğüne kurularken “Ama yağmur –yağış– Dick onları götürür,” diye teklifte bulundu.

Dick, Bayan Lane'in malikânedeki tuhaf işleri yapan yetişkin oğluydu. Bir şekilde ondan daha akıllı olan İskoç çoban köpeği Reginald ise ona nezaret ederdi. Bayan Lane'e bu önemli iş için Dick'e güvenmediğimi söylemek yerine, “Oradayken bazı araştırmalar yapacağım. Bisikleti alıyorum,” dedim.

Bu, eski yüksek tekerlekli bir külüstür değil, pnömatik lastikleri olan, tamamen güvenli, günümüze uygun “bodur” bir bisikletti.

Çiseleyen yağmurun altında bisikletle giderken bir anlığına kapıcı kulübesinde durdum –Ferndell bir malikâne için küçük sayılır, lafın gelişi göğsü şişkin taş bir ev de denebilir gerçekte ama bir araba yolu, bir kapısı olması gerekir, bu nedenle bir de bekçi kulübesi.

“Cooper,” diye seslendim bekçiye, “Bana kapıyı açar mısın lüt-

fen? Bu arada, dün anneme kapıyı açtın mı, hatırlıyor musun?”

Cooper, böyle bir soru karşısında şaşkınlığını fazla gizlemeden, olumsuz cevap verdi. Bayan Eudoria Holmes hiçbir şekilde buradan geçmemişti.

Açtığı kapıdan çıktıktan sonra Kineford köyüne kadar olan kısa mesafeli yolu bisikletle kat ettim.

Postanede telgraflarımı yolladım. Sonra notumu polis karakoluna bıraktım ve ziyaretlerime başlamadan önce komiserle konuştum. Papazın yaşadığı ev, manav, pastane, şekerlemeci, kasap, balıkçı ve benzeri yerlere uğrayıp olabildiğince ihtiyatlı olarak annemi sordum. Kimse onu görmemişti. Başkalarının yanı sıra papazın karısı da bana kaşlarını kaldırarak baktı. Sanıyorum golf pantolonum yüzünden. Umumi yerlerde bisiklete binmek için, “aklı başında” bir kıyafet –su geçirmez etekle kaplı sporcu pantolonu veya ayak bileklerinizi örtecek uzunlukta herhangi bir etek-giymiş olmam gerekirdi. Annemin, kömür kovası, piyanosunun arkası gibi kaba nesne ve yüzeyleri ve beni düzgün şekilde kumaşla örtmediği, giydirmedeği için eleştirildiğini biliyordum.

Öyle şoke edici bir çocuktum ki.

Niye yüz karası olduğumu hiç sorgulamadım çünkü bunu yapmak “kibar” bir kızın cahil kalması gereken konuları açmak anlamına gelirdi. Ancak pek çok evli kadının bir düzine kadar çocuk sahibi olana ya da artık doğuramayacak hale gelene veya tükenene kadar bir ya da iki yılda bir eve kapandığını, birkaç ay sonra yeni bir çocukla birlikte ortaya çıktığını gözlemlemiştim. Annem ise yalnızca benden çok büyük olan iki ağabeyimi doğurmuştu. Doğum sayısı konusundaki önceki sınırlı davranışı, benim dünyaya geç gelmemi bir şekilde rasyonalist bir mantıkçı olan bir beyefendi ve soylu, sanatçı eşi için daha da utanç verici bir hale getirmişti

Kineford'da, bu defa han, demirci, tütüncü, birahane gibi “ki-bar” kadınların pek ayak basmadığı yerlerde araştırma yapmak için tekrar dolaşırken kaşlarını kaldıranlar başlarını eğip birbirleriyle fısıldaşılar.

Hiçbir şey öğrenemedim.

Ferndell Malikânesi'ne mutsuz bir halde dönerken en içten gülüşlerime ve “söz bundan açılmışken” tavrıma rağmen ardımdan yapılan ve şiddeti giderek artan heyecanlı dedikodu, varsayım ve söylentileri neredeyse duyuyordum.

Bayan Lane'in sessiz, sorgulayan bakışına “Ne kimse görmüş ne de nerede olabileceği hakkında kimsenin bir fikri var,” diye cevap verdim.

Neredeyse çay zamanı gelmiş olmasına rağmen yaptığı öğle yemeği tekliflerini yine reddederek ağır ağır yukarıya, annemin dairesine çıktım ve koridordaki kapısının önünde durup düşündüm. Annem kapısını kilitli tutardı. Söylendiğine göre Bayan Lane'e zahmet olmasın diye –Bay ve Bayan Lane'den başka hizmetkâr yoktu– annem kendi dairesindeki odaları kendisi temizlerdi. Herhangi birisinin girmesine izin vermezdi ama bu koşullar altında...

Devam etmeye karar verdim.

Elimi kapı tokmağı üzerine koyarken, anahtarı almak için Lane'i bulmak zorunda kalacağımı düşünüyordum.

Ama kapı tokmağı avucumun içinde döndü.

Kapı açıldı.

Ve daha önceden bilmesem bile, o anda biliyordum ki her şey değişmişti.

Annemin oturma odasının sükûnetinde etrafa bakınırken bir kilisede olsam hissedeceğimden daha fazla huşu içinde hissettim.

Babamın mantık kitaplarını ve Malthus ve Darwin'i okumuştum; annem ve babam gibi ben de rasyonel ve bilimsel görüşe sahiptim ancak annemin odasında olmak bana inancım olsun istiyormuşum gibi hissettirdi. Bir şeye inanmak. Maneviyata belki, ya da ruha.

Annem bu odayı sanatsal ruhun kutsal bir alanı yapmıştı. Pencerelelerin kaplandığı, ışığın içeri vurması için yanlara çekilmiş nilüfer desenli Japon ipeğinden yapılmış panellerden içeri sızan ışık evin ana salonundaki iri yarı, karanlık maun mobilyalardan çok farklı olarak bambuya benzemesi için oyulmuş ince ahşap akçaağaç mobilyaları aydınlatıyordu. Salondaki tüm ahşaplar vernikliydi, pencerelerde bol dökümlü yünlü kumaştan perdeler ve duvarlarda atalarımızın asık suratlı yağlı boya portreleri vardı ama burada, annemin dairesinde ahşaplar beyaz renkliydi ve pastel renklere boyanmış duvarlarda yüzlerce zarif suluboya asılıydı: Annemin yaptığı, her biri bir dosya kâğıdından daha büyük olmayan, ince çerçeveler içindeki canlı, sevgiyle detaylandırılmış çiçek resimleri.

Bir an için annem buradaymış, hep burada olmuş gibi hissettim. Keşke öyle olsaydı.

Sanki onu rahatsız edermişim gibi yavaşça, bir sonraki odaya, stüdyosuna geçtim: ışık uğruna pencereleri çıplak, temizlik uğruna meşe zemini çıplak olan sade bir oda. Şövaleyi, eğik çalışma masasını, kâğıt ve malzeme raflarını gözden geçirirken, tahta bir kutu gördüm ve suratım asıldı.

Annem her nereye gittiyse, suluboya takımını yanına almamıştı. Ama ben sanmıştım ki...

Ne kadar aptalmışım. Önce buraya bakmam gerekirdi. O, dışarı hiç de çiçeklerle ilgili çalışma yapmak için çıkmamıştı. O gitmişti –bir yere, bir nedenle ve ben bilmiyordum. Onu kendi başıma bulabileceğimi nasıl düşünmüştüm? Aptaldım, aptal, aptal.

Adımlarım artık ağırlaşmış olarak bir sonraki kapıdan annemin yatak odasına geçtim.

Ve kalakaldım. Pek çok nedenden dolayı şaşırmıştım. İlk ve en önemli neden annemin ışıltılı, modern pirinç yatağının haliydi: yapılmamıştı. Annem, hayatım boyunca her sabah kahvaltıdan hemen sonra yatağımı yapmamı ve odamı toplamamı istemiş ve beni denetlemiştir; kendi yatağını çarşafları savrulmuş, yastıkları atılmış ve kuştüyü yorganı İran halısının üzerine sarkmış olarak kesinlikle bırakmazdı.

Üstelik kıyafetleri düzgün bir şekilde yerine kaldırılmamıştı. Kahverengi tüvit, yürüyüş kıyafeti gelişigüzel bir şekilde ayaklı boy aynasının üstüne atılmıştı.

Ama eğer alışılmış –eteği iplerle yukarıya çekilebilen, böylelikle yalnızca iç eteğin ıslandığı veya çamurlandığı ancak aniden ufukta bir erkek görünecek olursa aşağı bırakılabilecek– yürüyüş kıyafetini, bu pratik, modern kırsal arazi giysisini giymediyse, o zaman ne giymişti?

Pencereden içeri ışığın girmesi için kadife perdeleri yana çektim, dolap kapılarını ardına kadar açtım, sonra öylece durup içindeki kıyafet karmaşasını anlamaya çalıştım: yün, yünlü kumaş, muslin ve pamuklu ama aynı zamanda Şam ipeği, ipek, tül ve kadife giysiler. Annem, anlaşılacağı gibi, çok özgür düşünen, karakter sahibi bir kadındı, kadınlara oy hakkı verilmesinin ve Ruskin tarafından savunulan yumuşak, bol, estetik giysileri kapsayan kıyafet reformunun taraftarıydı. Ama aynı zamanda ister hoşlansın ister hoşlanmasın, bir toprak sahibinin belli mecburiyetleri olan dul eşiydi. Yani yürüyüş kıyafetleri ve “rasyonel” olan giysileri vardı ama ayrıca resmi ziyaret elbiseleri, dekolte akşam yemeği elbisesi, opera pelerini ve bir balo kıyafeti de vardı. Mor renkli bu balo

kıyafetini annem yıllarca giymişti. Modaya göre giyinip giyinmemeyi hiç umursamazdı. Herhangi bir şeyini atmazdı da. Babamın ölümünden sonraki bir yıl boyunca giydiği siyah “dul elbiseleri” vardı. Tilki avladığı günlerinden kalma bronz-yeşil renk alışkanlığı vardı. Şehirde giydiği gri renkli, pelerinli, kaldırımları süpürecek kadar uzun bir takımı vardı. Kürk mantolar, kapitone saten ceketler, şal desenli etekler, bluzlar ve bluzlar vardı... Bu leylak, kestane, gri-mavi, lavanta, zeytin, siyah, sarı ve kahve renklerinin karmaşasında hangi kıyafetin eksik olduğunu çıkaramadım.

Dolap kapılarını kapatırken, şaşkın bir halde durmuş etrafa bakıyordum.

Bütün oda kargaşa içerisindeydi. Diğer iç çamaşırlarıyla birlikte korsenin iki yarısı ya da “balinası”, mermer lavabonun üzerinde öylece duruyordu ve şifonyerin üzerinde yastığa benzeyen ama halkalardan ve beyaz at kılı kümelerinden yapılmış tamamen yumuşak ve kabarık tuhaf bir nesne vardı. Dokununca oldukça esnek olan ve ne olduğunu hiç anlamadığım bu tuhaf şeyi olduğu yerden kaldırdım ve annemin odasından dışarı çıkarken onu da yanıma aldım.

Alt kattaki koridorda ahşapları parlatmakta olan Lane ile karşılaştım. Bulduğum şeyi ona göstererek sordum, “Lane, bu nedir?”

Bir uşak olarak, ifadesiz kalmak için elinden geleni yaptı ama cevaplarırken biraz kekeleydi. “Bu, eee, bir elbise desteği Bayan Enola.”

Elbise desteği mi?

Ama ön taraf için değildir elbette. Öyleyse, arka için olmalı. Oh.

Evin kabul salonunda, bir erkeğin yanında, bir hanımefendinin pililerini ve drapelerini desteklemek üzere tarlatanın içinde gizlenen, adı fısıltıyla bile anılmayacak şeyi elimde tutuyordum.

“Affedersin!” diye bağırken yüzümün kızarmasının yarattığı

sıcaklığı hissediyordum. “Bilmiyordum.” Hiç tarlatan giymediğimden böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. “Binlerce özür dilerim.” Ama aniden gelen bir düşünce utancımı yendi. “Lane,” dedim “dün sabah evden ayrıldığında annem ne tarz giyinmişti?”

“Hatırlamak zor, küçük hanım.”

“Herhangi bir bavul veya paket taşıyor muydu?”

“Aslında hayır, küçük hanım.”

“Bir el çantası veya başka bir çanta bile yok muydu?”

“Hayır, küçük hanım.” Annem nadiren o tür bir şey taşırdı. “Sanırım taşıyor olsa fark ederdim.”

“İçinde ... şey olan bir kostüm giyiyor muydu sence?” Bir erkekle konuşurken *tarlatan* kelimesini kullanmak nezaketsiz olacaktı. “Kuyruğu var mıydı? Arkası şişkin miydi?”

Eğer öyle ise, bu hiç o değil demekti.

Ama gözleri hatırladığı bir şeyle aydınlanan Lane başını salladı. “Tam kıyafetini aklıma getiremem, Bayan Enola, ama hindi-sırtlı ceketini giydiğini hatırlıyorum.”

İçinde tarlatan barındırabilecek bir ceket türü.

“Ve yüksek tepeli gri şapkasını takmıştı.”

O şapkeyi biliyordum. Askeri bir görünüşü olsun diye tasarlanmış, baş aşağı çevrildiğinde saksıya benzeyen, amiyane tabirle zemin artı üç kat diye adlandırılan türde bir şapkaydı.

“Ve yürüyüş şemsiyesini almıştı.”

Değnek gibi de kullanılabilecek, bir beyefendinin bastonu kadar sağlam olan uzun siyah bir alet.

Annemin erkeksi bir şemsiye, erkeksi bir şapka, ama en cilveli, kadınsı bir kuyruk, bir tarlatanla dışarı çıkmış olması oldukça tuhaftı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİNDEN HEMEN ÖNCE BİR ERKEK ÇOCUĞU,
ağabeylerimden bir cevap getirdi:

SABAH İLK TRENLE CHAUCERLEA'YE GELİYORUZ STOP
İSTASYONDA KARŞILANALIM LÜTFEN STOP M & S HOLMES

Tren istasyonu olan en yakın kasaba Chaucerlea, Kineford'un
on altı kilometre uzağındaydı.

Erken gelen treni karşılamak için şafak vakti yola çıkmam ge-
rekecekti.

Hazırlanmak için, o akşam yıkandım –metal leğeni yatağın al-
tından çıkarıp şöminenin önüne yerleştirmek, kovalarla üst kata
su taşımak ve sonra sıcak olması için çaydanlıkta kaynayan suları
leğene dökmek oldukça zahmetli bir işti. Bayan Lane'in bana hiç
faydası yoktu çünkü onun –yaz mevsimi olmasına rağmen– yatak
odamdaki şömineyi yakması gerekiyordu. Bunu yaparken de tu-
tuşturuculara, kömürlere ve nihayet alevlere aklı başında hiç kim-

senin böyle nemli bir günde yıkanamayacağını söyleyecekti. Ben saçlarımı da yıkamak istiyordum ama Bayan Lane'in yardımı olmadan bunu yapamazdım ve ısıttığı havlulara "Geçen defadan bu yana üç haftadan fazla olmadı ve hava yeterince sıcak değil," beyanatını verirken aniden kollarında bir romatizma ağrısı oluştu.

Yıkandıktan hemen sonra doğruca yatağa girdim ve Bayan Lane, ayaklarıma sıcak su şişelerini yerleştirirken bir yandan hâlâ mırıldanıyordu.

Sabah, saçlarımı parlasın diye tam yüz fırça darbesiyle fırçaladım, sonra giysime uysun diye arkadan beyaz bir kurdele ile bağladım –bilirsiniz, her bir kir gözüksün diye üst sınıfa mensup kızların beyaz giymesi *gerekir*. En yeni, en az kirlenmiş olan elbisemi, altına çok güzel beyaz dantel şalvarımı ve geleneksel siyah çoraplarımla birlikte Lane'in yeni cilaladığı siyah botlarımı giydim.

Bu kadar erken bir saatte bu kadar giyindikten sonra kahvaltı için zamanım kalmadı. Çok soğuk bir sabah olduğu için koridordaki raftan bir şal çekerek bisiklete atladım ve zamanında yetişmek için hızla pedal çevirmeye başladım.

Bisiklet sürmenin, yüz ifadesinin gözlendiği korkusu olmadan düşünmeye izin verdiğini fark ettim.

Kineford'dan geçip, Chaucerlea yoluna dönerken son olanları düşünmek bir ferahlama sağladı ama huzura kavuştuğumu söyleyemem.

Anneme ne olduğunu merak ediyordum.

Buna takılmamaya çalışarak tren istasyonunu ve ağabeylerimi bulmakta zorluk çeker miyim, diye düşündüm.

Annemin neden erkek kardeşlerime "Mycroft" ve "Sherlock" ismini verdiğini merak ettim. İsimleri tersten *Tforycm* ve *Kcolrehs* diye yazılıyor.

Annemin iyi olup olmadığını düşündüm.

Bunun yerine Mycroft ve Sherlock'u düşün.

Tren istasyonunda onları tanıyabilecek miyim, diye düşündüm. Onları dört yaşından bu yana, babamın cenazesinden beri görmemiştim; onlarla ilgili tüm hatırladığım siyah kreple kaplı silindir şapkalarıyla çok uzun boylu ve siyah frakları, siyah eldivenleri, siyah kollukları, parlak siyah rugan çizmeleri ile çok ciddi göründükleriydi.

Babamın köydeki çocukların bana anlatmaktan hoşlandığı gibi, gerçekten benim varlığımdan dolayı küçük düştüğü için mi yoksa annemin dediği gibi ateş ve zatülcenbe mi yenik düşerek öldüğünü düşündüm.

Ağabeylerimin on yıl aradan sonra beni tanıyıp tanıyamayacağını düşündüm.

Annemi ve beni neden hiç ziyaret etmediklerini ve bizim onları neden hiç ziyaret etmediğimizi elbette biliyordum: dünyaya gelerek aileme yaşattığım utanç nedeniyle. Erkek kardeşlerim bizimle bağlantı kurmayı göze alamamışlardı. Mycroft Londra'da hükümet hizmetinde kariyeri olan yoğun, etkili bir adamdı ve ağabeyim Sherlock, hakkında arkadaşı ve kiracı dostu, Dr. John Watson tarafından *Kızıl Soruşturma* adlı bir kitap yazılmış olan ünlü bir dedektifti. Annem bu kitaptan bir adet satın almıştı...

Anneni düşünme.

...ve onu ikimiz de okuduk. O zamandan beri Londra'yı, büyük limanı, monarşinin yerini, yüksek sosyetenin merkezini, Dr. Watson göre "İmparatorluğun tüm işsizlerinin ve aylaklarının karışı konulamayacak bir şekilde doluştuğu o pislik yuvasını" merak ederim. En çok sevdiğim kitaplardan bir diğeri olan, *Siyah İnci*'ye

göre ise erkeklerin beyaz boyun bağları ve kadınların pırlantalarıyla operada boy gösterirken sokaklarında kalpsiz arabacıların atları helak olana kadar sürdükleri, bilim insanlarının British Museum'da çalışma yaptıkları ve kalabalıkların büyülenmek üzere tiyatrolara akın ettikleri yer olan Londra'yı. Ünlü insanların ölümlerinin ruhları ile iletişim kurmak için seanslar düzenlerken başka ünlü insanların bir ruh bilimcinin kendini beyin gücü ile nasıl havaya kaldırıp bir pencereden çıkartıp beklemekte olan bir arabanın içine oturttuğunu bilimsel olarak açıklamaya çalıştığı yer olan Londra'yı.

Yoksul çocukların hiç okula gitmeyip paçavralar giydiği ve sokaklarında cirit attığı Londra'yı. Kabadayılardan ne olduklarını bilmediğim hayat kadınlarını öldürdüğü ve onların bebeklerini alarak köle olarak sattıkları yer olan Londra'yı. Soyluların ve katillerin olduğu Londra'yı. Usta müzisyenlerin, usta sanatçıların, çocukları kaçıran ve onları insafsızca çalışmaya zorlayan usta suçluların olduğu Londra'yı. Bunların da ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama soyluların bazen ağabeyim Sherlock'u tuttuğunu, onun da haydutlar, hırsızlar ve suç prensleriyle başa çıkmak üzere kötülüğe karşı mücadeleye girdiğini biliyordum. Ağabeyim Sherlock bir kahramandı.

Ağabeyimin, Dr. Watson'ın sıraladığı başarılarını hatırladım: bilim adamı, kimyager, muhteşem kemancı, keskin nişancı, kılıç ustası, eskrim ustası, boksör ve parlak bir tümdengelimci düşünür.

Sonra kafamda kendi başarılarımın bir listesini oluşturdum: okur-yazar ve toplama yapabilir, kuş yuvalarını bulur, toprağı kazıp solucan çıkarır ve balık yakalar ve ha, bir de bisiklet sürebilir.

Karşılaştırma o kadar iç karartıcıydı ki, Chaucerlea'nin sınırına vardığım için dikkatimi yola vermek üzere düşünmeyi bıraktım.

Parke taşlı sokaklardaki kalabalık beni bir şekilde korkuttu. Kineford'ın kirli dar caddeleri el arabasıyla meyve satan adamlar, sepetleriyle dolaşarak şekerleme satan kadınlar, bebek arabaları iten dadılar ve at arabası, otobüs, gösteri araçları, bira vagonları, kömür vagonları, kereste vagonları, binek araçları, hatta en az dört at tarafından çekilen omnibüs tarafından ezilmemeye çalışan çok sayıda yaya ile doluydu. Bütün bu tanımadığım insanlar ve araçlar arasında yolumu bulmak zorundaydım. Tren istasyonunu nasıl bulacaktım?

Durun. Bir şey gördüm. Bir kadın şapkasının üzerindeki de-vekuşu tüyü gibi, damların üzerinde, gri gökyüzünde beyaz bir duman bulutu yükseliyordu. Buharlı lokomotiften çıkan duman.

Bu bulut yönünde pedal çevirirken, yakında bir kükreme, çığ-lığa benzeyen, şakırdayan bir gürültü duydum, lokomotif geliyor-du. Lokomotifle aynı anda istasyona vardım.

Sadece birkaç yolcu indi ve onların arasında, benim ağabey-lerim olması gereken iki uzun boylu Londralıyı tanımakta zorluk çekmedim. Soylu beyefendilerin kırsala geldiklerinde giydikleri kıyafetleri giymişlerdi: kenarları şeritli koyu yünlü kumaştan ta-kım elbise, kolasız kravat, melon şapka. Ve oğlak derisinden eldi-venler. Bir tek seçkinler yazın ortasında eldiven giyerdi. Ağabeyle-rimden biri biraz şişmanlamıştı, ipek yeleği gerilmişti Bunun yedi yaş büyük olan Mycroft olduğunu tahmin ettim. Diğeri –Sherlo-ck– kömür renkli takım elbise ve siyah çizmelerinin içinde tazi-gibiydi, havalı ve sırim gibi.

Bir yandan bastonlarını sallarken, başlarını da bir taraftan öbür tarafa çeviriyor ve bir şey arıyorlardı ama bakışları üzerim-den geçip gitti.

Bu arada, platformdaki herkes göz ucuyla onlara bakıyordu.

Ve ben bisikletimden inerken titrediğimi fark ettim ve buna canım sıkıldı. Şalvarımdaki şerit dantel, baş belası uyduruk şey, bisiklet zincirine takılmış, gevşeyip yırtılmış, sol botumun üzerinden sarkıyordu.

Onu botumun içine sokmaya çalışırken şalım düşürdüm.

Böyle olmayacaktı. Derin bir nefes alıp, şalı bisikletin üzerine bıraktım ve bisikletimi istasyon duvarına dayayarak doğruldum ve iki Londralıya yaklaştım, başımı dik tutmakta pek başarılı değildim.

“Bay Holmes?” diye sordum “ve Bay Holmes?”

İki çift keskin gri göz bana sabitlendi. İki çift aristokratik kaş havaya kalktı.

“Siz, umm, sizinle burada buluşmamı istediniz,” dedim.

İkisi birden “Enola?” diye haykırdılar ve sonra hızlı bir değişimle “Burada ne yapıyorsun? Neden araba göndermedin?” diye sordular.

“Onu tanımalıydık; aynı sana benziyor, Sherlock.” Daha uzun, daha dik olanı gerçekten de Sherlock’tu o zaman. Onun kemikli yüzünü, şahin gözlerini, gagaya benzeyen burnunu beğendim, ama ona benzemenin benim için bir iltifat olmadığını hissettim.

“Onu bir sokak çocuğu sandım.”

“Bisikletli bir sokak çocuğu mu?”

“Neden bisiklet? Araba nerede, Enola?”

Gözlerimi kırıştırdım: Araba mı? Ahırda toz içinde bir lando ve bir fayton vardı ama uzun yıllardır, annemin yaşlı avcısı daha yeşil otlaklara gittiğinden beri hiç at yoktu.

“At kiralayabilirdim, sanırım,” dedim yavaşça, “ama atı nasıl koşacağımı ve süreceğimi bilmiyorum ki.”

İri yarı olan, Mycroft, haykırdı “O zaman biz neden bir seyise ve bir de uşağa para ödüyoruz?”

“Anlayamadım?”

“Bana hiç at olmadığını mı söylüyorsun?”

“Daha sonra, Mycroft.” Sherlock, emretme alışkanlığıyla “Sen!” diyerek aylak bir delikanlıyı çağırdı. “Git bize bir atlı araba çağır” Çocuğa madeni bir para fırlattı ve çocuk şapkasına dokunup koştu.

Mycroft, “İçeride beklesek daha iyi olur,” dedi. “Burada rüzgâr-dan Enola’nın saçları giderek daha çok karga yuvasına benziyor. Şapkan nerede, Enola?”

O an itibarıyla, her ne kadar aile için utanç da olsam benim “Nasılsınız?” demem ya da onların “Seni tekrar gördüğümüze se-vindik, canım,” demeleri ve el sıkışmamız ya da benzeri şeylerin artık zamanı geçmişti. Yine o anda, İSTASYONDA KARŞILANA-LIM LÜTFEN demenin benim onları karşılamam değil onların ulaşımını sağlama talebi olduğunu, anlamaya başladım.

Pekâlâ, onlar benimle sohbet etme zevkini tatmak istemiyorlar-sa kendileri bilirdi, sessiz ve aptal bir şekilde durdum.

Sherlock, kolumdan tutup, beni istasyona doğru yönlendirirken “Eldivenlerin de yok,” diye bağırdı. “Ne de düzgün, zevkli bir kıya-fetin. Sen artık genç bir hanımefendisin, Enola.”

Bu ifade beni konuşmam için tetikledi. “Daha yeni on dört oldum.”

Mycroft, şaşkın, neredeyse ağlamaklı bir sesle mırıldandı, “Ama ben terzi için para ödüyordum...”

Sherlock benimle konuşurken kendi nezaketsiz, buyurucu yön-temini kullanmaya karar vermiş olarak “12 yaşından beri uzun etek giyiyor olmalıydın. Annen ne yaptığını sanıyor? Sanırım kendini tamamen kadınlara oy hakkı tanıyanlara kaptırıp gitti.”

“Nereye gittiğini bilmiyorum,” dedim ve o ana kadar ağlamamış olmamın şaşkınlığı içinde gözyaşlarına boğuldum.

Sonrasında annemden bahsetmek, kiralanan ve bisikletimin arkasına bağlandığı at arabasına oturup, Kineford’a doğru yola çıkana kadar ertelendi. Sherlock, burun için pek de rahatlatıcı olmayan, büyük, iyice kolalanmış mendilini bana uzatırken Mycroft’la “Biz bir çift düşüncesiz zalımız,” şeklindeki gözlemini paylaştı. Eminim onlar annem için ağladığımı sanıyordu, evet onun için ağlıyordum. Ama doğruyu söylemek gerekirse kendim için de ağlıyordum.

Enola.

Alone yani yalnız.

Ağabeylerim karşımda, yüzleri bana dönük ama başka şeylere bakarak omuz omuza birlikte oturdular. Açıkçası beni utanç kaynağı olarak görüyorlardı.

Tren istasyonundan ayrıldıktan sonraki birkaç dakika içinde burnumu çekmeyi bıraktım, ama aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Tekerlekli bir kutudan biraz daha büyük, küçük pence-releri olan bir at arabası sohbet etmeyi pek de teşvik etmiyordu. Doğanın güzelliklerinden dem vurma eğiliminde olsam da bunu kesinlikle yapmadım.

Mycroft bir süre sonra sevirimsiz bir şekilde “Pekâlâ Enola,” diye söze başladı. “Bize neler olduğunu anlatacak kadar iyi hissediyor musun?”

Anlattım da ama onların hâlihazırda bildiklerine eklenecek çok az şey vardı. Annem salı sabahı erkenden evden ayrılmış bir daha dönmemişti. Hayır, bana hiçbir mesaj bırakmamış veya herhangi bir açıklama yapmamıştı. Yok, hayır, bir yerde yatağa düştüğünü

düşünmek için bir sebep yoktu; sağlığı mükemmeldi. Hayır, kim-seden onunla ilgili bir haber almamıştık. Sherlock'a cevap olarak hayır, hiç kan lekesi, ayak izi, eve zorla girilmiş olduğunu gösteren bir belirti yoktu ve etrafta sinsi sinsi dolaşan herhangi bir yabancıdan haberdar değildim. Hayır, fidye talebi olmamıştı. Annemin herhangi bir düşmanı varsa da ben bilmiyordum. Evet, Kineford polis teşkilatına durumu bildirmiştim.

Ferndell Park'a doğru yaklaştığımızda Sherlock, öne doğru eğilip arabanın penceresinden dışarıyı incelerken, "Evet anlıyorum," dedi "köydeki tüm aylaklarla birlikte çalılıkları dürtüyorlar ve işe yaramaz bir şekilde etrafa bakınıyorlar."

"Onu alıcıların altına saklanmış olarak mı bulmayı bekliyorlar?" Mycroft sırası geldiğinde bakmak üzere geniş bedeni kendine engel olduğu için homurdanarak öne eğildi. Gür kaşları şapkasının kenarına değdi. "Ne," diye bağırdı "bu topraklara ne oldu?"

Korkarak, tepki verdim, "Hiçbir şey!"

"Kesinlikle, görünüşe bakılırsa yıllardır hiçbir şey yapılmamış! Her şey feci şekilde, aşırı büyümüş..."

Sherlock "İlginç," diye mırıldandı.

"Barbarca!" Mycroft tekrarladi. "Çimenler diz boyu, yabani fidanlar peyda olmuş, katırtırnakları, çalılar..."

"Onlar yaban gülü." Yaban güllerini seviyordum.

"Ön bahçe olması gereken yerde mi yetişiyor? Söylesene lütfen bahçıvan parasını hak ediyor mu?"

"Bahçıvan? Bahçıvan yok ki."

Mycroft, bir şahin gibi omuzlarını düşürerek bana döndü. "Ama bahçıvanınız var! Adamın adı Ruggles ve son on yıldır ona haftada on iki şilin para ödüyorum!"

Söylemeliyim ki birçok nedenle ağzım açık oturdum. Mycroft bir bahçıvanımız olduğu gibi saçma bir hayale nasıl kapılmış olabilir? Ruggles adında kimseyi tanımıyordum. Üstelik Mycroft'tan para geldiğine dair de hiçbir fikrim yoktu. Sanırım paranın, merdiven tırabzanları, avizeler ve diğer eşyalar gibi, malikânenin bir parçası olduğunu varsayıyordum.

Sherlock araya girdi. "Mycroft, eğer böyle bir şahsiyet olsaydı, eminim Enola mutlaka farkında olurdu."

"Hah. O şeyin bile farkında değildi..."

Sherlock her ne kadar bana hitaben konuşsa da müdahale etmiş oldu. "Enola, boş ver. Mycroft kendi odaları, ofisi ve Diyojen Kulübü arasındaki olağan yörüngesi altüst olunca aşırı huysuz olur."

Ağabeyi onu görmezden gelerek bana doğru eğildi, ısrarla "Enola, gerçekten hiç at yok mu, seysis ve uşak yok mu?"

"Yok hayır. Demek istediğim, evet." Evet, gerçekten hiç yoktu.

"Peki, bu, hayır mı, evet mi?"

"Mycroft," Sherlock müdahale etti, "Bakarsan, kızın uzun bo-yuna göre oldukça küçük bir kafası olduğunu göreceksin. Onu rahat bırak. Çok kısa bir süre içinde kendinin bulacağı şeyler için onun kafasını karıştırmanın ve üzmenin bir anlamı yok."

Gerçekten de kiralanan at arabası o anda Ferndell Malikânesi'nin önüne vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AĞABEYLERİMLE ANNEMİN DAİRESİNE GİRDİĞİMİZDE, çay masasının üzerinde içinde yaprakları kahverengine dönmüş çiçekler bulunan bir Japon vazo olduğunu fark ettim. Annem bu çiçekleri kaybolmadan bir ya da iki gün önce yerleştirmiş olmalıydı.

Vazoyu aldım ve göğsüme bastırdım.

Sherlock Holmes dalgın bir şekilde yanımdan geçti. Lane'in hoş geldin karşılmasını geri çevirmiş, Bayan Lane'in bir fincan çay teklifini reddetmiş ve incelemeye başlamak için bir an bile vakit kaybetmek istememişti. Annemin birçok suluboya çiçek tablosu ile süslü, aydınlık, havadar oturma odasına göz attıktan sonra, stüdyonun içinden yatak odasına geçti. Oradan gelen ani haykırışını duydum.

Bastonunu, şapkasını ve eldivenlerini teslim ederken Lane ile kısa bir anlığına sohbet etmiş olan Mycroft yavaşça. "Ne oldu?" diye sordu.

Sherlock, en uçtaki odadan "Çok kötü!" diye bağırırken sanırım genel olarak dağınıklığı ve özel olarak iç çamaşırlarını kast edi-

yordu. “Yakışksız!” Evet, kesinlikle iç çamaşırlarını kast ediyordu. Yatak odasından çıkarak yeniden stüdyoda döndü. “Büyük bir te-laşla terk etmiş gibi görünüyor.”

Gibi görünüyor, diye düşündüm.

“Ya da belki kişisel alışkanlıklarını tavsatmıştır,” diye ekledi, daha sakın bir şekilde. “Sonuçta altmış dört yaşına geldi.”

Kollarımdaki çiçek vazosundan bayatlamış su ve çürümüş dal kaynaklı bir koku geldi. Ancak, tazeyken, buket harika kokuyor olmalıydı. Gördüğüm buruşmuş çiçekler ıtrışahi olmalıydı.

Ve deve dikenleri.

“İtrışahi ve deve dikenini mi?” diye haykırdım.

“Ne kadar garip.”

Her iki adam da gözlerini hiddetle bana doğru çevirdi. “Annen *garipti*,” dedi Sherlock kısaca.

Mycroft daha nazikçe “Ve muhtemelen hâlâ öyle,” diye ekledi, benim iyiliğim için kardeşini bakışıyla uyararak.

Yani onlar da . . . merhum olabileceğinden korkuyorlardı.

Sherlock, aynı keskin tonla, “Buradaki duruma bakılırsa durumu tuhaflıktan bunamaya doğru ilerlemiş olabilir.”

Kahraman ya da değil, Sherlock, onun tarzı, beni rahatsız etmeye başlıyordu. Üzmeye başlıyordu, zira benim annem onun da annesiydi. Nasıl bu kadar soğuk olabiliyordu?

Sherlock Holmes’ün hayatını bir çeşit gölge soğukluğunda yaşadığını bilmiyordum, bilemezdim. Melankoli teşhisi konmuştu, bazen o kadar kötü krizleri oluyordu ki bir hafta ya da daha uzun süre yataktan çıkamıyordu.

“Bunama mı?” diye sordu Mycroft. “Daha yararlı bir çıkarımda bulunamaz mısın?”

“Ne gibi?”

“Dedektif olan sensin. Merceğini sil. *Tespit et.*”

“Bunu zaten yaptım. Burada öğrenilecek bir şey yok.”

“O zaman dışarıda mı var?”

“Bütün gün yağan yağmurdan sonra mı? Hangi yöne gittiğini ele verecek hiçbir iz kalmamıştır. Aptal kadın.”

Onun sesi ve bu yorumu ile dehşete kapıldım ve solmuş çiçekli vazoyu alıp aşağı mutfığa inmek üzere yanlarından ayrıldım.

Mutfakta Bayan Lane'i yere çömelmiş olarak elindeki fırça ile meşe tahtaları ovarken buldum. O kadar şiddetle ovuyordu ki, onun da aklının karıştıran bir şey olabileceğinden şüphelendim.

Japon vazonun içindekileri çöp kovasına, sebze kabuklarının üzerine döktüm.

Elleri ve dizleri üzerinde, Bayan Lane döşemelere, “Ben de zaten Bay Mycroft ve Bay Sherlock'u tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum,” dedi.

İçini yosun kaplamış olan vazoyu kurşun kenarlıklı ahşap lavabonun içine koyup sarnıç musluğundan akan suyla doldurdum.

Bayan Lane konuşmaya devam etti “Ve işte hâlâ aynı eski hikâye, aynı aptal kavga, onlar asla kendi anneleri için güzel bir söz etmezler, kadın belki de şimdi bir yerde. . .”

Sesi derinleştirdi. Onu daha fazla üzmemek için bir şey demedim.

Bayan Lane burnunu çekip ovalarken “Bekâr olduklarına şaşmamak lazım. Her şey onların dediği gibi olmalı. Bunun kendi hakları olduğunu düşünürler. İradesi kuvvetli bir kadına asla tahammül edemezler,” diye düşüncelerini açıkladı.

Sobanın üzerindeki duvar boyunca yerleştirilmiş sarmal teller üzerinde duran bir dizi zilden biri çaldı.

“İşte, şimdi de oturma odasının zili. Sanırım öğle yemeği istiyorlar ve ben dirseklerime kadar yerlerin kiri içindeyim.”

Hiç kahvaltı yapmadığımdan, ben de öğle yemeği yemeyi çok istiyordum. Aynı zamanda neler olduğunu da bilmek istiyordum. Mutfaktan çıkıp oturma odasına gittim.

Odanın küçük masasında Sherlock oturmuş, pipo içiyor ve karşısında oturan Mycroft’a bakıyordu.

“İngiltere’nin en iyi iki düşünürünün bunu çözebilmesi gerekir,” diyordu Mycroft. “Şimdi annem gönüllü olarak mı gitti ya da dönmeyi planlıyor muydu? Odasının dağınık hali...”

Sherlock “Birden ve aceleyle gittiğini mi gösterir yoksa kadın aklının özündeki dağınıklığını mı?” diyerek Mycroft’un sözünü kesti. “Bir kadının uğraşları söz konusu olduğunda hele de yaşlılığına denk gelen bir uğraş söz konusu iken mantık neye yarar ki?”

Odaya girdiğimde ikisi de içeri girenin bir hizmetkâr olması umuduyla bana baktılar, hâlbuki evde bir hizmetkâr olmadığını artık öğrenmiş olmaları gerekirdi. “Öğle yemeği mi?” diye sordu Mycroft.

Onlarla birlikte masaya otururken “Tanrı bilir,” diye cevap verdim. “Bayan Lane’in kafası karışık.”

“Gerçekten de öyle.”

Uzun boylu, yakışıklı (en azından bana göre öyle) parlak ağabeylerimi inceledim. Onlara hayrandım. Onları sevmek istiyordum. İstedim ki onlar...

Saçma, Enola. Sen kendi başının çaresine gayet iyi bakabilirsin.

Ağabeylerime gelince, onlar bana daha fazla kulak vermediler.

Mycroft, Sherlock’a “Seni temin ederim ki, annem ne yaşlılığa adım atmış durumda ne de bunamış,” dedi. “Hiçbir bunamış kadın onun son on yılda bana gönderdiği gibi çok anlaşılır ve düzen-

li hesap gönderemezdi. Yeni bir banyo yaptırmanın maliyetini bile detaylarına kadar...”

Sherlock “Var olmayan bir banyonun,” diyerek sözünü kesti.

“Yeni bir tuvaletin maliyetini de...”

“Aynı şekilde.”

“Uşakların, hizmetçilerin, yamak ve günlük alınan yardımcılarn sürekli artan maaşlarını da...”

“Hiç var olmayan personelin.”

“...bahçıvan, bahçıvan yardımcısı, ufak tefek işlere bakan...”

“Dick’i saymazsan, onlar da yok.”

“Dick oldukça garip biri,” dedi Mycroft. Bu bir şakaydı ancak ağabeylerimin hiçbirinin yüzünde herhangi bir gülümseme emaresi görmedim. “Annemin İskoç çoban köpeği, Reginald’ı masraf listesi-ne eklememesine, o da tartışılmaz bir şekilde hizmetli sayılır, şaşır-dım. Listesinde hayali atlar ve midilliler, hayali arabalar, bir arabacı, uşaklar, seyisler...”

“İnkâr edemeyiz, maalesef aldatıldık.”

“...ve Enola için, bir müzik öğretmeni, dans eğitmeni, bir mü-rebbiye...”

Sanki aniden bir mantık problemi vücut bulmuş gibi birbirlerine tedirgin bir şekilde baktılar ve ardından ikisi birden bakışlarını bana çevirdiler.

Sherlock, “Enola,” dedi, “en azından bir mürebbiyen *oldu*, değil mi?”

Olmamıştı. Annem beni köy çocukları ile birlikte okula göndermiş-ti ve ben orada öğrenebileceğim her şeyi öğrendikten sonra, bana kendi kendime yeteceğimi söylemişti ve ben de yettiğimi düşünmüştüm. Fer-ndell Malikanesi’nin kütüphanesindeki *Bir Çocuğun Şiir Bahçesi*’nden, *Ansiklopedi Britannica*’ya kadar her kitabı okumuştum.

Ben tereddüt edince, Mycroft sorusunu yeniden dillendirdi: “Genç bir hanım için doğru olan bir eğitim aldın mı?”

“Shakespeare, Aristo ve Locke’yi ve Thackeray’nin romanlarını ve Mary Wollstonecraft’ın makalelerini okudum,” diye yanıtladım.

Yüzleri dondu. Bir sirk trapezinde gösteri yapmayı öğrendim demiş olsam onları daha fazla dehşete düşüremezdim.

Sonra Sherlock yavaşça Mycroft’a döndü ve sessizce “Bu benim hatam. Bir kadına güvenilmez; biri neden annesine ayrıcalık tanısın ki? Ne kadar nahoş şeyler yaşanacak olsa da başından beri buraya her yıl en az bir kez onu kontrol etmek için gelmeliydim,” dedi.

Mycroft, aynı ölçüde yumuşak ve üzgün bir şekilde, “Aksine, sevgili Sherlock, sorumluluğunu ihmal etmiş olan benim. Ben büyük oğluyum...” diye cevap verirken ihtiyatlı bir öksürük duyuldu ve Lane bir tepsi salatalık sandviçi, dilimlenmiş meyve ve bir sürahi limonata ile içeri girdi. Öğlen yemeği servis edilene kadar birkaç dakika kutsanmış bir sessizlik yaşandı.

Bu sessizlikte, bir soru yönelttim. Lane çekildikten sonra, “Bütün bunların annemi bulmakla ilgili var?” diye sordum.

Mycroft bana cevap vermek yerine tüm dikkatini tabağına yöneltti.

Sherlock parmaklarıyla kolalı dantel masa örtüsüne vurarak “Bir teori oluşturuyoruz,” dedi sonunda.

“Peki, nedir bu teori?”

Tekrar sessizlik.

“Anneme kavuşacak mıyım, kavuşmayacak mıyım?” diye sordum.

Hiçbiri bana bakmıyordu, ama uzun gibi görünen bir aradan sonra Sherlock, ağabeyine baktı ve dedi ki, “Mycroft, bence bilmeye hakkı var.”

Mycroft iç çekti, başını salladı, üçüncü sandviçten kalan parçayı

geri koydu ve bana döndü. “Şimdi olanların babamın ölümünden... humm, vefatından, sonra olanlarla bağlantılı olup olmadığına karar vermeye çalışıyoruz,” dedi. “Sanırım sen hatırlamıyorsun.”

“Dört yaşındaydım,” dedim. “Ben çoğunlukla siyah atları hatırlıyorum.”

“Kuşkusuz. Evet, cenaze töreninden sonra, takip eden birkaç gün boyunca bazı anlaşmazlıklar oldu...”

Sherlock “Bu nazik bir ifade şekli,” diyerek araya girdi. “Şiddetli bir kavga’ ifadesi daha doğru.”

Mycroft duymazlıktan gelerek devam etti. “Mülkün yönetimine ilişkin uyuşmazlıklar. Ne Sherlock ne de ben burada yaşamak istemiyorduk, o yüzden annem kira bedelinin doğrudan kendisine verilmesinin ve Ferndell Park’ı da kendisinin yönetmesinin gerektiğini düşündü.”

Tamam, o yönetti zaten, değil mi? Yine de Mycroft bu fikri saçma bulmuş gibiydi.

“İlk doğan oğul ben olduğum için emlak benimdir,” diye devam etti “ve annem buna itiraz etmedi, ama tam tersi olması gerekirken o, neden benim yerime yönetemeyeceğini anlamıyor gibiydi. Sherlock ve ben, müsaade etmediğim sürece burada yaşamaya bile hakkı olmadığını ona yasal olarak hatırlattığımızda, o, iyice mantık dışı davrandı ve artık kendi doğduğumuz yerde istenmediğimizi açıkça beyan etti.”

Aman Tanrı’m. Kafamın içinde her şey baş aşağı olmuştu, sanki dizlerimle tutunduğum daldan aşağı sallanıyor gibiydim. Hayatım boyunca ağabeylerimin uzak durmasının benim utanç verici varoluşumdan kaynaklandığını düşünürken onlar bunun annemle olan kavgadan ötürü mü olduğunu söylüyorlardı?

Mycroft'un bu ifşayla ilgili ne hissettiğini söyleyemem. Ne de Sherlock'un.

Bu konuda benim de şaşkınlıktan başka ne hissettiğimi tam olarak söyleyemem. Ama kalbimde saklı bir şey kelebek gibi çırpındı.

"Ona aylık ödenek yolluyordum," diye devam etti Mycroft "ve o da bana artış talep eden iş mektubuna benzer bir mektup yolluyordu. Ben de paranın nasıl harcandığının dökümünü istiyordum ve o da buna uyuyordu. Devam eden ek fon talepleri o kadar makul görünüyordu ki hiçbirini reddetmedim. Ancak, şimdi hepimizin bildiği gibi, yolladığı hesaplar hep hayali imiş. Bu kadar paraya gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Onun tereddüdünü fark ettim. "Ama bir teorin var," dedim.

"Evet." Uzun bir nefes aldı. "Bütün bu süre boyunca kaçmayı planlarken, paraları istiflediğini düşünüyoruz." Daha uzun, bir başka nefes daha aldı. "Bizce şimdi kendisinin olarak algıladığı parayı aldı ve eee, bir yere gitti ve deyim yerindeyse bize nanik yapıyor."

Ne diyordu? Annem beni terk mi etmişti yani? Ağzım yarı açık oturdum.

Sherlock ağabeyine "Kızın kapasitesini zorlama Mycroft," diye mırıldandı ve bana yavaşça "Enola, basitçe söylemek gerekirse, kaçtığını düşünüyoruz," dedi.

Ama, ama bu çok saçma, olanaksızdı. O bana bunu yapamazdı.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Hayır, olamaz."

"Düşün, Enola." Sherlock tıpkı annem gibi konuşuyordu. "Mantık bu sonuca götürüyor. Yaralanmış olsaydı, arayanlar onu bulurdu ve eğer bir kaza geçirseydi, duyardık. Kimsenin ona zarar vermesi için bir sebep yok ve ortada bir cinayet belirtisi de yok. Kimsenin onu fidye dışında bir amaçla iradesi dışında alıkoyması

için bir sebep yok ve bir fidye talebi de yok.” Devam etmeden önce derin bir nefes almak için durdu. “Ancak, bir şekilde, hayatta, sağlığı yerinde ve sevdiği bir şeyi yapıyorsa...”

“Her zamanki gibi,” diye Mycroft ekledi.

“Yatak odasının dağınık olması bir kandırmaca olabilir.”

Mycroft “Bizi şaşırtmak için,” diyerek katıldığını belirtti. “Yıllardır bunun planını yapıp hayata geçirmeye çalıştığı çok belli...”

Kazık yutmuş gibi dimdik oturdum. “Ama eğer o istediği zaman çekip gidebilecek durumda idiyse,” diye sordum, “neden bunu benim *doğum günümde* yapsın?”

Ağızları açık, şaşkın bir şekilde oturma sırası onlarındı. Haklarından gelmiştim.

Ama tam bu zafer anında, bir ürpertiyle annemin Bayan Lane’e eğer çay saatine kadar dönmezse bana hediyelerimi vermesini *söylemiş olduğunu* hatırladım.

Çay saatine kadar ya da hiç.

BESİNCİ BÖLÜM

YAŞLAR GÖZLERİMİ YAKMIŞTI. OLDUKÇA TELAŞLI BİR şekilde yemek masasını terk ettim maalesef.

Dışarıda olmaya ihtiyacım vardı. Temiz hava hararetli duygularıma iyi gelecekti. Yalnızca annemin bana verdiği yeni çizim takımını yanıma almak için durakladıktan sonra, mutfak kapısından fırladım, sebze bahçesinden ve boş ahırların arasından geçerek çimlerin aşırı büyüdüğü araziye aştım ve malikânenin ormanlık bölümüne vardım. Sonra, soluğum kesilmiş bir halde meşe ağaçlarının altında yürüdüm ve kendimi biraz daha iyi hissettim.

Ormanlık alanda yalnızdım sanırım. Polisler ve arama ekibindeki diğerleri daha uzaktaki tarlalara ve fundalıklara ilerlemişlerdi.

Ormanlık alan aşağıya doğru eğimliydi ve bu eğimin dibindeki en sevdiğim yere, eğrelti otlarının taşları bir kadının yeşil kadifeden gece elbisesi gibi sardığı, çakıl taşlı derenin salkım söğüdün altında bir havuz oluşturduğu derin kayalık vadiye ulaştım. Giysilerime ve şalvarıma aldırış etmeden söğüde ulaşana dek kayalara ve eğrelti otlarına sarılarak tırmandım. Söğüdün iri yarı gövdesini

kucaklarken, yanağımı yosunlu kabuğuna dayadım. Sonra eğilerek sarkan ağaç ve akarsuyun arasında kalan gölgedeki boşluğun içine girdim.

Bu serin köşe benden başka kimsenin bilmediği, benim gizli mekânımdı. Burada sevdiğim, eve götürsem Bayan Lane'in atacağı şeyleri saklardım. Gözlerim gölgeye alışınca, taştan yaptığım küçük raflara bakınarak toprak inime yerleştim. Evet, salyangoz kabuklarım, çok renkli çakıl taşlarım, meşe palamudu başlıklarım, birkaç parlak ala karga tüyüm, bir kol düğmesi ve kırık bir madalyon ve saksâğan yuvalarında bulduğum diğer hazinelerim buradaydı.

Rahat bir nefes alarak bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde dizlerimi çeneme çektim, bacaklarımı kollarımla sardım ve ayaklarımın ucundaki su girdabına baktım. Su birikintisinde yavru alabalıklar yüzüyordu. Onların sürüler halinde yüzüp sıçramalarını seyrederken genellikle kendimden geçerdim.

Ama bugün değil. Tek düşünebildiğim şey anneme ne olduğu, sonunda eve gitmek zorunda kaldığımda annemin beni bekliyor olmayacağı ama ağabeylerimin beni bekliyor olacakları idi ve giysilerimin üzerindeki kirle içeri girdiğimde, diyeceklerdi ki...

Ağabeylerimin canı cehenneme.

Dizlerimi ait oldukları yere koyup, bir kalem ve birkaç sayfa kâğıt almak için yeni çizim takımımı açtım. Kâğıtlardan birine, Mycroft'un kısa tozlukları, tek camlı gözlüğü ve yeleşinin üzerindeki ilmeğe bağlanmış köstekli saat zinciriyle alelacele, pek de güzel olmayan bir resmini çizdim.

Sonra leylek gibi bacakları, burnu ve çenesiyle Sherlock'un benzer bir hızlı resmini çizdim.

Sonra annemi çizmek istedim, çünkü ona da çok kızgındım. Onu olabildiğince gittiği günkü muhtemel haliyle tasvir etmek istedim, ters dönmüş çiçek saksısı gibi şapkası, hindi sırtı ceket ve tarlatanıyla, o kadar gülünçtü ki...

Ve sanat malzemelerini yanına almamıştı.

Ve doğum günü kutlamam için geri döneceğini düşünmüyordu.

Bir şeyin *peşindeydi*. Beni ne kadar üzmüş olsa da bunu şimdi kabul ediyordum.

Kahretsin, onu bir panik içinde aradığım tüm o zaman içinde o, kendi başının çaresine bakıyor, bense bir maceranın tadını çıkarıyordu.

Yaşıyor olduğu sonucuna varmaktan memnun olabileceğimi düşünebilirsiniz.

Tam tersine. Kendimi sefil hissettim.

Beni terk etmişti.

Neden beni ilk etapta başından atmamıştı?

Doğduğumda beni bir sepete koyup, bir kapı önüne neden bırakmamıştı?

Neden beni şimdi terk etmişti?

Nereye gitmiş olabilirdi?

Eskiz çizmek yerine, düşünmeye başladım. Çizimlerimi kenara bırakarak bir soru listesi yaptım:

Annem beni neden yanına almadı?

Aşması gereken bir mesafe varsa, neden bisikleti almadı?

Neden bu kadar garip giyindi?

Neden giderken bahçe kapısından çıkmadı?

Eğer kasabayı boydan boyda yürüyerek geçtiyse nereye gidiyordu?

Ulaşım için bir araç bulduğunu varsayalım, yine de nereye gidiyordu?

Bütün o parayla ne yaptı?

Eğer kaçıyor idiyse, neden hiç bavulu yoktu?

Neden doğum günümde kaçmıştı?

Neden bana bir açıklama yapmadı ya da veda etmedi?

Kalemimi indirirken, akarsudaki girdaplara, karanlık gözyaşları gibi akan yavru balıklara baktım.

Söğüt ağacının yanında ağaçların altındaki çalılıklarda bir şeyler hışırdadı. Dönüp baktığımda, tanıdık tüylü bir kafa inime daldı.

“Ah, Reginald, beni yalnız bırak,” diye itiraz ettim ama yaşlı köpeğe sokuldum. Ben onun kabarık boynuna sarılırken o da kuyruğunu yelpaze gibi sallayarak geniş, küt burnunu suratıma dayadı.

“Teşekkür ederim, Reginald,” dedi görgülü bir ses. Ağabeyim Sherlock başımda dikiliyordu.

Nefesim kesilerek Reginald’ı uzağa ittim ve yerde bıraktığım kâğıtlara doğru uzandım. Ama yeterince hızlı değildim. Sherlock benden önce aldı onları.

Mycroft’u ve kendisini resmettiğim çizimlerime aval aval baktı, sonra kafasını geriye attı ve oldukça sessizce ancak oldukça yürekten güldü. Vücudu gülmesiyle sarsılırken nefessiz kalmış bir şekilde söğüt ağacının yanındaki taş rafa oturmak zorunda kaldı.

Küçük düşme duygusuyla bana ateş bastı ama o gülümsüyordu. Konuşmaya başlayınca. “Aferin, Enola,” diye mırıldandı. “Karikatüre oldukça kabiliyetin var.” Eskizleri bana geri verdi. “Yine de bunları Mycroft görmese çok iyi olur.”

Kızarmış suratımı eğerek, kâğıtları çizim takımının altına sokuşturdum.

Ağabeyim, “Bazen bir ağaç suyun içine yuvarlanır, bilirsin, bu olduğunda onun altında olmamayı umut edersin,” dedi.

En azından gizlenme yerimle dalga geçmiyordu, ama sözlerinde hafif bir sitem ve benim oradan çıkmamı arzu ettiğini hissettim. Somurtarak çıktım.

“Avucunun içindeki kâğıtta ne var? Görebilir miyim?” dedi.

Listem. Kendi kendime hakkımda ne düşündüğünü artık umursamadığımı söyleyerek ona uzattım.

O okurken, ben eğrelti otlarıyla kaplanmış başka bir kayaya oturdum.

Listemi çok dikkatle okudu. Gerçekten de üzerinde uzun uzun düşündü, şahin burunlu dar yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı şimdi.

Sonunda biraz şaşırmış bir havayla “Göze çarpan önemli noktaları not almışsın gerçekten,” dedi. “Bekçinin onun hangi yöne gittiğini bilmesini istemediği için bahçe kapısından çıkmadığı sonucuna varıyoruz. Aynı nedenle tanıklık edebilecek insanlarla karşılaşmamak için yolları da kullanmak istememiş olmalı. Kuzeye mi, güneye mi yoksa doğu ya da batıya mı gittiğine dair herhangi bir fikir yürütmemizi mümkün kılmayacak kadar akıllı davranmış.”

Dimdik oturarak başımı salladım, kendimi anlatılmaz biçimde daha iyi hissediyordum. Ağabeyim Sherlock benim düşüncelerime gülmüyordu. Benimle konuşuyordu.

Adını koyamadığım, kalbimde hissettiğim o kelebek çırpınışı – ne olduğunu şimdi anlamaya başlıyordum.

Ağabeylerimin kavgasının benimle değil, annemle olduğunu öğrendiğimde başlamıştı.

Bu bir umuttu. Bir rüya. Bir özlem, gerçekten. Artık bir ihtimal olabileceğine dair bir umut.

Ağabeylerimin beni... sevgi sözcüğünü kullanmaya cesaret edemiyordum ama, bir şekilde beni biraz da umursamalarına dair bir umut.

Sherlock, "Senin vurguladığın diğer hususlara gelince, Enola, çok yakında onları ortaya çıkaracağımı umuyorum."

Tekrar başımı salladım.

"Bir soruyu anlamadım. Ben annenin ne giydiğini Lane'e sordum ancak kıyafetinin neden garip olduğunu çıkaramadım."

Lane ile konuşurken kırdığım potu hatırlayınca kızardım ve sadece, "Hım, elbise desteği," diye mırıldanabildim.

"Ah. Tarlatan." Bunu söylemek onun için tamamen normaldi. "Yamyamın misyonerin karısına sizin tüm kadınlarınız vücutları çok mu çarpık çurpuk diye sorması gibi. Malum, hanımefendilerin kendilerini süsleme yöntemlerinin tartışması olmaz. Kadın milletin arzuları mantığa meydan okur." Konuyu bir kenara bırakarak omuz silkti. "Enola, bir saat içerisinde Londra'ya dönüyorum; dolayısıyla sana hoşça kal demek ve yıllar sonra tekrar seni gördüğüme sevindiğimi söylemek için seni aradım."

Elini uzattı –elbette eldivenli. Bir an için onu kavradım. Konuşamadım.

Sherlock, "Mycroft birkaç gün burada kalacak," diye devam etti, "Sevgili Diogenes Kulübü'nden uzak kalmaya ne kadar dayanabilirse."

Sesimin açılması için yutkunduktan sonra "Londra'da ne yapacaksın?" diye sordum.

"Scotland Yard'da bir soruşturma açacağım. Buharlı gemi şirketlerinin yolcu listelerini tek başına seyahat eden kadın yolcu var mı diye araştıracağım, şayet var saydığımız gibi, başıboş annemiz İngiltere'yi terk edip, Fransa'nın güneyine ya da bir sanatsal cazibe merkezine gitti mi diye... Belki de kadınlara oy hakkı tanınmasını onaylayanların

mabedine kutsal yolculuk yapıyordur.” Bana oldukça seviyeli baktı. “Enola, onun son zamanlarında benden çok sen onunla birlikteydin. Sen nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorsun?”

Büyük Sherlock Holmes benim düşüncelerimi mi soruyordu? Ama sunabileceğim bir düşüncem yoktu. Ne de olsa minimal beyin kapasitesi olan bir kızdım. Yüzümü kızartacak olan sıcaklığın bir kez daha boynumu yakarak yukarı çıkmaya başladığını hissederken, kafamı salladım.

“Polis raporlarına göre onun bu civarda olduğuna dair bir işaret yok, o nedenle ben ayrılıyorum.” Ayağa kalktı, çok fazla eğilmeden nazik bir şekilde şapkasının kenarına dokundu. “Moralini yüksek tut,” dedi bana. “Onun başına kötü bir şey geldiğine dair hiçbir gösterge yok.” Sonra bastonunu sallayarak, vadinin kayalıklarından yukarıya sanki Londra’da bir sarayın mermer merdivenlerinden çıkıyormuş gibi vakarla yürüdü. Tepeye ulaştığında arkasına dönmeden, bir tür izin ister ya da veda eder gibi bastonunu kaldırıp salladı ve köpek onun peşinden hayranlıkla koşarken o, konağa doğru uzun adımlarla ilerledi.

Onu ormanda ağaçların arasında ortadan kaybolana kadar izledim. Onu, sorumlusu o olmasa da uzun bir süre tekrar görmeyeceğimi adeta biliyormuşum gibi izledim.

Konağa dönünce, Lane’in “elbise desteği” diye adlandırdığı şeyi aramaya gittim. Bıraktığım yerde, en uygunsuz şekilde salonun girişinde buldum. Annemin tüy hafıflığındaki yastığı neden tartılanın içine yerleştirmeyip şifonyerin üzerine koyduğunu merak ettim. Kafamı buna yorarken istediğinde bulabilsin diye yastığı yatak odasına bırakmak için yukarı çıktım.

İstediginde mi? Yani dönünce?

Ama onun geri döneceğini düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Sonuçta, ayrılmayı tercih etmişti. Özgür iradesiyle.

Bir koridor koltuğunun sert tahta kollarının içine gömülerek, elimde tuttuğum at kılı pufun üzerine yığıldım. Uzun süre bu şekilde kaldım.

Sonunda kafamı kaldırdım, hınç dolu düşünceler çenemin gerilmesine neden olmuştu. Annem beni bırakıp gittiyse, onun odalarının muhteviyatı da benim hakkımdı.

Bu, kısmen çektiğim acıyla, kısmen de ihtiyaçtan aldığım bir karardı. Giysimi mahvettiğimden, onu değiştirmem gerekiyordu. Çok az sayıdaki diğer elbiselerim bir zamanlar beyazken çamur ve ot lekeleriyle artık sarı-yeşil renge dönmüşler ve berbat görünüyorlardı. Annemin gardırobundan bir kıyafet seçecektim.

Ayağa kalkarak uzun adımlarla, üst kattaki koridoru arşındırdım ve annemin kapısına varıp kapının tokmağını çevirdim.

Sonuç alamadım. Kapı kilitliydi.

Çok can sıkıcı bir gün olmuştu. Tırabzanlara yaslanarak merdivenlerden aşağı doğru sesimi olabildiğince yükselterek "Lane!" diye bağırdım.

"Hişşşt!" Uşak, şaşırtıcı bir şekilde –bacadan mahzene kadar herhangi bir yerde olabilirdi ama– bir anda alt katta ortaya çıktı. Beyaz eldivenli parmağını dudaklarına götürerek, bana "Bayan Enola, Bay Mycroft uyuyor," dedi.

Gözlerimi yuvarlayarak, Lane'i yukarı çağırdım. Geldiğinde ona daha sessizce "Annemin dalresinin anahtarına ihtiyacım var," dedim.

"Bay Mycroft kilitli tutulması için emir verdi."

Şaşkınlığım can sıkıntımı geçti. "Neden?"

“Bunu sormak benim haddim değil, Bayan Enola.”

“Pekâlâ. Anahtara ihtiyacım yok, sen bana kapıyı aç yeter.”

“Bay Mycroft’tan izin almalıyım, Bayan Enola ve eğer onu uyandırırsam, keyfi kaçır. Bay Mycroft’un bana verdiği emirlere göre...”

Bay Mycroft şöyle, Bay Mycroft böyle, Bay Mycroft kadar başına taş düşsün. Dişlerimi sıkarak elbise desteğiyle Lane’i dürttüm. “Bunu ait olduğu yere geri koymam gerek.”

Uşak kıpkırmızı oldu, daha önce hiç görmemiştim, bayağı hoşuma gitti.

“Ayrıca,” sıkılı dişlerimin arasından oldukça sakın bir şekilde devam ettim, “annemin gardırobundan giyecek bir şey bulmalıyım. Eğer aşağı akşam yemeğine bu kıyafetle gidersem, Bay Mycroft’un keyfinin kaçmasından daha kötüsü olacak. Ağzından köpükler fışkıracak. Aç şu kapıyı.”

Lane başka bir kelime etmeden kapıyı açtı. Ama anahtarlar elinde, kapının önünde durdu ve beni bekledi.

Ben de inadına ağırdan aldım. Ama annemin elbiselerini gözden geçirirken, bir yandan da bu yeni gelişmeyi düşünüyordum. Annemin daire kapısının kilitli olup içeri girmenin sadece Mycroft’un iznine tabi olması –bu kabul edilemezdi.

Annem giderken acaba kendi anahtarını bırakmış mıydı?

Ama bu düşünce beni korkuttu, çünkü eğer o gün dışarı çıkmak için giyindiyse, eğer geri dönme niyetindeyse anahtarı yanına alırdı.

Dolayısıyla, eğer anahtarı bıraktıysa –bunun anlamı çok açıktı.

Halen ayaklı aynaya asılı duran yürüyüş kıyafetine ulaşmam bir an ve birkaç derin nefes kadar sürdü.

Anahtarı ceketin bir cebinde, bir kerede buldum.

Elimde ağırlığını hissediyordum. Daha önce sanki hiç görmemişim gibi anahtara bakakaldım. Sapın bir ucunda oval tutacak, diğer tarafta dişli dikdörtgen. Tuhaf, soğuk bir demir parçası.

Demek ki gerçekten geri dönmeyi planlamıyordu.

Yine de bu tatsız metal parçası aniden sahip olduğum en değerli şey haline geldi. Anahtarı kavramış olarak annemin gardırobundan bir elbise aldım ve elimdeki anahtarı onunla gizleyerek tekrar dışarı çıktım.

“Tamamdır, Lane,” dedim ona mülayim bir şekilde ve o bir kez daha kapıyı kilitledi.

Akşam yemeğinde, Mycroft ödünç aldığım bol, dökümlü, boynumu açıkta bırakan ancak kalan kısmı üzerimde süpürge sapına çarşaf sarılmış gibi duran ödünç elbisem hakkında hiçbir kelime etmemek nezaketinde bulundu. Annem kadar uzun olmama rağmen, onun kadınsı görünümünden yoksundum. Her neyse, elbiseyi rengi için seçmiştim –çok sevdiğim şeftaliye çalan krem rengi– üzerime otursun diye değil. Yerlerde sürünüyordu ama bu da iyi bir şeydi çünkü küçük kızlara özgü botlarımı gizliyordu. Dümdüz bedenimin ortasına bele benzesin diye bir kuşak bağlamış, bir kolye takmış, kahverengimsi renk tonuyla güzelliği taçlandırmasa da saçlarımı bile yapmaya çalışmışım. Hepsi bir araya geldiğinde, eminim giysi oyunu oynayan bir çocuğa benzemiştim ve bunu biliyordum.

Bir şey söylemese bile Mycroft’un memnun olmadığı aşikârdı. Balık servis edilir edilmez, “Sana uygun kıyafet hazırlatmak için Londra’dan bir terzi çağırttım,” dedi.

Başımı salladım. Biraz yeni giysi iyi olurdu ve eğer onlardan hoşlanmazsam, Mycroft arkasını döner dönmez ben rahat golf

pantolonuma geri dönebilirdim. Ama “Burada, Kineford’da da bir terzi var,” dedim.

“Evet, bunu biliyorum. Ama Londra’daki terzi senin yatılı okul için tam olarak neye ihtiyacın olduğunu bilecektir.”

Ne diyordu? Oldukça sabırlı bir şekilde “Ben yatılı okula gitmiyorum,” dedim.

O da aynı şekilde sabırla cevap verdi: “Elbette gideceksin, Eno-la. Genç hanımlar için olan birkaç mükemmel kuruma talep gönderdim.”

Annem bana böyle kurumlardan bahsetmişti. Onun Rasyonel Giyim dergileri bu kurumların nasıl “kum saati” figürü yetiştirdiğine dikkat çeken yazılarla doluydu. Böyle bir “okulda”, müdür gelen her kıza sıkı bir korse giydiriyor ve bu korse kızın belinde sürekli, gece gündüz, uyurken ya da uyanıkken, kalıyordu. Yalnızca haftada bir saat “abdest almak” yani yıkanıp temizlenmek için çıkıyordu. Sonra da en ufak bir şok giyenin düşüp bayılmasına yol açsın diye giyen kişiyi normal nefes alma yeteneğinden yoksun bırakan daha sıkı olanıyla değiştiriliyordu. Düşüp bayılmak bir “cazibe” olarak kabul ediliyordu. Korse aynı zamanda “takanın hareketlerini baskı altında tutan sürekli mevcut bir monitör” olduğundan –başka bir deyişle, talihsiz kurbanın eğilip bükülmesini ya da bedenini rahatlatmasını imkânsız kıldığından– ahlaki olarak da görülüyordu. Annemin eski tarz balina kemiğinden yapılan korselerinden farklı olarak modern korseler o kadar uzun oluyordu ki kırılmamaları için çelikten yapılıyor ve sertliği nedeniyle iç organlarının yer değiştirmesine ve göğüs kafesinin deforme olmasına yol açıyordu. Bir kız öğrencinin korseye alınmış kaburgaları gerçekten akciğerini delmiş ve zamansız ölümüne sebep olmuştu. Tabutunda yatarken kızın beli otuz sekiz santim geliyordu.

Bütün bunlar çatalımın tabağıma bir şakırtı ile düşmesi süresinde aklımdan geçti. Durumumun dehşetiyle ürpermiş olarak şaşkın bir şekilde oturduğum yerde kalakalmış, ağabeyime henüz herhangi bir itirazda bulunamamıştım. Kadın vücudunun bu türden mahrem konularıyla ilgili olarak bir erkekle konuşmak düşünülemezdi. Yalnızca yutkunabildim. “Ama annem...”

“Annenin yakın zamanda geri geleceğinin garantisi yok. Burada sonsuza dek kalamam.” Şükürler olsun diye düşündüm. “Ve sen kendi kendine burada ot gibi yaşayamazsın, değil mi, Enola?”

“Lane ve Bayan Lane burada kalmaya devam etmeyecekler mi?”

Mycroft kaşlarını çattı ve ekmeğine yağ sürmekte olduğu bıçağı bıraktı. “Elbette, ama hizmetçilerin sana uygun gözetim ve eğitimi sağlamaları mümkün değil.”

“Ben de diyecektim ki annem bundan hoşlanmayacak...”

“Annen sana karşı sorumluluklarını yerine getirmedi.” Sesi tereyağı bıçağından bile daha keskin bir hal almıştı. “Bazı beceriler edinmezsen, toplum içinde nasıl kibar davranılacağını, görgü kurallarını öğrenmezsen, terbiye almazsan sana ne olur? Hiçbir zaman sosyeteye giremezsin ve evlenme umudun...”

“Her durumda evlenme umudum sıfır,” dedim. “Aynı Sherlock gibi görünüyorum.”

Sanırım açık sözlülüğüm onu şaşırttı. “Sevgili kızım.” Sesi yumuşadı. “Bu değişecek, ya da değiştirilecek.” Sanırım kafamın üstünde bir kitap ile saatler boyu oturup piyano çalmamla değişecekti bu. O söylemese de işkence ile geçen günler, artı korseler, elbise destekleyicileri ve sahte saçlarla. “Kaliteli bir ailedensin ve biraz parlatma ile bizi utandırmayacağından eminim.”

“Ben her zaman bir utanç kaynağı oldum, her zaman da öyle olacağım ve genç hanımlar için olan herhangi bir terbiye kurumuna gitmeyeceğim,” dedim.

“Evet gideceksin.”

Mum ışığının alacakaranlığında masada karşılıklı birbirimize ters ters bakarak, yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçmiştik. Eminim ki, o da benim gibi Bay ve Bayan Lane’in koridorda bizi dinlediklerini biliyordu, ama kendi adıma ben bunu umursamıyordum.

Sesimi yükselttim. “Yok hayır. Gerekiyorsa bana bir mürebbiye tutun ama ben yatılı okul denen o yere gitmiyorum. Beni zorlayamazsın.”

Sesini yumuşatmıştı ama “Evet, zorlayabilirim ve zorlayacağım,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Beni oraya götürmek için zincire mi vuracaksın?”

Gözlerini devirdi. Tavana doğru “Tıpkı annesi gibi,” dedi sonra da bana öylesine öldürücü ve küçümseyen bir bakışla baktı ki donakaldım. Gayet tatlı bir sesle şu açıklamayı yaptı: “Enola, yasal olarak hem annenin hem de senin üzerinde tam yetkiliyim. Eğer istersem, seni odana kilitleyebilir ve aklın başına gelene kadar orada tutabilirim ya da istenen sonucu elde etmek için başka ne önlem varsa onu alabilirim. Üstelik ağabeyin olarak senin için ahlaki bir sorumluluk taşıyorum ve senin çok uzun bir süre başıboş kaldığın ortada. Belki de hayatını ziyan etmenin önüne geçmek için tam zamanında gelmişim. Sana dediklerimi *yapacaksın*.”

O anda annemin, babamın ölümünün ardından nasıl hissettiğini tam olarak anladım.

Ve neden ağabeylerimi Londra'da ziyaret etmek için hiçbir girişimde bulunmadığını veya onları Ferndell Park'a neden davet etmediğini anladım.

Ve neden Mycroft'tan para almak için numaralar yaptığını

Ayağa kalktım. "Akşam yemeği artık bana hitap etmiyor. Beni affedersin, eminim."

Odanın soğukkanlı bir itibarla çıktım diyebilmeyi isterdim ama gerçek şu ki, eteğime takılıp düştüm ve merdivenlere sendeleyerek yürüdüm.

ALTINCI BÖLÜM

O GECE UYUYAMADIM. HATTA İLK ÖNCE HAREKETSİZ bile duramadım. Üzerimde gecelik, yalınayak, Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki kafesinde dolanan bir aslanı hayal ederek odamda dolandım, dolandım durdum. Daha sonra kömür kandilimi kısıp, mumlarımı söndürüp yatağa girdim ama gözlerimi kapatamıyordum. Mycroft'un misafir odasına çekildiğini duydum; Lane ve Bayan Lane'in üst kattaki dairelerine çıktıklarını duydum ve ben hâlâ gölgelere bakarak yatıyordum.

Sıkıntımın tam nedeni, görüldüğü kadar açık değildi. Beni sınırlendiren Mycroft idi ama beni üzen, neredeyse midemi bulandıran annem hakkındaki değişen düşüncelerimdi. Deyim yerindeyse, insanın annesini sadece bir anne olarak değil, kendisi gibi bir insan olarak düşünmek çok tuhaf bir duygu. Yine de şu gerçek ortadaydı: O, güçlü olduğu kadar da zayıftı. Benim hissettiğim gibi kendini kapana kısılmış hissetmişti. Durumunun adaletsizliğini aynı keskinlikle hissetmişti. Benim itaat etmeye zorlanacağım gibi, o da itaat etmeye zorlanmıştı. İsyan etmek istemişti,

nasıl yapacağımı ya da yapıp yapamayacağımı bilmeden benim de çaresizce isyan etmek istediğim gibi.

Ama sonunda, o başarmıştı. Şanlı isyan.

Kahretsin, neden beni yanına almamıştı?

Örtüleri tekmeleyerek kendimi yatağın dışına attım, kandilimi yaktım, ağır adımlarla masama yürüdüm – masanın çiçekli kenarları şu an beni neşelendirmiyordu– çizim takımından kâğıt ve kalem aldım ve annemin, tüm kırışıklıkları, çenesi, ince bir çizgi halindeki ağzı, zemin artı üç kat şapkası ve hindi sırtı ceketini ile gülünç tarlatanının kuyruğu peşinden sürüklenirken, şemsiyesini bir kılıç gibi savurduğu öfkeli bir resmini çizdim.

Bana *neden* açılmamıştı? *Neden* beni bırakmıştı?

Ah neyse, acı da olsa, genç bir kızla sırrını paylaşmak istemesini anlıyorum... Ama neden en azından bana bir açıklama ya da veda mesajı bırakmamıştı?

Ve neden, Tanrı'm neden *doğum günümde* gitmeyi tercih etmişti? Annem hayatında düşünüp taşınmadan adım atmazdı. Böyle davranmasının bir nedeni olmalıydı. Bu neden ne olabilirdi?

Doğum günümde gitmişti çünkü...

Ağzım açık masada dimdik oturup kaldım.

Şimdi anlıyordum.

Annemin açısından bakabiliyordum.

Ve çok mantıklıydı. Annem akıllıydı. Akıllı, akıllı, akıllı.

Bana bir mesaj *bırakmıştı*.

Bir hediye şeklinde.

Doğum günümde. Başka bir gün değil de o gün gitmeyi tercih etmesinin nedeni buydu. Hediye verme günü, böylelikle kimse fark etmeyecekti...

Yerimden fırladım. Nereye koymuştum? Yatak odamda etrafımı görebilmem için elimde taşımak üzere bir mum yaktım. Kitaplıkta değildi. Koltuklarda, şifonyerde, lavabo tezgâhında ya da yatağımın üzerinde de değildi. Ağabeylerimden bana kalan Nuh'un Gemisi ya da sallanan ata da iliştirilmemişti. Kahretsin, benim aptal, şaşkın kafam, nereye koymuştum... İşte. İşte orada, o kadar eşya arasında artık oynamadığım oyuncak evimdeydi: eşit olarak ortadan ikiye katlanmış ve katlandığı yerden dikilerek birleştirilmiş, elle boyanmış, elle yazılmış ressamların kullandığı bir deste yeni kâğıt.

Annemin benim için hazırladığı şifre kitapçığı. Üzerine atladım.

ALO NEM İNE BEM İRE LME TNA ZİR KKAB

Annemin uçuşan el yazısıyla.

Şifreye bir bakış atmam, ağlamak isteğiyle gözlerimi kapatma yol açtı.

Düşün, Enola.

Neredeyse annemin kafamın içinde bana söylendiğini duyuyor gibiydim. "Enola, kendi başının çaresine gayet iyi bakabilirsin."

Gözlerimi açtım, karışık harflerin dizilimine baktım ve düşündüm. Pekâlâ. Her şeyden önce, bir cümlede tüm kelimelerin (biri hariç) üç harften oluşması olası değildir.

Çizim takımımından yeni bir kâğıt alarak, bir elimle kandili yakınıma çektim, diğerinde mum vardı, ardından şifreyi şu şekilde kopyaladım:

ALONEMİNEBEMİRELMETNAZİRKKAB

İlk sözcük “alone” gibi geldi.

Yoksa “Enola” mıydı?

Tersten dene.

BAKKRİZANTEMLERİMEBENİMENOLA

Gözlerim harflerin üzerinde dolaştı ve “BENİM” kelimesi gözüme takıldı. Annem yaşadığı bir krizle ilgili bir mesaj mı gönderiyordu?

BENİM ENOLA

Kelimeleri galiba geriye doğru sıralamak lazımdı.

ENOLA BENİM KRİZANTEMLERİME

Aman Tanrı’m, KRİZANTEMLER. Sayfayı çevreleyen kenar çiçeklerinden anlamalıydım. Altın ve kırmızı kahverengi krizantemler.

Şifreyi çözmüştüm.

O kadar da aptal değildim.

Ya da belki öyleydim, Allah aşkına, “Enola, benim krizantemlerime bak” ne demekti? Annem bir yerdeki bir çiçek tarhına bir şey mi gömmüştü? Sanmam. Hayatında eline kürek almış mıdır, şüphem var. Böyle işlere Dick bakardı ve her halükarda annem bahçıvan değildi; krizantemler gibi dayanıklı çiçekleri kendi başlarına bırakmaktan hoşlanırdı.

Dışarıdaki *krizantemler*. Hangilerine *benim* krizantemlerim derdi?

Alt kattaki kanatlı pencereli saat ikiyi vurdu. Daha önce hiçbir gece bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamıştım. Aklım sanki artık kafama demirli değildi ve yüzüyordu.

Artık yatacak kadar yorgun ve sakinleşmiş hissediyordum. Ama istemiyordum.

Dur. Annem bana bir kitap daha vermişti. Çiçeklerin Anlamları. Onu bulup, "İçindekiler" bölümüne bir göz attım ve *krizantem* çiçeğini aradım.

"Krizantem hediye etmek, ailevi bağlılığı ve dolayısıyla şefkati gösterir."

Dolaylı olarak gösterilen şefkat hiç olmamasından daha iyiydi. Tembel bir şekilde, ıtrışahi çiçeğinin anlamına baktım.

"Hoşça kal ve geçirdiğimiz güzel zaman için teşekkür ederim. Ayrılırken verilen bir hediye."

Ayrılmak.

Sonra, deve dikenine baktım.

"Karşı koyma."

Tatsız bir şekilde gülümsedim.

Demek ki annem sonuçta bir mesaj bırakmıştı. Japon vazoda, ayrılma ve karşı koyma. Duvarlarında yüzlerce suluboya resim olan oturma odasında.

Suluboyayla yapılmış çiçekler.

Gülümseyerek göz kırptım. Kendime "Enola," diye fısıldadım, "işte bu."

"Benim" krizantemlerim. Annemin boyadığı.

Çerçevelediği ve oturma odasının duvarında sergilediği kasımpatıları.

Biliyordum.

Annemin boyadığı bir kasımpatının "içinde" herhangi bir şeyin nasıl bulunabileceği konusunda hiçbir ipucum olmasa da doğru anladığımı ve gidip bakmak gerektiğini biliyordum. Derhal. Gecenin en karanlık saatinde. Hiç kimsenin, özellikle de ağabeyim

Mycroft'un görmeyeceği bu anda.

Kızların bebeklerle oynaması beklenir. Yıllar boyunca, iyi niyetli yetişkinler bana çeşitli bebekler almıştı. Bebeklerden nefret ederdim ve fırsatını buldukça kafalarını kopartırdım, ama nihayet bir işime yaramışlardı. Sarı saçlı bir bebeğin boş kafatasının içine, annemin dairesinin anahtarını gizlemiştim. Onu oradan almak yalnızca bir anlık bir işti.

Sonra, kandilin fitilini kıstım ve mumum elimde yatak odamın kapısını yavaşça açtım.

Annemin kapısı, benim odamın bulunduğu koridorun diğer ucunda ve konuk odasının tam karşısındaydı.

Ağabeyim Mycroft'un uyuduğu odanın.

Uyuyor olmasını umdum.

Uykusunun derin olmasını umdum.

Yalınayak, bir elimde şamdan, diğer elimde çok değerli anahtar koridor boyunca parmak ucunda yürüdüm.

Mycroft'un kapalı yatak odasının kapısının ardından, güneşin altında yatan bir yabandomuzununkine benzeyen kaba bir homurtu geldi.

Belli ki ağabeyim horluyordu.

Gerçekten uyuduğuna dair iyi bir işaret.

Mükemmel.

Mümkün olduğu kadar sessizce, anahtarı annemin kapısının kilidine sokup çevirdim. Yine de cıvata gıcırdadı. Ve tokmağı çevirirken de mandal tıkırdadı.

Bir homurtu Mycroft'un horlamasının ritmini kesintiye uğrattı.

Omzumun üzerinden yatak odasına bakarak kıpırdamadan durdum.

Yatağın içinde dönüyormuş gibi bazı sesler duydum. Karyolası gıcırdadı. Sonra horlamaya devam etti.

Annemin özel salonundan içeri süzüldüm, kapıyı arkamdan kapadım ve tuttuğum nefesimi bıraktım.

Mumu kaldırıp duvarlara baktım.

Çok farklı türde çiçeğin birçok suluboya resmini yapmıştı annem.

Solgun mum ışığında resimleri görebilmek için gözlerimi zorlayarak dört duvarı taradım. Sonunda, şifreli kitabımdakiler gibi, kırmızımsı kahve ve altın renkli krizantemlerin bir yorumunu buldum.

Ayakucumda yükselince, çerçevenin –annemin odasındaki mobilyalar gibi bambu çubuklarına benzesin diye oyulmuş, uçları çapraz ve çıkıntılı olarak bağlanmış kırılğan bir çerçeve– alt kısmına ulaşabildim. Çerçeveyi yavaşça kaldırdım, telini çividen çekip çıkardım. Çay masasına, mumun yanına taşıdım ve çalışmaya koyuldum.

Enola, benim krizantemlerime bak.

Annemin resimlerini çerçevelediğine sıklıkla tanık olmuştum. İlk olarak çerçevenin kendisini bir masanın üzerinde yüzü aşağıya dönük olarak yatırırdı. Sonra çok temiz olan camı koyardı. Sonra kalın renkli kâğıttan bir tür iç çerçeve keserdi. Bu kâğıda suluboya resmin üst kenarını hafifçe yapıştırırdı. Daha sonra beyaza boyanmış ince bir ahşap arkalık koyardı. Çerçevenin kenarına çaktığı minik çiviler her şeyi yerli yerinde tutar ve en sonunda da bu çivileri gizlemek ve tozu dışarıda tutmak için çerçevenin arkasına kahverengi kâğıt yapıştırırdı.

Krizantem resmini çevirdim ve kahverengi kâğıdına baktım.

Derin bir nefes alarak, bir köşeyi tırnaklarımla kazıyıp tek parça olarak kaldırmayı denedim. Ama uzun bir kahverengi şerit yırtılıp koptu. Her neyse. Kahverengi kâğıtla beyaz tahta arasında,

resmin alt kısmına sokuşturulmuş bir şey gördüm. Katlanmış bir şey. Beyaz bir şey.

Annemden bir not!

Kaçışını anlatan, pişmanlıklarını ve şefkatini dile getiren, hatta belki de beni ona katılmaya davet eden bir mektup. . .

Kalbim *lütfe*, *lütfe* diye atarken ve parmaklarım titrerken, kıvrılmış kâğıdı yakaladım.

Titreyerek açtım.

Evet, annemden bir not vardı. Ama umduğum türde bir not değil.

Yüz sterlinlik bir İngiliz Merkez Bankası banknotuydu.

Sıradan insanların bir yılda gördüğünün çok daha fazlası olan bir para.

Ama annemden istediğim para değildi.

İtiraf etmeliyim ki uyuyana kadar ağladım. Ama sonunda uyudum, hem de ertesi sabaha kadar deliksiz uyudum ve Bayan Lane'in hasta olup olmadığını sormak için bir kez içeri girmesinin dışında kimse beni rahatsız etmedi. Ona hayır, sadece yorgunum dedim ve gitti. Onun, birine muhtemelen kocasına, koridorda, "Bir çöküş içinde, hiç de şaşırtıcı değil, zavallı kuzucuk," dediğini duydum.

Öğleden sonra uyandığımda şiddetli bir şekilde hem kahvaltı hem de öğle yemeği istesem de bir çırpıda yatağımdan fırlamadım. Bunun yerine, bir an yatağın içinde hareketsiz uzanıp ve durumumu salim bir kafa ile düşünmek istedim.

Pekâlâ. Umduğum şey olmasa da, para bir şeydi.

Annem bana gizlice hatırı sayılır bir miktar vermişti.

Şüphesiz Mycroft'tan almıştı.

Aldatıcı yollarla.

Bu parayı tutmam uygun muydu?

Bu para Mycroft'un hiçbir zaman *kazandığı* para değildi. Aksine, anlayabildiğim kadarıyla, babamın ilk oğlu olduğu için ona kalan paraydı.

Bir toprak sahibinin mirasıydı. Her yıl daha fazla gelecek olan yüzlerce yıllık kira parası. Ve ne için? Ferndell Malikânesi ve mülkü için.

Gerçek anlamda, avizeler gibi paralar da evin bir parçasıydı.

Ki o ev, annemin eviydi, ya da öyle olmalıydı.

Yasal olarak, para ne annemin ne de benimdi. Ya ahlaki olarak? Annem birçok kez bana yasaların ne kadar adaletsiz olduğunu anlatmıştı. Örneğin, eğer bir kadın emek harcıyıp bir kitap yazarsa ve o kitap yayımlanırsa kazandığı para kocasına gidiyordu. Bu ne kadar saçmaydı!

Öyleyse, o yüzlük banknotu yalnızca ilk doğan olduğundan dolayı ağabeyim Mycroft'a geri vermek saçma olmaz mıydı?

Yasaların canı cehenneme, kendi memnuniyetim adına, ahlaken bu paranın benim olduğuna karar verdim. Annem kendini kurban edip, onu bu mülkten bir mücadeleyle almıştı. Ve şimdi de bana veriyordu.

Daha ne kadar olabilirdi? Bana birçok şifre bırakmıştı.

Annem benim bu parayla ne yapmamı istiyordu?

Şimdiden, henüz net olmasa da, onun örneğine bakarak, bu sorunun cevabını biliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

BEŞ HAFTA SONRA HAZIRDIM.

Yani, Ferndell Malikânesi'nin gözünde yatılı okula gitmeye hazırdım.

Ve kendi kafamda ise oldukça farklı bir girişim için hazırdım.

Yatılı okul ile ilgili olarak: Terzi Londra'dan gelmiş, bir defalığına bir hanımefendinin hizmetçisi tarafından kullanıldıktan sonra uzun süre boş kalan bir odaya yerleşmiş, eski pedallı dikiş makinesini görünce derin bir iç çekmiş ve daha sonra ölçülerimi almıştı. Bel: 50 cm. Cık. Çok geniş. Göğüs: 53 cm. Cık. Çok çok küçük. Kalça: 55 cm. Cık. Korkunç derecede küçük. Ama hepsi düzeltilebilirdi. Annemin Ferndell Malikânesi'ne girmesine asla izin vermeyeceği moda bir dergide terzi, şu reklamı buldu:

BÜYÜLTÜCÜ: Zayıf vücutları mükemmelleştirmek için ideal korse. Dünyadaki başka hiçbir korsenin ulaşamayacağı ve sağlayamayacağı büyüleyici etkisini anlatmaya kelimeler yetmez. İçerisindeki yumuşak dolgulu düzen-

leyiciler (yumuşaklık, hafiflik ve rahatlığı birleştiren diğer yenilikler ile), kullanıcının zevkine göre istenen dolgunluğu göğsün zarif eğrileriyle güzel bir şekilde orantılayarak tamamlar. Korse ödeme alındıktan sonra paket posta ile yollanır. Garantisidir. Memnun kalmazsanız para iade edilir. Değersiz benzerlerinden kaçının.

Bu korse, usulüne uygun olarak sipariş edildi ve terzi beni boğmak için balina kemiğinden yapılmış fitilli yakaları, nefes alamayayım diye dizayn edilmiş bel bantları ve yarım düzine volanı olan ipek iç eteği üzerine yayılan, yürüyemeyeyim diye kuyruğu yerde süren etekleri olan soluk renkli elbiseler dikmeye başladı. Büyüdükçe yok olacağım beklentisiyle beli 49,5cm olan iki elbise, sonra beli 48cm olan iki tane elbise ve daha sonra 47 cm olan ve giderek daha da küçülen elbiseler dikmeyi önerdi.

Bu arada, Sherlock Holmes'ün gittikçe daha kısa ve öz olan telgraflarında annemin adı hiç geçmiyordu. Annemin eski arkadaşlarını, sanatçı arkadaşlarını, herkese oy hakkı davasını savunan iş arkadaşlarını bulmuştu; hatta uzak akrabaları olan Vernetlerin yanında mıdır diye Fransa'ya bile gitmişti ama sonuç alamamıştı. Annem için tekrar korkmaya başlamıştım; büyük dedektif neden onu bulamıyordu? Her şey bir yana başına bir kaza mı gelmişti? Ya da daha kötüsü cinayete mi kurban gitmişti?

Ancak, terzinin ilk elbiseyi tamamladığı gün düşüncem değişti.

Aynı gün (vaat edildiği gibi içini göstermeyen kahverengi kâğıda sarılı olarak gelmiş olan) ön ve yan düzenleyicileri ve artı, elbette, tescilli bir elbise geliştiricisi ile birlikte ideal korseyi giymem

istenmişti ki, bir daha asla oturduğum herhangi bir sandalyenin arkasına dayanamayayım. Aynı zamanda saçımı kafatasıma batan tokalarla topuz şeklinde toplamam ve alnımın üzerinde de sah-te bukleler sallandırmam gerekiyordu. Ödül olarak, yeni elbisemi ve aynı şekilde işkence çekmeme neden olan yeni ayakkabılarımı giyip koridorda yürüyerek genç bir hanımefendi olma egzersizi yapmam gerekiyordu.

O gün, akıl dışı olmakla birlikte kesin bir şekilde annemin ne-reye gittiğini anladım: saç tokalarının, korselerin (ideal veya değil) ve tescilli giysi geliştiricilerinin olmadığı bir yere.

Bu arada, kardeşim Mycroft, her şeyin organize edildiğini bildiren bir telgraf gönderdi – şu tarihte, şu “terbiye okulunda” (dehşet evi) olmam gerekiyordu– ve Lane de benim oraya gitme-mi sağlamakla sorumluydu.

Daha önemli olanı, benim kendi girişimimim: Sinirsel yorgunlu-ğumu bahane ederek günlerimi mümkün olduğunca, üzerimde sabahlık odamdan çıkmayarak ve uyuklayarak geçiriyordum. Bana sık sık paça ve benzeri çorbalar (hastaların iğne ipliğe dönmesine şaşmamak lazım!) hazırlayıp getiren Bayan Lane durumumdan o kadar endişelendi ki Mycroft’la temasa geçti. Mycroft ona endişe-lenmemesini, kahvaltıda yulaf ezmesi yiyeceğim ve içime yün giysi giyeceğim yatılı okulda sağlığıma kavuşacağımı söylemiş. Bayan Lane yine de önce yerel eczacıyı, daha sonra da Harley Caddesi doktorlarından birini ta Londra’dan getirtti, ikisi de benimle ilgili bir hastalık tespit edemediler.

Haklıydılar. Ben yalnızca korse ve saç tokası takmaktan, dar ayakkabı ve benzerlerini giymekten kaçmanın peşindeydim, aynı

zamanda uyuyamadan geçirdiğim saatleri değerlendiriyordum. Her gece, evdekilerin yattığını duyduktan sonra kalkıp, karanlık saatler boyunca şifreli kitabım üzerinde çalıştığımı kimse bilmiyordu. Zira bir şeyleri bulup çıkarmaktan hoşlandığım için şifreleri seviyordum ve annemin şifreleri bana bunu yapmanın yeni bir yolunu öğretmişti. Önce gizli olan anlamı buluyor, sonra hazineyi keşfediyordum. Çözdüğüm her şifre, annemin benim için sakladığı bir başka serveti aramak için beni onun odalarına götürüyordu. Çözemediğim şifrelerin bazıları sınırlarımı öyle bozuyordu ki annemin suluboyalarının hepsinin arkasını sökmeyi düşünüyordum ama bu da pek doğru değildi. Ayrıca çok, çok fazla resim vardı ve dahası, bütün şifreler beni onlara yönlendirmiyordu.

Mesela, şifre kitabımdaki bir sayfa, tahta bir çitten sarkan sarmaşıklarla süslenmişti. Anında, şifreye bile bakmadan, annemin dairesine girip sarmaşıklı suluboya çalışmasını aradım. İki tane buldum ve arkalarını yırtıp bir şey bulamayınca asık suratlı bir şekilde odama döndüm ve şifreye baktım:

AOEKBNRLUONMĞTY
LNAAIAZPTILAA

Aklım neredeydi? Çiçeklerin Anlamları kitabında *sarmaşığa* baktım. Asma sarmaşığı “sadakat”i ifade ediyordu. Anlamli olmakla birlikte, bu bilgi bana yardımcı olmadı. İlk satırdaki üç harf ile alt satırdaki ilk iki harfi birleştirdiğimde kendi adımın ortaya çıktığını fark edene kadar oldukça uzun bir süre şifreye baktım. Sonra, annemin resmindeki sarmaşığının bahçe çitinde bir aşağı bir yukarı doğru doğal olmayan bir şekilde zikzak çizdiğini fark ettim. Ayrı-

ca, sarmaşık sağdan sola doğru büyüyordu. Gözlerimi yuvarlayarak bu seyri takip ettim ve şifreyi tekrar yazdım:

ENOLABAKTOPUZLARINAYATAĞIMIN

ENOLA BAK TOPUZLARINA YATAĞIMIN

Ya da kelimeleri sağdan sola okuyunca:

YATAĞIMIN TOPUZLARINA BAK ENOLA

Kalktım, gecenin bir yarısında parmak uçlarımda yürüyerek annemin yatağındaki topuzları çıkarmak üzere gittim ve pirinç kar-yola direklerinin içine şaşırtıcı miktarda kâğıt para konabileceğini keşfettim.

Bayan Lane ara sıra toz beziyle gelip odamı işgal ettiğinde ortaya çıkmasın diye akıllı saklama yerleri bulma sırası benimdi. Ucunda topuzları olan, annemin yatağı gibi pirinçten yapılmış perde çubuklarım bu amaca hizmet etti.

Ve tüm bunlar Laneler şafak vakti uyanmadan önce yapılmalıydı.

Benim gecelerim gündüzlerimden çok daha aktif ve tatmin edici idi.

En çok istediğim şeyi –annemden bir elveda notu, şefkat dolu bir temenni veya bir açıklama– hiçbir zaman bulamadım. Ama aslında bu noktada, fazla bir açıklamaya gerek yoktu. Hilelerini benim iyiliğim için, en azından kısmen, yaptığını biliyordum. Ve o kadar zeki bir şekilde bana gizlice verdiği paranın özgürlüğüm anlamına geldiğini biliyordum.

Dolayısıyla, ağustosun sonlarında güneşli bir sabah gergin ol-
sam bile, şaşırtıcı bir şekilde umutlu bir ruh haliyle, annem saye-
sinde şimdiye kadar yuvam bildiğim tek evden uzaklaşmak üzere
arabanın koltuğuna oturdum.

Lane, yerel bir çiftçiyle anlaşmış bir at ve yalnızca ben ve şoför için
döşemeli oturma yeri olan kapan gibi tuhaf, melez bir yük arabası
ödünç almıştı. Şık bir tarzda olmasa da tren istasyonuna kadar
rahatça seyahat edebilecektim.

Bayan Lane, araba yolunda beni uğurlamak için beklerken
“Umarım yağmur yağmaz,” dedi.

Haftalardır yağmur yağmamıştı. Annemi aramaya gittiğim
günden beri.

“Sanmam,” dedi Lane, bir hanımefendi gibi koltuğa oturabile-
yim diye bana elini uzatırken. Oğlak derisinden yapılmış eldivenli
bir elim onun elinde, diğeriyle beyaz fırırlı şemsiyemi tutuyor-
dum. “Gökyüzünde hiç bulut yok.”

Lane ve Bayan Lane’e gülümserken, şoförüm Dick’in yanına önce
tarlatanımı yerleştirdim sonra kendim yerleştim. Bayan Lane, tıpkı
tarlatanımın arka koltuğu işgal ettiği gibi saçlarımı da başımın arka-
sını işgal edecek şekilde yapmıştı. Kurdeleli hasır bir yemek tabağı
gibi olan şapkam moda uygun olarak gözlerimin üzerine kadar in-
mişti. Tarif edilemeyecek kadar, gerçekten çirkin rengi, 49.5 cm.lik
bel bandı, uzun eteği ve örtme özelliği olan ceket nedeniyle özenle
seçtiğim boz kahverengi bir kıyafet giymiştim. Ceketin altında, ete-
ğin belini açık bırakmışım, böylece kendimi mümkün olduğunca az
sıkışmışım hatta rahattım diyebilirim. Nefes alabiliyordum.

Bu, çok kısa bir süre içinde gerekli olacaktı.

Lane geri çekilirken “Tepeden tırnağa bir hanımefendi gibi görünüyorsunuz, Bayan Enola,” dedi. “Ferndell Malikânesi için bir onur kaynağı olacaksınız, eminim.”

Çok az şey biliyordu.

Bayan Lane sesi titreyerek, “Sizi özleyeceğiz,” dedi ve onun yumuşak yaşlı yüzünde gözyaşlarını görünce bir an için utandım.

Kendi duygularıma yenik düşmemek için oldukça sert bir şekilde “Teşekkür ederim,” dedim. “Dick, gidelim.”

Kapıya giden yol boyunca atların kulaklarına baktım. Erkek kardeşim Mycroft, malikânenin bahçesini “temizlemek” için adamlar tutmuştu ve onun yabani gül çalılıklarını kestirdiğini görmek istemedim.

Konağın bekçisi, bizim için kapıları açarken “Güle güle, Bayan Enola ve iyi şanslar,” dedi.

“Teşekkür ederim Cooper.”

At Kineford’dan geçerken, iç çektim ve bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kasap dükkânına, manava, siyah kirişli, beyaz badanalı sazdan kulübelere, bara, posta ve telgraf ofisine, polis merkezine, ağır hasır perçemleri altında somurtan küçük pencereci bir sürü Tudor evine, hana, demirci dükkânına, papazın evine, yosunla kaplanmış kayrak taşlı çatısı olan granit şapele, sağa sola eğilmiş mezar taşları olan mezarlığa veda ettim.

Babamın mezarı tam geride kalmak üzereyken, aniden, sanki o an düşünmüşüm gibi, “Dick, dur. Babamla vedalaşmak istiyorum,” dedim.

Atı durdurdu. “Ne dediniz, Bayan Enola?”

Dick söz konusu olduğunda, tam ve basit açıklamalar gerekliydi. “Babamın mezarını ziyaret etmek ve şapelde onun için dua

etmek istiyorum,” dedim sabırla kelimeleri tane tane söyleyerek.

Zavallı babam, kendisi için dua edilmesini hiç istemezdi. Annem bir keresinde babamın bir mantıkçı ve inançsız biri olarak cenaze töreni istemediğini söylemişti; onun isteği yakılmakmış, ama ölümünden sonra, Kineford’un skandalından asla kurtulamayacağı korkusuyla isteği reddedilmiş.

Yavaş ve endişeli tarzıyla Dick, “Sizi tren istasyonuna götürmem gerekiyor, küçük hanım,” dedi.

“Daha çok zaman var. Beni beklerken barda bir bardak bira içebilirsin.”

“Tamam, olur.” Atı geri döndürdü ve şapelin kapısına kadar sürdü. Ne yapması gerektiğini hatırlayana kadar bir süre oturduk, ama sonra dizginleri sağlama alıp, aşağı indi ve benim tarafıma gelip inmem için bana yardım etti.

Eldivenli elimi kirli avucundan çekerken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Beni almak için on dakika sonra gel.”

Saçma; barda yarım saat ya da daha fazla kalacağını biliyordum.

“Olur, küçük hanım.” Şapkasına dokundu.

Uzaklaştı ve ben eteklerimin girdabında şapelin içine girdim.

Beklediğim ve umduğum gibi, şapel boştu. Boş sıraları taradıktan sonra sııttım, şemsiyemi yoksullar için toplanan giyilmeyen kıyafetlerin kutusuna fırlattım, eteklerimi dizlerimin üzerine çektim ve arka kapıya doğru hızla koştum.

Oradan da dışarı, güneşli mezarlığa doğru.

Şapelin köy sokağından geçebilecek herhangi bir şahit ile aramda kalmasına özen göstererek sağa sola yatan mezar taşlarının arasından kıvrılarak geçen patikadan aşağıya koştum. Şapel arazisinin dibindeki çitlere ulaştığımda, çit merdivenine tırman-

madım, adeta zıpladım, sağa döndüm, biraz daha uzağa koştum ve evet, gerçekten de evet! Bisikletim çalılarının arasında, dün bıraktığım yerde beni bekliyordu. Daha doğrusu dün gece, dolunayın ilk saatlerinde bıraktığım yerde.

Bisiklete yerleştirilmiş iki hazne vardı, ön tarafta bir sepet ve arkada bir kutu. İkisi de sandviçler, turşu, haşlanmış yumurta, su şişesi, kaza durumunda kullanılmak üzere bandaj, lastik tamir seti, golf pantolonu, benim rahat eski siyah botlarım, diş fırçası ve benzerleri ile doluydu.

Üzerime de, boz kahverengi takımımın altına, biri önde, biri arkada olmak üzere, iki hazne, ya da bavul diyebilirim, yerleştirmiştim. Ön taraftaki annemin gardırobundan yürüttüğüm malzemelerden gizlice dikmiş olduğum özel bir göğüs geliştiriciydi. Arkadaki hazneyi de benzer bir kıyafet geliştiricisinden tasarlamıştım.

Annem evden ayrılırken niye bir tarlatan giyip onun at kılından yapılmış içini evde bırakmıştı?

Benim için cevap açıktı: elbise geliştiricinin içine kaçmak için gerekli eşyaları gizlemek üzere.

Ve ben, düz bir göğüs kafesiyle kutsandığım için onun örneğini bir adım daha ileri taşımıştım. Benim çeşitli ve uygun düzenleyicilerim, geliştiricilerim ve büyütücülerim Ferndell Malikâne-si'nde –aslında odamdaki bacaya tıkalı– kalmıştı. Onların yerine ben üzerime, iç çamaşırlarıma sarılı olan banknot demetlerinin olduğu kumaş hazneleri –yaradığı iş açısından bavul diyebilirim– takmıştım. Buna ek olarak, özenle seçilmiş yedek bir elbiseyi katlamış ve arkama, iç eteğimin altına kuyruğumu tam dolduracak şekilde yerleştirmiştim. Takımımın cebinde bir mendil, bir sabun, tarak ve saç fırçası, şimdi değerli olan şifre kitapçığı, kokulu tuz-

lar, enerji veren şekerlemeler vardı. Gerçekten, bir vapur ambarını dolduracak kadar gerekli şey taşıyordum.

Bisikletime atlayıp, iç eteğim ve eteklerimin mütevazı bir şekilde ayak bileklerimi kapatmasına izin verip köy arazisi boyunca pedal çevirdim.

İyi bir bisikletçi yola ihtiyaç duymaz. Şimdilik çiftlik yollarını ve meraları takip edecektim. Toprak demir gibi sertti; iz bırakmayacaktım.

Yarından itibaren ağabeyim dedektif Sherlock Holmes tahminimce kayıp bir annenin yanı sıra kayıp bir kız kardeşi de bulmaya çalışıyor olacaktı.

Ondan uzağa gideceğimi düşünecekti. Bu yüzden öyle yapmayacaktım. Ona doğru gidecektim.

Londra'da yaşıyordu. Mycroft da öyle. Bu yüzden ve aynı zamanda dünyanın en büyük ve en tehlikeli şehri olduğu için, her ikisi de gitmeye cüret edebileceğim dünyadaki son yer olacağını düşüneceklerdi.

Bu yüzden oraya gidecektim.

Kendimi erkek çocuk olarak gizlememi bekliyorlardı. Golf pantolonlarımı duymuş olmaları çok muhtemeldi ve duymuş olmasalar da Shakespeare ve diğer kurmaca eserlerde, kaçak kızlar kendilerini hep erkek olarak gizlerlerdi.

Bu yüzden ben öyle yapmayacaktım.

Kardeşlerimin, beni dizlerimi zar zor kapatan bir giysiyle sade, sırtık gibi uzun boylu bir çocuk olarak tanıdıklarını düşünecek olursak, kendimi onların akıllarına en son gelebilecek şekilde gizleyecektim.

Yetişkin bir kadın kimliğine bürünecektim.

Sonra annemi bulmaya girişecektim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANAYOLU TAKİP EDEREK DOĞRUDAN LONDRA'YA gidebilirdim ama bu yanlış olurdu. çok fazla insan beni görürdü. Hayır, Londra'ya gitme planım basitçe –ve sanırım mantıksız bir şekilde– hiçbir planım olmamasıydı. Eğer tam olarak ne yaptığımı ben kendim bilmiyorsam, ağabeylerim nasıl tahmin edebilirdi?

Elbette varsayımlar yapacaklardı; “Annem onu Bath’a götürmüştü, onun için belki de oraya gitmiştir” ya da “Odasında Gal-ler’le ilgili bir kitap var, harita üzerinde kurşun kalemle işaretleri yapmış; belki de oraya gitmiştir.” (Oyuncak evime onları yanlış yönlendirecek bir ipucu olarak yerleştirdiğim kitabı bulacaklarını umuyordum. Çiçeklerin Anlamları kitabını ise yanımda taşımak için çok büyük olduğundan alt kattaki kütüphanede diğer yüzlerce kalın kitabın arasına gizlemiştim.) Mycroft ve Sherlock, tümevarıma dayalı akıl yürüteceklerdi; dolayısıyla ben şansa güvenmeliyim diye akıl yürüttüm. Arazinin bana doğuya giden taş zeminli ya da lastik izlerimi en az gösterecek nasıl bir zemin varsa, öyle bir zemine sahip bir yol göstermesini diliyordum.

O günün sonunda, ya da bir sonraki gün, kendimi nerede bulduğum önemli değildi. Ekmek ve peynir akşam yemeğim olacak, bir Çingene gibi açık havada uyuyacak ve dolaşırken eninde sonunda bir demiryolu hattına rastlayacaktım. Demiryolunu herhangi bir yönde takip edersem bir istasyona denk gelecektim ve bu istasyon Chaucerlea (ağabeylerimin beni kesinlikle arayacakları yer) olmadığı sürece, İngiltere'deki herhangi bir istasyon işimi görürdü çünkü sonuçta tüm demiryolları Londra'ya varıyordu.

Kırk üç santimlik bel, kahvaltıda yulaf ezmesi ve cilde temas eden yünlü kumaş, evlilik beklentileri, genç bir hanımın başarıları, vesaire, hepsi geride kalacaktı.

İneklerin otladığı çayırı bir baştan bir başa geçerken, ot kaplı dar bir yol boyunca ilerlerken, sonra kıraç bir araziye yol alıp bildiğim kırsaldan uzaklaşırken aklımdaki mutlu düşünceler bunlardı.

Tepemdeki mavi gökyüzünde, tarla kuşları da kalbim gibi şarkı söylüyorlardı.

Yan yollardan ve köylerden uzak durduğum için, beni çok fazla insan görmedi. Şalgam tarlasındaki sıradan bir çiftçi başını kaldırıp baktığında gördüğü bisiklet süren hanımefendi görüntüsü onu şaşırtmadı; böyle bisiklet meraklıları giderek yaygınlaşmıştı. Gerçekten de çakıllı bir patikada bejlere bürünmüş birine rastladım ve geçerken birbirimize selam verdik. Sıcaktan ve pedal çevirmekten kor gibi parılıyordu. Atlar terler, bilirsiniz ve erkekler ter döker ancak hanımefendiler parıldar. Eminim ki ben de parılıyordum. Gerçekten de çelik desteklerinin kollarımın altına çok rahatsız edici şekilde battığı korsemin altında yanlarımdan aşağı doğru süzülen parıltıyı hissedebiliyordum.

Güneş tam tepeye geldiğinde, öğle yemeği için mola vermeye hazırdım, dahası bir gece önce uyumamıştım. Dalları yayılmış bir karaağacın altında, minder gibi yosunların üzerinde otururken, fena halde bir süre oraya uzanmak ve başımı yere koymak istedim. Ama yemek yedikten sonra kendimi bisiklete binmeye ve yoluma devam etmeye zorladım çünkü takip başlamadan önce mümkün olduğunca uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

O öğleden sonra, Çingeneler hakkındaki düşüncelerim göz önüne alındığında oldukça uygun bir şekilde göçebelerin parlak boyalı, yuvarlak tepeli, ev şeklindeki karavanlardan oluşan konvoyuna rastladım. Üst tabakadakilerin çoğu Çingeneleri hakir görürler, ama annem bazen onların Ferndell arazisinde kamp kurmalarına izin verirdi ve bir çocuk olarak onlara hayran kalmıştım. Şimdi bile, sürücülerinin onları ileriye doğru gitmeye zorlamak yerine daha çok tutmaya çalıştıkları, sıcağa rağmen şahlanan ve kafa sallayan çok renkli atlarına gözlerimi dikip onları memnuniyetle izlemek için durdum. Ve korkmadan karavanlardaki tüm yolculara el salladım çünkü bütün diğer insanların içinde benimle ilgili olarak polisle konuşma ihtimali en az olan Çingenelerdi. Erkekler beni belirsiz bir şekilde görmezden geldiler ama bazı başı açık, çıplak boyunlu, çıplak kollu kadınlar bana el salladılar. Pejmürde kılıklı çocukların ise hepsi el salladılar, bağırıştılar ve yüksek sesle para istediler. Bayan Lane olsa onlara utanmaz, pis, hırsızlık şebekesi derdi ve sanırım haklıydı. Yine de cebimde bozuk para taşıyor olsaydım, birazını onlara atardım.

Yine o gün öğleden sonra, bir köy yolunda seyahat halindeki bir seyyar satıcıyla karşılaştım. Yük arabasında teneke kutular ve şemsiyeler, sepetler ve deniz süngerleri, kuş kafesleri ve çamaşır

tahtaları ve her türlü ıvır zıvır asılıydı. Onu durdurdum ve esas amacımı saklamak için ihtiyacım olan şeyi –bir heybe– alana kadar bana bakır çaydanlıktan, kaplumbağa kabuğundan yapılmış saç taraklarına kadar sattığı her şeyi göstermesini istedim.

Heybeyi bisikletin gidonuna serip pedal çevirmeye devam ettim.

Yaya olarak, ya da dört atın çektiği faytonlardan eşek arabalarına kadar değişen taşıtlarda seyahat eden başka yolcular gördüm ama yorgunluğum yüzünden gördüklerimi hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Gece çöktüğünde, her yanıma ağrıyordu ve hayatımda hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Koyunların köklerine kadar ısırıp yediği çimenler üzerinde yürürken, bisikletimi iterek ve ona yaslanarak, üzerinde bir kayın ağacı korusu olan alçak, kireçtaşıyla kaplı bir tepeye doğru tırmanmaya çalıştım. Ağaçların kamufajına sığındıktan sonra, bisikletimi olduğu yere bırakıp kendimi de toprağa ve geçen seneden kalan yaprakların üzerine saldım. Moralm çöken karanlıkla birlikte çöküyor, sabah yükselen günle birlikte yükseliyordu. Ertesi gün yine bisiklete binmek için güç bulabilecek miyim, diye merak ettim.

Olduğum yerde uyuyabilirdim. Eğer... İlk defa aklıma geldi: Ya yağmur yağarsa?

Hiç plan yapmama planım her soluduğum nefeste bana daha aptalca görünmeye başladı.

Bir süre umutsuzluğa kapıldıktan sonra sendeleyerek de olsa ayağa kalkmayı başardım ve karanlıkta saklanarak, bana işkence eden korsemin yanı sıra şapkamı, tokalarımı ve üzerimde taşıdığım eşyaları çıkardım. Yemek bile düşünemeyecek kadar yorgun olduğumdan, yeniden kıvrılıp yere yattım ve tek örtüm olan iç eteğim ve topraklanmış boz kahverengi elbisem üzerimde birkaç saniye içinde uykuya daldım.

Artık gece hareketlenen bir insan haline gelmiştim ve o gece geç bir vakit uyandım.

Hiç uykulu değildim. Açlıktan lecektim.

Ama bu gece ay yoktu. Gökyüzü bulutluydu. Gerçekten de yağmur yağabilirdi. Ve paketleyip bisikletimdeki hazneye koyduğum yiyecekleri hiç ay ışığı veya yıldızlardan gelen ışık olmadan bulup alamazdım. Işığından yararlanırım diye yanıma aldığım kibritleri de aptalca bir şekilde aynı yere koyduğumdan onlara da ulaşamıyordum. Bisikletimi zerine kazayla basıp bulursam kendimi şanslı hissedecektim.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım haylazca, ayaklarım üzerinde sendelerken kayın ağacının dalları suratımı çiziyor ve kıyafetlerime takılıyordu.

Ama takip eden an içinde yemeği unuttum. Ayakta bakakaldım çünkü çok uzak olmayan bir mesafede ışıklar görüyordum.

Gaz lambaları. Tepedeki ağaçların gövdelerinin arasında görünüp kayboluyorlardı, toprağa bağlı yıldızlar gibi uzakta göz kırıyorlardı.

Bir köy. Bir tepenin yamacına çıkmıştım, bunu yaparken diğer tarafta bir köy olduğunu bilmiyordum ve fark edemeyecek kadar da yorgundum.

Köyden ziyade bir kasabaydı hem de gaz tesisatı döşenecek büyüklükte bir kasaba.

Acaba tren istasyonu da olan bir kasaba mıydı?

Ve ben tam bunu düşünürken gece karanlığının ortasında, kulaklarıma bir tren ddğnn tenor sesi geldi.

Ertesi sabah erkenden hem de çok erkenden kayın ormanından ayrıldım –o kadar erkendi ki, kimse beni görmez, görse de en çok

bir-iki kişi görür diye umuyordum. Kimsenin beni tanıyacağından endişe ediyor değildim. Yalnızca, iyi giyimli bir dulun, yaya olarak elinde heybeyle bu tür ilkel bir konaklama yerinden çıkması biraz tuhaf görünecekti.

Evet, bir dul. Baştan aşağı, annemin dolabından aldığım siyah yas kıyafetlerine bürünmüştüm. Evlenmiş olduğumu ifade eden bu kıyafet, benim yaşıma on ya da daha fazla yaş ekliyor, aynı zamanda eski rahat siyah çizmelerimi fark edilmeden giymeme ve saçımı becerebildiğim basit bir topuz şeklinde toplamama imkân tanıyordu. En iyisi ise, beni neredeyse tanınmayacak bir hale getirmesiydi. Siyah keçe şapkamın kenarından aşağı inen siyah kalın bir örtü bütün başımı sarıyor ve sanki bir arı kovanına girmeyi planlıyormuşum görüntüsü veriyordu. Ellerimde siyah oğlak derisi eldivenler vardı –bir alyansım olmadığı için bu ayrıntıya özellikle önem vermiştim– ve üzerimdeki donuk siyah ipek elbise, beni çenemden siyah botlar içindeki ayakuçlarıma kadar sarıyordu.

On yıl önce annem daha zayıfmış, bu yüzden elbisesi neredeyse hiç sıkmadığım korsemle giyince üzerime tam oldu; aslında, gerekli bölgelerimde gerekli eşyaları taşıyor olmasaydım hiç korseye ihtiyacım olmazdı. Bisikletime yüklediklerimi şimdi heybede ve ceplerimde taşıyordum. Annem el çantası taşımaktan hoşlanmadığından bütün elbiselerine mendil, limon şekeri, madeni ufak para ve benzeri şeyleri için bol cepler yaptırmıştı. Bana bisiklete binmeyi öğreten de o olduğu için inatla bağımsız düşünen anneme şükürler olsun. Bu sadık aleti kayın ormanlarına bıraktığım için pişmandım ama boz kahverengi çirkin takımımı bırakmaktan kesinlikle pişman değildim.

Şafak vaktinin gri yarı aydınlığında, bir patikadan aşağı doğru bir çit boyunca sessizce ilerledim. Dünkü harcadığım gücün

sonucunda oluşan ağrı ve sızılarımın aslında bir nimet olduğunu fark ettim: beni yavaş yürümeye zorluyorlardı. Böylelikle, büründüğüm kılığa uygun bir hanımefendi yürüyüşüyle, patikadan çaklı döşeli bir yola, yani kasabaya vardım.

Şafak vakti donuk bir sabaha dönüştü, yağmur yağacak gibi duruyordu. Dükkâncılar kepenklerini açıyor, buz satıcısı adam seferlerini yapmak için çökük sırtlı, yaşlı atını arabasına koşuyor, esneyen bir hizmetçi suyoluna bir kova dolusu adını söyleyemeyeceğim bir şey atıyor, eski püskü giyinmiş bir kadın yol kavşağını süpürüyordu. Gazeteci çocuk gazetelerin sabah baskısını kaldırım kenarına istiflemişti. Bir köşede oturup kibrit satan bir adam –aslında bir dilenci– “Işığınız olsun; beyefendi kibrit ister mi?” diye bağırıyordu. Geçenlerin bazıları silindir şapkalarıyla gerçek beyefendi, bazıları pazen giysileri ve başlarındaki kepleriyle işçiler, diğerleri de neredeyse kendileri gibi yırtık pırtık giysileri olan insanlardı ama o hepsine “beyefendi” diyordu. Bana kibrit satmaya teşebbüs etmedi, tabii ki, çünkü hanımefendiler sigara içmezdi.

Kırmızı beyaz spiral çizgileri olan bir direğin yanındaki kapının camında altın harflerle BELVIDERE BERBERİ yazıyordu. Evet, Kineford’dan oldukça uzakta Belvidere adında bir kasaba olduğunu duymuştum. Etrafıma bakınırken, yakındaki görkemli bir yapının taş kirişi üzerine oyularak BELVIDERE TASARRUF BANKASI yazılmış olduğunu gördüm. Çok iyi; hedefime ulaşmıştım. At pislikleri arasında yolumu bulurken *sınırlı bir beyin kapasitesi olan bir kız için iyi iş çıkardın* diye düşündüm.

El arabası iten bir adam “Soğan, patates, yaban havucu!” diye bağırıyordu.

Bir sepetten çiçek satan, şalına sarılmış bir kadın “Beylerin yakaları için taze karanfil!” diye bağırırmaktaydı.

Gazeteci çocuk “Korkunç adam kaçırma! Tamamını okuyun!” diye bağırdı.

Kaçırma?

“Vikont Tewksbury, Basilwether Malikânesi’nden kaçırıldı!”

Gerçekten bunun tamamını okumak isterdim ama önce tren istasyonunu bulmalıyım.

Bunu aklımda tutarak, silindir şapkalı, frak giysili, oğlak derisi eldivenli, ceketinin yakasına yeni bir karanfil yerleştirmekte olan bir beyefendiyi takip ettim. Resmi giyinmiş olduğundan belki de o gün için şehre gidiyordur, diye düşündüm.

Kısa bir süre sonra, yaklaşan bir motorun gittikçe artan, ayaklarımın altındaki kaldırımı sarsan gümbürtüsü benim bu varsayımı doğruladı. Ardından istasyonun, kulesindeki saatin yedi buçuğu gösterdiği sivri çatısını ve küçük kulelerini gördüm ve tren istasyona girerken frenlerinin çıkardığı gıcırtiları duydum.

Hiçbir şeyden haberi olmayan refakatçimin Londra’ya seyahat edip etmediğini hiç bilemeyeceğim, çünkü istasyona yaklaştığımızda, dikkatim tamamıyla gerçekleşmekte olan başka bir olaya yöneldi.

Aval aval bakan bir kalabalık toplanmıştı. Bazı görevliler, izleyicileri geride tutmak için bir hat oluştururken, mavi üniformalı diğer memurlar, yeni gelen treni, üzerinde muntazam bir şekilde POLİS EKSPRESİ yazan tek bir vagonu çekmekte olan lokomotifini karşılamak üzere ileriye doğru atıldılar. Bu vagonun pelerinli bir sürü erkek indi. Pelerinleri yerleri yeterince etkileyici bir şekilde süpürüyordu, ama kıyafetlerinin kumaşından yapılmış kafaların-

daki keplerinin kulak kanatları küçük tavşankulakları gibi duruyordu. İstasyonun bilet gişesine doğru ilerlerken ne kadar aptalca görünüyor, diye düşündüm.

Sanki kaynayan bir tencerenin içine girmişim gibi, etrafımda heyecanlı sesler fokurduyordu.

“Beklendiği gibi Scotland Yard, işte. Sivil kıyafetli dedektifler.”

“Sherlock Holmes’ü de çağırtmışlar diye duydum...”

Oh, aman Tanrı’m. Durup, merakla dinledim.

“...Ama o gelmeyecekmiş, ailesi tarafından çağırılmış...”

Konuşan kişi geçip gitti ve kahretsin ki birçok gevezelik duymama rağmen ağabeyimle ilgili başka bir şey duymadım.

“Kuzenim büyük evdeki üst kat kâhyasının iki yardımcısından biri...”

“Düşes kafayı üşütmüş diyorlar.”

“...ve Düşes’e bakılırsa...”

“Ve düğ çok sinirliymiş.”

“Bankadaki yaşlı Pickering, hâlâ fidye talebini beklediklerini söylüyor.”

“Fidye istemeyeceklerse çocuğu ne yapsınlar?”

Hmm. “Korkunç kaçırma!” olayının yakınlarda bir yerde gerçekleştiği anlaşıyordu. Dedektiflerin çok güzel bir faytona doluştuğunu seyrederken, gerçekten de tren istasyonunun çok ötesinde olmayan yeşil bir parka doğru yola koyulduklarını gördüm. Ağaçların üzerinden, etraftaki konuşmalardan Basilwether Malikânesi olduğunu anladığım konağın gri gotik kuleleri yükseliyordu.

Ne kadar ilginç.

Ama önce, ilk yapılması gereken şey. Bir bilet almalıyım...

Ancak, istasyon duvarında asılı büyük tren tarifesine göre, Londra'ya giden tren bulmakta bir sıkıntı olmayacaktı. Bütün gün ve hatta akşam, hemen hemen her saatte tren vardı.

Tarifenin altında duran gazete satıcısı bir çocuk bağırdı, "Dük'ün oğlu kayboldu! Tamamını okuyun!"

Takdiri ilahiye inanmazken, kaderin beni buraya, bu suç mahalline, ağabeyim büyük detektifi ise başka bir yere göndermesi üzerinde düşünmeye değer bir konuydu. Düşüncelerim ele avuca sığmaz bir hâl aldı ve cazibesi karşı konulamazdı. Bilet gişesine ulaşma girişimime son verip, onun yerine bir gazete satın aldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BELVIDERE İSTASYONU'NUN YANINDAKİ BİR ÇAY salonunda, peçemi açabilmek için duvara dönük olarak köşedeki bir masaya oturdum. Bunu yapmaya iki nedenle ihtiyacım vardı: çay ve çörekle kahvaltı yapmak ve genç Vikont Tewksbury Basilwether'ın neye benzediğini görmek için gazetedeki fotoğrafına bakmak.

Gazetenin ön sayfasının hemen hemen yarısını kaplayan, stüdyoda çekilmiş fotoğrafta çocuk öyle bir giyinmişti ki Tanrı'nın merhameti üzerine olsun, her gün kadife ve fırfırlar giymek zorunda bırakılıyor olmamasını umdum ancak öyle olmasa omuzlarına dökülen sarı saçları nasıl maşayla kıvrır kıvrır hale getirilmiş olabilirdi? Annesinin, bir nesil soylu erkek çocuklarının acılarının sorumlusu, berbat bir kitap olan Küçük Lord Fauntleroy'u çok beğendiği o kadar belliydi ki. Tepeden tırnağa Fauntleroy modasına uygun olarak giydirilmiş küçük Lord Tewksbury'nin üzerinde deri tokalı terlikler, beyaz çoraplar, yanlarında saten fiyonkları olan siyah kadifeden dize kadar bir pantolon ve dökümlü beyaz dantel manşetleri ve

yakası olan siyah kadife ceket ve onun da altında saten bir kuşak vardı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan kameraya bakmıştı ama ben çenesinin etrafında bir sertlik ifadesi gördüğümü sanıyorum.

Başlık,

DÜK'ÜN KÜÇÜK YAŞTAKİ VARİSİ KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE KAYBOLDU

diye haykırıyordu.

İkinci bir çöreğe uzanıp okumaya devam ettim.

Çarşamba sabahı erken saatlerde, Duke Basilwether'in gelişmekte olan Belvidere kasabası yakınlarındaki atalarından kalma evi olan Basilwether Malikânesi'nde bir bahçıvan yarıdıcısı, bilardo odasının Fransız kapılarından birinin kırıldığını fark edince ürkütücü sonuçları olan bir olay gözler önüne serildi. Ardından, evin uyarılan personeli, odanın iç kapısının kilidinin zorlandığını, kapının üzerinde bıçak izleri olduğunu tespit etti. Doğal olarak hırsızlıktan şüphelenen uşak, gümüşlerin konduğu büfeyi kontrol etti ve eksik bir şey bulamadı. Yemek odasının tabak ve şamdanları ya da çizim odasındaki sayısız değerli eşya arasında, galeri, kütüphane ya da Basilwether Malikânesi'nin herhangi bir yerinde de eksik olan bir şey yoktu. Gerçekten de alt katta başka bir kapı zorlanmamıştı. Üst kattaki hizmetçiler mutat sıcak suibriklerini dük ailesinin sabah temizliği için odalarına taşımaya başladığında Vi-kont Tewksbury, Basilwether Markisinin oda kapısının yarı açık durduğunu fark ettiler. Odada etrafa saçılmış mobilyalar

umutsuz bir mücadelenin tanığı olmuştu ve asilzadeden hiçbir iz yoktu. Lord Basilwether'in mirasçısı ve aslında, tek oğlu Vikont sadece on iki yaşındaydı...

İnanamayarak "*On iki mi?*" diye haykırdım.

Arkamdaki garson kız, "Ne oldu hanımefendi?" diye sordu.

"Ah, hiçbir şey yok." Apar topar gazeteyi masaya koydum ve yüzümü örtmesi için peçemi indirdim. "Onun daha küçük olduğunu sandım." Kıvr kıvr saçları ve masal kitabı elbisesiyle çok daha küçük duruyordu. On iki! Çocuğun dayanıklı bir yün ceket ve pantolon giyiyor, Eton modeli bir gömleğin üzerine kravat takıyor olması gerekirdi ve saçının da makul, erkeksi bir kesimi...

Ağabeyim Sherlock'un benimle karşılaştığındaki düşüncelerine benzeyen düşünceler.

"Zavallı kayıp Lord Tewksbury'den mi bahsediyorsunuz? Evet, annesi ona bebekmiş gibi davranırdı. Birisi kederden çılgına döndüğünü duymuş, zavallı kadın."

Sandalyemi geri çektim, masaya yarım peni bıraktım, çay salonundan çıktım ve heybemi tren istasyonundaki bir vagon görevlisine emanet ettikten sonra, Basilwether Parkı'na doğru yürüdüm.

Bu, parlak çakıl taşları ve kuş yuvalarını aramaktan çok daha iyi olacaktı. Gerçekten değerli olan bir şeyin bulunması gerekiyordu ve ben onu bulmak istiyordum. Ve bunu belki de başarabileceğime inanıyordum. Lord Tewksbury'nin nerede olabileceğini biliyordum. Sadece biliyordum ama nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum. Devasa kavak ağaçlarıyla kaplı uzun yol boyunca, bir çeşit trans halinde nerede olabileceğini düşünerek yürüdüm.

İlk bahçe kapısı açıktı, ancak ikincisinde bir bekçi, görevi me-

raklıları, gazete muhabirlerini ve benzerlerini uzak tutmak olduğundan beni durdurdu. “Adınız, hanımefendi?” diye sordu.

“Enola Holmes,” dedim düşünmeden.

O anda kendimi o kadar aptal hissettim ki, o noktada yok olmak istedim. Kaçarken, tabii ki kendim için yeni bir isim seçmiştim: Ivy Meshle. Anneme sadakat için “Ivy”; sarmaşık. Bir tür şifre olarak da “Meshle”. “Holmes”ü *hol* ve *mes* olarak ikiye böl, *mes hol*, *Mes-hol* olarak ters çevir, sonra da telaffuz edildiği şekilde yaz: Meshle. Beni İngiltere’deki herhangi birileriyle ilişkilendirecek birinin çıkma ihtimali çok azdı. (“Tottering Heath’deki Sussexli Meshlelerle bir ilginiz var mı?”) Hele ki Meshle Holmes adıyla bağlantı kuran hiç çıkmazdı. Ivy Meshle. Çok zekice. Ivy Meshle! Ve şimdi bir ahmak gibi bu konağın bekçisine “Enola Holmes” demiştim.

Anlamsız yüzüne bakılırsa, isim ona hiçbir şey ifade etmemişti. Henüz. Benden sonra bir tilki avı başlamışsa da, avcılar henüz buraya ya da bu adama henüz ulaşmamıştı. “Peki, buraya gelme nedeniniz, hımm Bayan Holmes?” diye sordu.

Yaptığım aptallığın keyfini çıkarmaya karar verdim. Dedim ki, “Bay Sherlock Holmes’ün kendisi konuyla ilgilenemediği için, gelip benim bakmamı istedi.”

Konağın bekçisinin kaşları kalktı ve düşünmeden sordu “*Dedektifle* bağınız mı var, hanımefendi?”

“Elbette,” diye cevap verdim, ikna edici bir sesle ve onun yanından geçip Basilwether Parkı’na doğru yürüdüm.

Malikâne, araba yolunun ucunda dairesel olarak önümde yükseliyordu, on tane Ferndell ederdi, ama ben onun geniş mermer merdivenlerine ya da sütunlu kapılarına yaklaşmadım. Benim ilgim ne o asil konağa ne de etrafındaki ağaç budama sanatı ile

süslenmiş ve aşılı güllerle ışıldayan düzenli bahçeye idi. Yoldan saparak, geniş çim alan boyunca, Basilwether Parkı'na, yani konak ve bahçesini çevreleyen ormanlık alana doğru yürüdüm.

Orman değil. Ormanlık alan. Ağaçların ardına geçtikten sonra, birkaç çalılık, bir iki yosunluk alan ya da birbirine benzeyen dikenli bitkiler görmeyi bekliyordum, oysa üzerinde kriket oynanacak kadar kısa kesilmiş yumuşak bir çimenlik buldum.

Ne kadar sıkıcı bir yer. Yürüyüş boyunca, hiçbir ilginç oyuk, kuytu yer veya mağara görmedim. Basilwether Malikânesi'nin arazisi düz ve özelliksizdi. Ne büyük hayal kırıklığı diye düşündüm, tekrar çimenlerin üzerinde yürürken. Olabilecek tek olasılık...

Müthiş bir soprano ses "Bayan Holmes!" diye bağırdı ve döndüğümde endişeli anneyi, düşesi bana doğru hızla gelirken gördüm. O olduğunu, günlük elbisesinin zenginliğinden –örgü ve nakışlarla işlenmiş gümüş-gri renkli şal, pilili pembe-gri saten bir alt etek üzerinde, etekleri yukarı doğru çekilmiş olan büzgülü leylak rengi bir elbise– anlamıştım. Ama göz alıcı yüzündeki gözyaşlarında bir zenginlik ve kanlı bir kuğu gibi ağaçların arasından bana doğru koşuşunda asalete dair bir şey yoktu, şapkasının altından sarkarak uçuşan beyaza yakın saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

Korkmuş görünen bir çift hizmetçi, kadının peşinden koşuyordu. Üzerlerinde önlükleri ve beyaz dantel kepleri vardı, kadının hemen ardından dışarıya koşmuş olmalıydılar. Tatlılıkla, "Majesteleri. Majesteleri lütfen içeri gelin, bir bardak çay için. Lütfen, yağmur yağacak," diye bağırdılar. Ama düşes onları duymuyor gibiydi.

"Bayan Holmes." Ellerimi kavradığında çıplak ellerinin titrediğini hissettim. "Siz de bir kadınsınız, kalbi olan bir kadın; söyleyin bana, bu şeytani şeyi kim yapmış olabilir? Tewky'm nerede olabilir? Ben ne yapacağım?"

Titreyen ellerini her iki elimle tutarken, korkmuş yüzümü gizleyen koyu tül peçeme, sıcak ellerimi çok soğuk olan onunkilerden ayıran eldivenlerime minnet duydum. “Cesur olun, umm, Majesteleri ve umarım...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Umudunuzu yitirmeyin.” Ardından pot kırmaya hazırdım. “Size şunu sormama izin verin: Oğlunuz yalnız kalmak için...” Oğluna olan düşkünlüğü nedeniyle gözlemlemiş olabilir veya tahmin edebilirdi. “...gidebileceği bir yer var mı arazinizde?”

“Yalnız kalmak için mi?” Şişmiş, etrafında kırmızı halkalar oluşmuş gözlerini kırıştırtarak hiç anlamadan bana baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Son derece saçmalıyor,” diye arkamda kalın bir kadın sesi yankılandı. “Bu değersiz dul hiçbir şey bilmiyor. Kayıp çocuğu *ben* bulacağım, Majesteleri.”

Arkama dönünce, kendimi en sıra dışı kadına bakarken buldum, benden bile uzun ve daha hantaldı, şapkası yoktu ve saçları yapılı değildi.

Fırça gibi saçları bir omzundan diğerine yayılmıştı, kendisi tam bir beyaz lamba ve saçları ışıgın kırmızı bir tonu gibiydi: kestane değil, kumral değil, tam kırmızı, neredeyse kızıl, gelincik çiçeğinin rengiydi. Gözleri bir gelinciğin simsiyah tohumu gibi, pirinç pudrasıyla kaplı suratından fırlıyordu. Saçları ve yüzü öyle dikkat çekiciydi ki giysilerini neredeyse hiç fark etmedim. Mısır ya da Hindistan malı, kaba saba, kıpkırmızı desenli, oyuncak bebek rengi saçlarının kafasını sardığı gibi vücudunu saran keten bir elbisesi vardı galiba.

Düşes soluğu kesilerek, “Madam Laelia? Tanrım, beni kırma-
yıp gelmişsiniz, Madam Laelia!”

Madam ne? Sanırım Madam Spiritüel Medyum. Kadınların, ahlaki ve manevi olarak daha üstün olan bu cinsiyetin, erkeklerden daha çok saygı gördüğü tek rol. Fakat böyle karakterler –ya da annemin dediği gibi, şarlatanlar– ölülerin ruhlarını çağırırdı. Ve düşes, oğlunun onlardan biri olmadığına canı gönülden inanıyor olmalıydı, peki o zaman bu iri yarı kadın burada ne yapıyordu?

“Madam Laelia Sibyl de Papaver, Astral Perditoryan, hizmetinizde,” diye duyurdu heybetli kadın. “Kaybolmuş her ne varsa, kesinlikle bulabilirim, çünkü ruhlar her yere gider, her şeyi bilir, her şeyi görür ve onlar benim arkadaşlarımdır.”

Düşes bu kez kadının büyük sarı eldivenli ellerini yakalarken, ben de oradaki iki hizmetçi gibi afallamış halde ağzım açık kalmakaldım. Ama benim için bunun nedeni kadının acayip görünümü değildi. Ruhlardan söz etmesi de değil. Bir yandan fiziksel bedenim yok olduktan sonra bir şekilde varlığımı sürdüreceğime inanmak isterken, diğer yandan eğer bu mümkünse, mobilyalara tıklatmaktan, zilleri çalmaktan ve masaları sallamaktan daha iyi şeyler yapacağımı düşündüm. *Astral* kelimesi de beni etkilemedi. Madam Laelia Sibyl de Papaver’in söylediği tüm o şeylerde beni hareketsiz ve suskun kılan tek bir söz vardı.

Perditoryan.

Latince “kayıp” anlamındaki *perditus*’tan geliyordu. *Perditoryan*: Kaybedilenleri bulan kişi.

Ama... Ama buna nasıl cüret edebilir, ruhlarla ilgili tüm o saçma sapan konuşmaları varken kendine nasıl böyle soylu bir unvan takabilirdi? Kayıpları bilen, kayıpların bilge kadını, kayıpların bulucusu: Bu *benim* unvanımdı.

Perditoryan bendim. Ya da olacaktım. *Astral* değil. Profesyo-

nel. Dünyanın ilk profesyonel, mantıklı, bilimsel perditoryanı.

Hepsi ilham verici bir nefeste ortaya çıkmıştı, bundan gerçek ismimin Holmes olduğundan emin olduğum kadar emindim.

Hizmetçilerin düşese ve Madam Laelia'ya belki çay, belki de bir seans için konağa eşlik ettiklerini neredeyse fark etmedim, umurumda değildi. Basilwether Parkı'nı çevreleyen ormanlık bölgeye geri dönüp, gelişigüzel yürüdüm, çiseleyen damlacıklardan yağmur yağacağı belliydi, düşüncelerim ise annemi bulmak için hazırladığım orijinal planın üzerinde çılgınca yükseliyorlardı.

Planım basit kalmaya devam ediyordu: Londra'ya varınca bir taksi durduracak, sürücüye beni saygın bir otele götürmesini söyleyecek ve akşam yemeğimi yiyip, iyi bir uyku çekecektim. Uygun bir yer bulana kadar otelde kalırken, bankada hesap açtıracaktım –hayır, ilk önce Fleet Street'e gidip annemin takip ettiğini bildiğim yayınlara şifreli olarak “kişisel ilanlar” verecektim. Nerede olursa olsun, en sevdiği yayınları okumaya devam ederdi, öyle değil mi? Elbette. Annem cevap verene kadar bekleyecektim. Yalnızca bekleyecektim.

Eğer –kendimi bu konuda sıkça rahatlatma ihtiyacı duyuyordum– annem gerçekten hayatta ve iyiye bu, yeterli olacaktı.

Her durumda yapabileceğim tek şey beklemektir.

Ya da öyle olduğunu sanmıştım. Ama şimdi, artık hayatımda ne olarak adlandırılmak istediğimi bulduğum için çok daha fazlasını yapabiliyordum. Ağabeyim Sherlock, istediği oysa dünyanın tek Özel Danışmanlık Dedektifi olarak kalsın; ben, dünyanın tek Özel Danışmanlık Perditoryanı olacaktım. Böylelikle, Londra çevresinde kendi çay salonlarında buluşan profesyonel kadınlarla –annemi tanıyor olabilecek kadınlar! – ve Sherlock'un annemle ilgili bir

soruşturma açtığı Scotland Yard dedektifleri ile ve diğer yüksek rütbelilerle ve belki de satacak bilgisi olan kötü ün yapmış kişilerle ve –olasılıklar bitmiyor– bir araya gelebilirdim. Ben perditoryan olmak için doğmuştum. Kaybolan sevdiklerinizi bulan. Ve...

Ve bu konuda hayal kurmayı bırakmalı ve yapmaya başlamalıydım. Hemen şimdi.

Konudan uzaklaşmadan önce düşündüğüm tek olasılık, belki bir ağaç olabileceği idi.

Basilwether Park'ın sıkıcı derecede bakımlı olan ormanlık alanına geri dönüp yürümeye başladım, o ağacı bulmaya konsantre oldum. Basilwether Malikânesi'ne ve onun düzgün bahçesine çok yakın olmayan ve Basilwether Park'ın kenarına da çok yakın olmayan, ancak yetişkin gözlerin en az gözetleyebilecek olduğu ormanlık alanın ortasında yer almalıydı. Ve Ferndell'de eğrelti otları ile kaplı vadideki salkım söğüdün altındaki sığınağım gibi, bir şekilde diğerlerinden ayrı, farklı olmalıydı. Gizlenme yeri adına layık olmalıydı.

Zayıf yağmur durmuş, güneş doğmuştu ve neredeyse arazide tam bir tur tamamlamıştım ki gördüm.

Aslında tek bir ağaç değil, dört ağaçtı ama dört gövde tek bir kökten büyüyordu. Dört akça ağaç fidanı aynı yere dikilmişti ve dört gövde birbirinden dik bir açıyla, aralarında mükemmel bir kare şeklinde açıklık bırakarak büyümüşlerdi.

Botlu tek ayağımı bir budağın üzerine koyup yakındaki bir dalı kavrayarak, yerden yaklaşık bir metre yukarı tırmanıp gövdelerin oluşturduğu V şeklindeki aralıkta asılı durdum, yapraklarla çevrili kare şeklindeki evrenin göbeğinde mükemmel bir akstaydım. Keyifliydi.

Daha da keyiflisi: Birisinin, muhtemelen genç Lord Tewksbury'nin de daha önce burada bulunduğunu anladım. Büyük bir çivi

–aslında bir demiryolu çivisi– içerideki ağaçlardan birinin gövdesine çakılmıştı. Buradan geçen hiç kimse bunu fark etmez, ancak işte orada sağlam bir şekilde çakılmış ve çıkıntı yapıyordu.

Bir şey asmak için mi çakılmıştı? Hayır, daha küçük bir çivi bu işi görürdü. Bu çivinin ne için olduğunu biliyordum.

Birisinin ayağını üzerine basması için. Tırmanmak için.

Oh, şahane bir gün, birkaç hafta bir hanımefendi gibi davrandıktan sonra tekrar bir ağaca tırmanmak... Ama ah, dehşete kapıldım, ya beni birisi görürse? Ağaca çıkmış dul bir hanımefendi?

Her yere baktım, hiç kimseyi görmedim ve şansımı denemeye karar verdim. Şapkam ve peçemden kurtulup, onları yukarıdaki yaprakların arasına sakladım. Eteğimi ve iç eteğimi dizlerimin üstünde toplayıp şapka iğnesiyle tutturdum. Ayağımı çivinin üzerine koyduktan ve bir dalı kavradıktan sonra yukarı tırmandım.

İnce dallar saçlarıma takılıyordu ama umursamadım. Yüzüme aldığım her zamanki darbeler hariç, merdivene tırmanmak kadar kolaydı, neyse ki çünkü ağrıyan kol ve bacaklarım yolun her bir karışını protesto etmekteydi. Fakat Lord Tewksbury'nin, akçaağaç dallarının kendilerini göstermediği her yere demiryolu çivisi çakmış olduğunu görmek beni mutlu etti. Bu genç vikont parlak bir delikanlıydı. Kuşkusuz, bu çivileri babasının malikânesinden geçen tren raylarından almıştı. Onun adına hiçbir trenin raydan çıkmamış olmasını diledim.

Yaklaşık beş altı metre kadar tırmandıktan sonra nereye gittiğimi görmek için durdum. Başımı arkaya çevirdim...

Tanrı aşkına!

Ağaçta bir platform inşa etmişti.

Ağaçlar yaprak kaplıyken yerden hiç görünmeyecek bir yapı ama benim tünediğim yerden gayet net bir şekilde görebiliyordum ve takdir ettim: boyanmamış kereste parçalarından oluşan kare bir iskelet dört akça ağaç arasına yerleştirilmişti. Destekleyici kirişler bir ağaç gövdesinden diğerine uzanıyordu. Ağaç dallarının üzerine sabitlenmiş ya da köşelerin etrafından kordonla tutturulmuştu. Kalaslar, bir çeşit zemin oluşturmak için kirişler boyunca uzanıyordu. Vikontu o ahşap malzemeyi kilerden, ahırlardan ya da Tanrı bilir nereden çıkarırken ve buraya sürüklerken hayal ettim. Belki de geceleri sürünerek gelip bir ip ile ağaçtan yukarı çekmiş ve yerlerine yerleştirmişti.

Ve bütün bu zaman boyunca annesi onun saçlarını maşayla kırmış ve ona saten, kadife ve dantel giydirmişti. Tanrı'm beni affet.

Platformun bir köşesinde içine girilecek bir boşluk bırakmıştı. Kafamı buradan sokup baktığımda, genç Lord Tewksbury'ye olan saygım arttı. Kare şeklindeki bir çadır bezini, belki de bir araba örtüsünü, bu saklanma yerinin üzerine çatı olacak şekilde asmıştı. Köşelere, oturmak için minder vazifesi görmek üzere, katlanmış olan muhtemelen ahırdan "ödünç" aldığı battaniyeler yerleştirmişti. Dört ağaç gövdesine çiviler çakmış, onlara kordon sarıp düğümlemiş, üzerine tekne resimleri, metal bir düdük, her türlü ilginç şey asmıştı.

Bakmak için içeriye süründüm.

Ama bir anda bütün dikkatim tahta zeminin ortasındaki şaşırtıcı bir görüntüye yöneldi.

Artıklar, küçük parçacıklar, o kadar korkunç yolunmuş, parçalanmış paçavralar vardı ki ne olduklarını anlayabilmem biraz zaman aldı: siyah kadife, beyaz dantel, bebek mavisi saten. Bir zamanlar kıyafet olan kalıntılar.

Ve bu kalıntıların en tepesinde, saç. Uzun, kıvrılmış altın renkli lüleler.

Saçlardan kurtulmak için kafasını tıraş etmiş olmalıydı.

Süslü giysilerini parçalara ayırdıktan sonra.

Vikont Tewksbury bu sığınağa giriş yapmıştı. Kendi özgür iradesiyle. Çocuk kaçıran hiç kimse onu buraya getiremezdi ya da getirmemişti.

Görünüşe göre, Vikont Tewksbury bu gizli yeri kendi özgür iradesiyle terk etmişti, aynı geldiği gibi. Ama Basilwether Markisi Vikont Tewksbury olmak için değil.

ONUNCU BÖLÜM

ETEKLERİMİ SERBEST BIRAKMIŞ, DAĞINIK SAÇLARIMI gizlemek üzere siyah şapkamı yerine iğnelemiş ve peçemi, yüzümü örtmek için aşağı çekmiş olarak yere indiğimde kör gibi yürüdüm. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Eldivenli işaret parmağıma uzun, sarı, lüle halindeki bir saç buklesini dolamıştım. Geri kalanını bulduğum yerde bırakmıştım. Yabani kuşların, bukleleri yuva yapmak için tutam tutam alıp götürdüklerini hayal ettim.

Firari oğlanın gizli sığınağında bıraktığı sessiz, öfkeli mesajı düşündüm.

Annesinin yüzünde gördüğüm gözyaşlarını düşündüm. Zavallı kadın.

Ama aynı şekilde zavallı delikanlı. Kadife ve dantel giymek zorunda bırakılmış. Neredeyse çelik oluklu korse kadar kötü.

Hiç tesadüfi olmayarak kendimi düşündüm. Ben Enola, tıpkı genç Lord Tewksbury gibi, firardaydım yalnızca umarım o,

ismini değiştirmesi gerektiğini düşünmüştür. Aptallık etmiş ve buraya Enola Holmes olarak gelerek kendimi tehlikeye atmıştım. Kaçmam lazımdı.

Ancak talihsiz düşesi rahatlatmam gerekiyordu.

Hayır. Hayır, Basilwether Parkı olabildiğince çabuk terk etmeliydim.

“Bayan Holmes?”

Doğrudum. Birisi yukarıdan bana seslendiğinde kendimi Basilwether Malikânesi’nin tam önündeki araba yolunda olduğumu fark ettim. İlerleyeyim mi, geri mi döneyim, emin değildim.

“Bayan Holmes!”

Sarı saç buklesini avucuma gizleyerek döndüğümde, mermer basamaklardan aşağı bana doğru koşan seyahat pelerini giymiş bir adam gördüm. Londra’dan gelen dedektiflerden biri.

“Sizinle tanışmak için haddimi aştığım için özür dilerim,” dedi, önüme geldiğinde, “ama bekçi bize burada olduğunuzu bildirdi ve ben de merak ettim...” Küçük, çakal gibi bir adamdı, bir polis departmanında olması beklenen kaslı türden değildi, yine de boncuk gibi gözleriyle bana bakışı korkutucuydu, adeta parlak siyah uçuç böcekleri peçemden geçmeye çalışıyordu. Oldukça yüksek perdeli bir sesle devam etti “Sherlock Holmes’le tanışıyoruz. Adım Lestrade.”

“Nasılsınız?” El sıkışmaya yeltenmedim.

“Çok iyiyim, teşekkür ederim. Sizinle tanışmanın beklenmedik bir zevk olduğunu söylemeliyim.” Tavrı, sahip olduğu bilgi hakkında ipucu veriyordu. Adımın Enola Holmes olduğunu biliyordu. Bir dul olduğumu görebiliyordu. Bu yüzden bana Bayan diye hitap ediyordu ama Holmes ailesine sadece evlilik yoluyla bağlıysam, şunu düşünüyor olmalıydı, neden Sherlock kendi yerine beni göndermişti? “Şunu söylemeliyim, Holmes sizden bana hiç bahsetmedi.”

“Eminim, bahsetmemiştir.” Kibarca başımı salladım. “Peki, siz aileniz hakkında onunla konuştunuz mu?”

“Yok hayır! Demek istediğim, hiç fırsat olmadı.”

“Olmamıştır.” Ses tonumun tatsız olmaya devam ettiğini umdum ama düşüncelerim ispinos kuşu gibi cıvıldamaktaydı. Bu meraklı, Sherlock’a, benimle tanıştığını ve bunun hangi şartlar altında olduğunu ilk fırsatta anlatırdı. Hayır, daha kötüsü! Bir Scotland Yard müfettişi olarak, kendisine her an benimle ilgili bir telgraf ulaşabilirdi. Böyle bir şey olmadan önce uzaklaşmalıyım. Zaten benden şüphelenmiş görünüyordu. Müfettiş Lestrade’in *beni* incelemeye almasının önüne geçmeliydim.

Eldivenli elimi açarak, parmağıma doladığım saç lülesini çözdüm ve ona uzattım.

“Lord Tewksbury konusuna gelirsek,” dedim, meşhur ağabeyimin buyuran ifadesini taklit ederek “o kaçırılmadı.” Müfettişin karşı çıkma girişimine engel oldum. “Kendi başının çaresine kendisi bakmış; kaçmış. Kadife elbiseli bir bebek gibi giydirilseydiniz, siz de öyle yapardınız. Bir tekneyle denize açılmak istiyor. Bir gemiyle demek istiyorum.” Genç vikontun gizli yerinde, buharlı gemiler, yelkenliler, her türlü uzun yol gemilerinin resimlerini görmüştüm. “Özellikle, o devasa canavar, üstte yelkenler ve yanlarda kürek-tekerlekler ile yüzen bir büyükbaş hayvan gibi görünen tekneyle, neydi onun adı? Atlantik ötesine kablo döşeyen?”

Ama Müfettiş Lestrade’in bakışları, elimdeki sarışın, kıvrık saça takılıp kalmıştı. “Ne... nerede... nereden biliyorsunuz?” diye mırıldandı.

“*Great Eastern*” Sonunda dünyanın en büyük gemisinin adını hatırlamıştım. “Gemici düğümleri atma pratiği yaptığı için Lord Tewksbury’yi bir limanda, muhtemelen Londra’daki rıhtımlarda,

denizci veya miço olmak üzere başvuru yaparken bulacaksınız. Saçını kesmiş. Bir şekilde alelade erkek kıyafetleri temin etmiş olmalı, belki de seyislerden almıştır; onları sorgulamak isteyebilirsiniz. Böyle bir dönüşümden sonra, istasyonda hiç kimsenin onu tanıdığını sanmıyorum, eğer trenle gittiye.”

“Ama kırık kapı! Zorlanmış kilit!”

“Bunu o kendi yaptı, böylece bir kaçak yerine bir kaçıranın peşine düşersiniz diye. Onun amacı daha ziyade” diye itiraf ettim “annesini endişelendirmekti.” Bu düşünce, bildiğimi anlattığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. “Belki de düşese bunu verebilirsiniz.” Müfettiş Lestrade’e saç buklesini uzattım. “Doğruyu söylemek gerekirse bunun onun daha iyi hissetmesine mi daha kötü hissetmesine mi yol açacağını bilmiyorum.”

Müfettiş Lestrade bana aval aval bakarak, dükün oğlunun saç buklesini almak için sağ elini kaldırdığında, ne yaptığını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Peki, ama bunu nereden buldunuz?” derken diğer elini, dirseğimi tutup beni Basilwether Malikânesi’ne doğru çekmek istercesine uzattı. Geri adım atıp, ondan uzaklaşırken, sohbete üçüncü bir kişinin daha dâhil olduğunun farkına vardım. Mermer merdivenlerin tepesinde, korkuluklar ve Yunan sütunları arasında, Madam Laelia bizi izliyor ve dinliyordu.

Müfettiş Lestrade’e oldukça yumuşak bir tonda, cevap vermek için sesimi alçalttım. “Deyim yerindeyse, dört gövdeli bir akçaağacın birinci katında.” Ağacın yönünü işaret ettim ve bakmak için döndüğünde, kapılara doğru ilerlemek üzere bir hanımefendinin yürümesi gereken hızdan çok daha hızlı bir şekilde yürüdüm.

“Bayan. Holmes!” diye bağırdı arkamdan.

Hızımın ritmini değiştirmeden ve arkama bakmadan, bir elimi kibar ama küçümseyici bir ifadeyle yukarı kaldırdım, ağabeyimin bana bastonunu sallayışını taklit ediyordum. Koşma dürtümü bastırarak, yürümeye devam ettim.

Bahçe kapılarından geçince tuttuğum nefesimi bıraktım.

Daha önce hiç trene binmemiş olduğumdan, ikinci sınıf bir yolcu vagonunun, her birinde yüz yüze bakan deri koltukların bulunduğu dört kişilik küçük salonlara bölünmüş olmasına şaşırmıştım. Otobüs gibi daha ferah bir şey hayal etmiştim. Ama öyle değildi: Bir kondüktör bana dar bir koridorda yol gösterdi ve bir kapıyı açtı ve kendimi üç yabancıнын bulunduğu kompartımanda arkaya bakan son boş yerde otururken buldum.

Kısa bir süre sonra önce yavaşça ama an be an hızlanarak arkam dönük olarak Londra'ya doğru ilerlediğimi hissettim.

Durumuma ne kadar da uygun, Müfettiş Lestrade olayları öylesine tersine çevirmişti ki, artık önümü göremiyordum.

Enola Holmes adında bir ahmak dulla konuştuğu ve ağabeyim Sherlock'a anlatacağı için neredeyse mükemmele yakın bu kimliğimden kurtulmam gerekiyordu.

Gerçekten de durumumu tamamıyla yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

Tarlatanım –ya da daha doğrusu, bavulum– yüzünden koltuğumun kenarına ilişmiş olarak iç çekerken kendimi geriye doğru kaykılmaktan korudum. Tren gümbürdeyerek herhangi bir bisikletin bir tepeden aşağı doğru gidişinin en az iki katı kadar hızlı bir şekilde sağa sola sallanarak gidiyordu. Ağaçlar ve binalar pencereden o kadar hızla geçiyordu ki dışarıya bakmaktan kaçındım.

Birden fazla nedenle biraz midem bulandı.

Taksi, otel, kibar bir mesken ve sessiz bekleyiş için yaptığım güvenli ve konforlu planım artık uygun değildi. Kimliğim tespit edilmişti. Görülmüştüm. Ya Lestrade ya da ağabeyim Sherlock, genç bir dulun Belvidere'deki adımlarını izleyecek ve öğleden sonra şehre giden ekspres trene binmiş olduğumu bulacaktı. Ağabeylerimi Galler'e doğru yanlış yönlendirmem buraya kadardı! Mali refahım hakkında hiçbir fikre sahip olmamalarına rağmen Londra'ya gittiğimi öğreneceklerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tabii eğer Londra'ya varır varmaz bir sonraki trenle başka bir yere gitmezsem.

Ama şüphesiz ağabeyim bilet satıcılarını sorgulayacaktı ve şu anki siyah elbisem beni ele verecekti. Sherlock Holmes, bir dulun trenle, farz edelim, Houndstone, Rockingham ve Puddingsworth'a gittiğini öğrenirse, araştırırdı. Ve elbette beni Houndstone, Rockingham, Puddingsworth veya buna benzer herhangi bir yerde Londra'dakinden daha kolay bulabilirdi.

Dahası, Londra'ya gitmek *istiyordum*. Annemin orada olduğunu düşündüğümünden değil –aslında tam tersi– ama onu en iyi oradan bulabilirdim. Ve her zaman Londra'yı hayal etmiştim. Saraylar, çeşmeler, katedraller. Tiyatrolar, operalar, smokinli beyefendiler ve elmaslarla donanmış hanımefendiler.

Ayrıca, kardeşlerimin burnunun dibinde saklanma fikri, artık bildikleri için daha da cazip görünüyordu –ve büyük şehre doğru gümbürtüler içinde geri geri giderken kendimi peçemin altında bu düşünceyle gülümserken buldum. Kazayla doğan küçük kız kardeşlerinin beyin kapasitesi hakkındaki fikirlerini gözden geçirmelerini sağlayabilirdim.

Güzel. Öyleyse Londra'ya gidiyordum.

Ancak koşulların değişmiş olması nedeniyle şehre vardıktan sonra taksiye binemezdim. Sherlock Holmes, taksicileri sorguya çekerdi. Bu yüzden yürümem gerekecekti. Ve gece oluyordu. Ama kendime bir otel odası da tutamazdım. Şüphesiz ağabeyim tüm otelleri de araştırırdı. Tren istasyonundan uzaklaşmak için oldukça uzun bir mesafe yürümek zorundaydım ama nereye gidecektim? Yanlış sokağa girersem, kendimi pek de iyi olmayan biriyle yan yana bulabilirdim. İnsanların boğazını kesen biriyle –belki de bir katille karşılaşabilirdim.

En tatsızı.

Ve tam bunu düşünürken, gözlerimi trenin penceresinin dışındaki baş döndürücü sahneden uzaklaştırarak, onun yerine koridor kapısındaki cama çevirdim.

Neredeyse çılgılık atacaktım.

Orada, dolunay gibi, büyük bir yüz kompartımandan içeri dikkatle bakıyordu.

Adam, burnunu cama doğru bastırmış içeriye bakıyor, oturanların her birini sırayla inceliyordu. Soğuk ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, gölgeli bakışlarını üzerime sabitledi. Sonra döndü ve gitti.

Yutkunarak, onların da korkmuş olup olmadığını görmek için yolculara baktım. Öyle görünmüyorlardı. Yanımdaki koltukta, kep takmış bir işçi yayılarak oturmuş horluyordu, eski moda botlarını zeminin ortasına itmişti. Karşısında, İskoç desenli çoban pantolonlu ve kıvrık kenarlı fötr şapkalı bir adam, jokey ve at resimlerine bakılacak olursa, at yarışı ile ilgili olduğu anlaşılan bir gazete okuyordu. Ve onun yanında, karşımda, bodur yaşlı bir kadın neşeli bakışlarını bana dikmişti.

“Bir sorun mu var güzelim?” diye sordu.

Güzelim? Tuhaf bir hitap tarzı, ama umursamadım ve yalnızca “Kimdi o adam?” diye sordum.

“Hangi adam, canım?”

Ya onu hiç görmemişti ya da kumaştan kep takmış iri yarı kel adamların tren kompartımanlarının içini gözetlemesi gayet normaldi ve ben bir aptal gibi davranıyordum.

Kafamı ilgisizce sallayarak, “Sorun yok,” diye mırıldandım. Kalbim bana yalancı dese de.

“Bütün o siyahların altında yüzün biraz beyaz görünüyor senin,” dedi yeni tanıdık. Sıradan, dişsiz yaşlı kadın düzgün bir şapka yerine kenarları bir mantar gibi kabarık eski moda kocaman bir başlık takmış, sarkmış çenesinin altında turuncu bir kurdele ile bağlamıştı. Elbise yerine, yarısının tüyleri dökülmüş kürk bir şal, beyazımsı bir bluz, yıpranmış kenarlarına yeni şerit geçirilmiş eski, mor bir etek giymişti. Bir kuşun ekmek kırıntısı beklerken baktığı gibi bakarak, “Yeni mi kaybettin, güzelim?” diye tatlılıkla devam etti.

Ah. Benim vefat eden hayali sevgili kocamı öğrenmek istiyordu. Başımı salladım.

“Ve şimdi Londra’ya gitmek zorundasın.”

Başımı salladım.

“Aynı eski hikâye, değil mi, canım?” Kaba yaşlı kadın acımayla olduğu kadar neşeyle bana doğru eğildi. “Kendine yakışıklı bir koca buldun, değil mi? Buldun, ama şimdi o mortladı,” –kullandığı acımasız söz buydu– “mortlayıp seni bıraktı, evet öyle yaptı ve sana kendini besleyeceğin bir para da bırakmadı değil mi? Ve sen, o kadar hasta görünüyorsun ki, belki de karnında onun çocuğunu taşıyorsun, doğru mu?”

İlk başta pek anlayamadım. O zamanlar fısıldanması bile mümkün olmayan bir şeyin, yüksek sesle ve halka açık bir yerde, üstelik *erkeklerin* yanında (ikisi de farkındaymış gibi görünmese de) söylendiğini duymadığımdan şaşkınlıkla dilim tutulmuştu. Yüzüme ateş bastı.

Dost işkencecim, kızarmamın onaylama olduğunu düşünüyor gibiydi. Kafasını sallayarak, bana daha da yakınlaştı. “Ve şimdi, şehirde kendine destek bulabileceğini mi düşünüyorsun? Daha önce Londra’ya hiç gittin mi hayatım?”

Kafamı sallamayı başardım.

“Pekâlâ, beyefendiler ne vaat ederse etsin eski hataları tekrar yapma, güzelim.” Çok büyük bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğildi ama sesini azaltmadı. “Eğer cebine birkaç kuruş girsin istiyorsan, yapman gereken şu: elbisenin altından bir iki iç eteği çekip çıkar...”

Gerçekten bayılacağımı düşündüm. Neyse ki işçi horlamaya devam ediyordu, ama diğer adam çok açık bir şekilde gazetesini, yüzünü gizlemek üzere yukarı kaldırdı.

“...eksikliklerini hissetmezsin,” diyerek dişsiz kocakarı, anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya devam etti. “Ya, Londra’da birçok kadının hiç iç eteği yoktur, sende ise iddiaya girerim, yarım düzine, şişkinliği ve hışırtılarından belli.”

Yolculuğun ve bu çilenin sona ermesini öyle umutsuzca istiyordum ki pencereden dışarı bakma riskini bile göze aldım. Şimdi, üst üste evler, yüksek yüksek binalar, bir araya sıkışmış tuğlalar, taşlar hızla pencereden geçiyordu.

Bodur görüntüsü şimdi bana kuştan çok kurbağayı hatırlatan yaşlı, çirkin kadın “Onları Kipple Caddesi’ndeki Saint Tookings yolunda bulunan Culhane’in İkinci El Kıyafet Mağazası’na götür,”

diyerek bıkip usanmadan devam etti. “East End’in aşağısında, işte. Orada rıhtımın civarında yolunu bulabilirsin. Ve aklından çıkar-
ma, Saint Tookings yolunu bulunca, diğer satıcılardan birine git-
me, doğru Culhane’e git, orada iç eteklerin için makul bir miktar
alırsın, tabii ki onlar gerçek ipeksen.”

Gazetesi olan adam hırıldadı ve boğazını temizledi. Koltuğumun
kenarını tutup, tarlatanımın izin verdiği ölçüde şok edici iğrenç ko-
cakanıdan uzaklaştım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım, o an
için iç eteklerimi satmak gibi bir niyetim yoktu, ancak yine de bu
korkunç derecede sıradan yaşlı kadın bana yardım etmişti.

Dul kıyafetimden nasıl kurtulup başka bir şey alırım, diye dü-
şünüyordum. Tabii ki istediğim her şeyi sipariş edebileceğim bol-
ca param vardı, ama elbiselerin yapımı zaman alır. Üstelik ağabe-
yim kesinlikle var olan terzileri sorgulayacaktı ve elbette, siyahlar
giyinmiş olursam tanınacaktım, daha siyah olmayan her şey ya da
üzerinde biraz lavanta veya beyaz bir dokunuş olan gri olurdu.
İlk yıl yas tuttuktan sonra, sadece bunların giyilmesi gerekiyor-
du. Yine de ağabeyimin zekâsı göz önüne alındığında bunlar da
olmazdı. Görünüşümde bir miktar değişiklik yeterli olmazdı. Ta-
mamen dönüştürmem gerekiyordu. Ama nasıl? Çamaşır iplerinde
asılı giysileri mi yağmalayacaktım?

Artık biliyordum. İkinci el giyim mağazaları. Kipple Cadde-
si’ndeki, Saint Tookings yolu. East End’de. Ağabeyimin orayı araş-
tıracağını sanmıyordum.

Oraya gitmeye cüret ederek hayatımı tehlikeye atacağımı san-
madığım gibi –ama bunu düşünmem gerekirdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TRENDEKİ KOLTUĞUMDAN LONDRA'NIN YALNIZCA hızla geçen, anlık görüntülerini yakalayabilmişim. Aldersgate İstasyonu'ndan çıktığımda amacım hızla yürüyerek uzaklaşmaktı ama bunun yerine durup bir an son derece sıkışık ve büyük olan ana kente baktım. Etrafımı insan yapımı bir vahşilik ve var olan tüm ağaçlardan daha yüksek, daha tehditkâr binalar sarmıştı.

Ağabeylerim burada mı yaşıyordu?

Burada –bildiğim tüm diyarların en anlamsız tuğla ve taştan parodisi olan bu dünyada mı? Parlak ve buğulu turuncu renkli gökyüzüne doğru karaltı gibi uzanan bu kadar çok baca ve çatı olan bu yerde mi? Güneşin eriyen ışıkları alçaktaki kurşun renkli bulutların aralarından sızıyordu; şehrin kararan gökyüzüne karşı yükselen gotik kuleleri şeytanın doğum günü pastasındaki mumlar gibi şenlikli ancak aynı zamanda kötülük habercisi gibi duruyordu.

Yanımdan hızla geçerek işlerine giden kendi halindeki şehir sakinlerini fark edene kadar öylece bakakaldım. Sonra derin bir

nefes aldım, ağzımı kapattım, yutkundum ve sırtımı bu kötülük alametçisi gün batımına çevirdim.

Burada, Londra'da da başka her yerde olduğu gibi, güneş batıdan batıyor dedim kendi kendime. Dolayısıyla şaşkına dönmüş bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak, ters yöne uzanan geniş bir caddeden aşağı doğru yürüdüm çünkü doğuya, ikinci el giyim mağazalarının olduğu yere, rıhtımlara, yoksul caddelere gitmek istiyordum. East End'e.

Caddede bir süre yürüdükten sonra kalabalık binaların gölgelediği dar sokaklara saptım. Güneş arkamda battı. Şehirdeki gecede ne yıldız ne de ay parlıyordu. Ancak vitrinlerden kaldırıma yer yer yansıyan sarı ışık, arada kalan karanlığı olduğundan da kara gösteriyordu. Buradan geçen insanlar karanlığın içinde birden hayal gibi beliriyor, birkaç adım sonra tekrar yok oluyorlardı. Köşelere geldiklerinde gazla yanan sokak lambalarından saçılan soluk ışıktaki tekrar görünüyor ve kayboluyorlardı, rüyadaki figürler gibi.

Ya da bir kâbusun figürleri gibi. Fareler, ben yürüdüğümde kaçmayan cesur şehir fareleri gölgelere girip çıkıyordu. Onlara bakmamaya çalıştım, orada değillermiş gibi davranmaya çalıştım. Kıpırmızı bir kravatı olan tıraşsız bir erkeğe, bir deri bir kemik kalmış paçavralar içindeki çocuğa, kanlı bir önlük takmış güçlü kuvvetli bir adama, bir köşede yalınayak duran Çingene kadına bakmamayı denedim –demek Londra'da da Çingeneler vardı! Fakat kırsal alandaki gururlu göçebeler gibi değildi. Bu, bir baca temizleyicisi gibi kirlenmiş pis bir dilenciydi.

Bu Londra mıydı? Tiyatrolar ve arabalar, kürk şallara bürünmüş ve gece elbiseleri giymiş, mücevherler içindeki hanımefendiler, altın işlemeli beyaz boyun bağları takmış, smokinli beyler neredeydi?

Bunun yerine, bir tür yürüyen köpek kulübesi gibi, ön ve arka tarafında üzerinde

**SAÇLARINIZIN
KUSURSUZCA PARLAMASI
için
Van Kempt'in
Saç Yağını
Kullanın**

yazan reklam panoları asılı soluk benizli bir adam çıkageldi.

Pis çocuklar adamın etrafını sarıp, alay ederek, çökük melon şapkasına vurup kafasından düşürdüler. Muziplik yapan bir kız ona, "Piçin nerede?" diye bağırdı. Anlaşılan bu harika bir espriydi çünkü arkadaşları katıla katıla güldüler.

Karanlık sokaklar böyle gürültü içindeydi, arabalar takırdayarak geçerken esnaflar sokak çocuklarına "Defolun!" diye haykırıyor, bir balıkçı, "Akşam yemeğiniz için taze mezgit balığı," diye bağıırıyor ve denizciler birbirleriyle bağıırarak selamlaşıyordu. Süpürölme-miş bir kapı aralığından şişman bir kadın "Sarah! Willie!" diye seslendi. Acaba çocukları tahta panolu adama işkence mi etmekteydi? Bu arada yanımdan aşırı yüksek sesle sohbet eden insanlar geçti ve sanki bir şekilde kaçabilirmişim gibi daha hızlı yürüdüm.

Bu kadar garip manzara ve gürültüde, beni takip eden ayak seslerini duymamama şaşmamak gerek.

Gece ilerleyinceye ve daha da kararıncaaya kadar –ya da bana başta öyle geldi ama daha sonra, giderek kararıp acımasız olanın

sokakların kendisi olduğunu fark ettim– dikkatimi çekmemişti. Artık dükkânlardan ışık sızıyor, sadece köşelerdeki hâlâ açık olan barlardan ışık geliyor, onlardan gelen sarhoş gürültüleri karanlığa yayılıyordu. Kapı aralığında duran bir kadın gördüm, yüzünde makyaj vardı, dudakları kırmızı, cildi beyaz, kaşları siyahtı ve sanırım bir hayat kadınına tanık oluyordum. Ucuz ve dekolte bir elbise giymiş kadın o kadar berbat bir şekilde cin kokuyordu ki çok az yıkanan vücudunun leş gibi kokusuna rağmen bu kokuyu alabiliyordum. Ama tek kokan bu kadın değildi; Londra'nın bütün Doğu Yakası iğrenç bir şekilde haşlanmış lahana ve kömür dumanı, yakındaki Thames Nehri boyunca ise ölü balık ve kanalizasyon kokuyordu.

Ve insanlar kokuyordu. Sokaklardaki hendeklerde yatan insanlar.

Yatan bir adam gördüm, sarhoş ya da hastaydı. Uyumak için, köpek yavruları gibi bir araya toplanmış çocuklar gördüm ve evleri olmadığını anladım. İçim acıdı; o çocukları uyandırmak, ekmek ve etli börek almaları için onlara para vermek istedim. Ama yürümeye devam etmek için kendimi zorlayarak daha uzun adımlar atmaya başladım. Huzursuzdum. Bir tehlike hissediyordum.

Karanlık bir beden önümdeki kaldırım boyunca sürünüyordu.

Sürünüyordu. Elleri ve dizleri üzerinde. Çıplak ayaklarını sürüyordu.

Ben sarsılarak durakladım, yaşlı bir kadını bu kadar sefalet içinde, vücudunu bütünüyle örtmeyen, altında içliği olmayan, eski, yırtık pırtık bir elbiseyle görünce hareketsiz ve aptallaşmış bir şekilde bakkaldım. Başında hiçbir şey yoktu ne bir bez parçası ne de saç. Yalnızca yaralarla kaplıydı. Bu görüntü karşısında neredeyse aptalca bir çılgılık atmak üzereydim ki kendimi tuttum. Bir salyangoz temposuyla eklemeleri ve dizleri üzerinde emeklemekte olan kadın kafasını birkaç santim kaldırıp bana baktı. Gözlerini gördüm, buz gibi donuktular...

Ama yine de çok kısa bir süre de olsa duraklamıştım. Arkamda güçlü ayak sesleri duyuluyordu.

Kaçmak için öne atıldım ama çok geçti. Ayak sesleri hızlıca bana doğru geldi. Demir bir pençe kolumu kavradı. Tam çığlık atacaktım ki çelik gibi bir el ağzımı kapadı. Kulağımın çok yakınında bir ses gürledi, "Hareket edersen ya da bağırırsan seni öldürürüm."

Korkuyla donakaldım. Gözlerim kocaman açılmış karanlığa bakıyordum, hareket edemedim. Zorlukla nefes alabiliyordum. Ben soluğum kesilmiş bir şekilde kalakalmışken adam, yakaladığı sol kolumu bıraktı ve etrafımda yılan gibi dolanarak her iki kolumu zorla iki yanıma yapıştırdı ve sırtımı, göğsü olduğunu bilmesem duvar sanacağım bir yüzeye bastırdı. Elini ağzımdan çekti ama o an, titreyen dudaklarımdan bir ses çıkamadan loş gecede bir çelik parıltısı gördüm. Uzun bir çelik. Gittikçe incelerek sivrilmiş bir buz parçası gibi bir şey. Keskin bir bıçak.

Yine belli belirsiz bir şekilde bıçağı tutan eli gördüm.

Sarımsı kahverengi tonda oğlak derisi eldivenli büyük bir el.

Tehdit dolu bir ses tonuyla "O nerede?" diye sordu.

Ne? Kim nerede? Konuşamadım.

"Lord Tewksbury nerede?"

Mantıklı değildi. Londra'da bir adam neden beni asil bir kaçak için taciz ediyordu? Belvidere'de bulunduğumu kim bilebilirdi?

Daha sonra tren kompartımanının içerisine bakarken gördüğüm cama bastırılmış yüzü hatırladım.

"Sana bir kez daha soracağım ve sadece son bir kez," diye tısladı. "Basilwether Markisi Vikont Tewksbury, nerede?"

Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Barlardan, açık saçık detone şarkılarla birlikte bira etkisindeki bağırırlar hâlâ geliyordu ama

yollar ve kaldırımlar boştu. Görebildiğim kadarıyla. Gölgede her şey gizlenmiş olabilirdi. Ve burası, birinin yardım gelir diye ümit besleyebileceği bir yer değildi.

“Be-be-benim...” kekelemeyi başarmıştım, “Hiçbir fikrim yok.”

Bıçağın ucu çenemin altında parladı, yüksek yakamın üzerinden boğazımdaki baskıyı hissedebiliyordum. Yutkunarak, gözlerimi kapattım.

“Oyun oynama benimle,” diye uyardı adam. “Ona gidiyorsun. Nerede o?”

“Yanılıyorsunuz.” Soğukkanlı konuşmaya çalıştım ama sesim titriyordu. “Saçma bir yanılığ içerisinde hareket ediyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorum...”

“Yalancı.” Kol kaslarından, gelmekte olan ölümü hissettim. Bıçak elinden fırladı ve sarsıldı, boğazım yerine yakamdaki balina kemiğine denk geldi. Belki de aldığım son nefesle çığlık attım. Katilin beni tutan ellerinden kurtulmak için kıvrılıp, heybemle gelişigüzel vurmaya başladım. Heybemin, elimden düşmeden önce adamın yüzüne çarptığını hissettim. Adam korkunç bir şekilde küfretmeye başladı ancak beni tutuşu gevşemiş olsa da tamamen bırakmamıştı. Çığlık atarken, bıçağın yan tarafıma saplandığını hissettim, korseme dayandı, sonra tekrar saplandı, etime doğru bir geçiş yolu arıyordu. Ama ben elinden kurtulup kaçarken bıçak ancak elbisemi yırttı, uzun, biçimsiz bir yırtık.

Karanlığa karışıp nereye olduğunu bilmeden koşuyor ve koşarken “Yardım edin! Biri bana yardım etsin,” diye bağıırıyordum.

Gölgelerin içinden yüksek tonda, çatlak bir erkek sesi “Buraya gelin, bayan,” dedi.

Birisi nihayet benim yardım bağıırışımı duymuştu. Neredeyse

rahatlamış bir şekilde hıçkırarak, katran kokulu binalar arasındaki dar ve dik bir sokakta, sese doğru yöneldim.

“Buradan.” Adamın sıska elinin dirseğini tuttuğunu hissettim, dolambaçlı bir yoldan beni gecenin karanlığında parıldayan bir şeye doğru götürüyordu. Nehre. Rehberim beni ayaklarımın altında hareket eden dar, ahşap bir geçit üzerine çekti.

Bir içgüdü, bir kaygı ayak diriyor, kalbim her zamankinden daha hızlı çarpıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadım.

“Sana söyleneni yap.” Ve bunu söyledikten sonra göz açıp kapayıncaya kadar, beni ileriye, ne olduğunu bilmediğim bir yere doğru iterek kolumu arkamdan bük müştü.

Botlarımın topuklarını, altımdaki ahşaba sıkıca basarak “Kes şunu!” diye bağırdım, aniden korkmaktan çok öfke dolmuştum. Nihayetinde, hırpalanmıştım, heybemi kaybetmiş ve bıçakla tehdit edilmişim, kıyafetim zarar görmüştü, planım paramparça olmuştu ve şimdi kurtarıcı olduğunu düşündüğüm kişi yeni bir düşmana dönüşüyordu. Sinirlendim. Olabildiğince yüksek sesle “Dursana, canı!” diye bağırdım.

“Kapa çeneni!”

Kolumu sert bir darbeye acıtacak şekilde bük tü. Öne doğru sendelememi engelleyemedim ama bağ ırmaya devam ettim. “Lanet olsun! Bırak beni!”

Sağ kulağımın üzerine ağır bir darbe geldi. Yana doğru karanlığa dü ştüm.

Bayıldığımı söylemek doğru olmaz. Asla bayılmadım ve umarım hiç de bayılmam. Daha çok bir süre hislerimi kaybettim diyelim.

Gözlerimi kırpıp açtığımda kendimi, ellerim arkamda ve ayak bileklerim de benzer bir şekilde önümde kenevirden yapılmış sert bir iple bağlanmış olarak kavisli bir kereste zemin üzerinde, yarı oturur, yarı yatarken buldum.

Alçak bir ahşap tavandan aşağıya doğru sallanan bir yağ lambası loş bir ışık verirken bir yandan sıcak, boğucu bir koku çıkarıyordu. Evimin oradaki en sevdiğim sığınağımın berbat bir kopyası gibi, ayaklarımın yakınındaki renksiz suyun etrafında gruplanmış büyük taşlar gördüm. Zemin ayağımın altında hareket ediyor gibiydi. Başımda bir hafıflık vardı. Gözlerimi kapayarak, kendimi hasta hissetme duygusunun geçmesini bekledim.

Ama geçmedi. Hareket ediyor olduğum hissi, demek istiyorum. Ve fark ettim ki başımda hafıflık hissediyordum çünkü beni esir tutan her kimse, muhtemelen iğnelerinden korktuğu için şapkamı çıkarmıştı. Kafam, sadece dağınık saçlarımla örtülüydü, kendimi çıplak hissediyordum ve dünyam sarsılıyor ve sallanıyordu ama hasta değildim.

Aslında bir teknenin bodrumunda yatıyordum.

Tekne gövdesi demek istedim. Denizcilik dilinde böyle adlandırdıklarını hatırladım. Mavnalar ve gemilerle ilgili hiçbir deneyimim olmasa da bir ya da iki kez sandala binmişim ve küçük bir teknenin dururkenki suda süzülüşünü ve suyun yüzeyine çarpma hareketini tanıdım diyebilirim. Sudaydı ama teknenin başı bir direğe bağlanmıştı. Lambanın asılı olduğu tavan bir güvertenin alt tarafıydı. Ayaklarımdaki pis su birikintisine “sintine” deniyordu ve sanıyorum ki taşlar “safra” idi.

Gözlerimi açarak loşluğa bakarken, gölgeler içindeki hapishanemi taradım ve yalnız olmadığımı fark ettim.

Gövdenin karşı tarafında, elleri arkasından bağlı ve bağlı ayak bilekleri sintinenin diğer yanında, benimkilerin karşısında duran bir çocuk vardı.

Beni inceliyordu.

Çatık kaşlı kara gözler. Sert çene.

Ucuz, üstüne olmayan giysiler. Yumuşak, acı içinde, solgun görünen çıplak ayaklar.

Düzgün olmayan hafif uzamış saçlar.

Ve sadece bir gazetenin ön sayfasında olsa da daha önce görmüş olduğum bir yüz.

Basilwether Markisi Vikont Tewksbury.

ON İKİNCİ BÖLÜM

AMA –AMA BU ÇOK SAÇMAYDI. OLANAKSIZDI. ONUN denize açılıyor olması gerekiyordu.

Kendimi doğru dürüst tanıtmadan, “Tanrı adına, *senin* burada ne işin var?” diye haykırdım.

Altın renkli kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bir tanıdığınız olduğumu sandınız küçük hanım.”

“Tanrı aşkına, hiçbir şey sanmadım.” Öfke ve şaşkınlık beni hiç güçlük çekmeden dimdik oturmaya teşvik etti. Ve hırçın olmaya. “Kim olduğunu *biliyorum*, Tewky.”

“Bana böyle demeyin!”

“Pekâlâ, Lord Cenazesi–Denizde–Tewky, ayağında ayakkabı bile olmadan tekne de ne işin var?”

“Eşit bir adaletle küstah bir kızın dul kadın kıyafetiyle gezerek ne yaptığı da sorulabilir.” Keskinleşen ses tonu giderek daha aristokrat hale geldi.

“Oh, Eton aksanı olan bir miço mu?” diye karşılık verdim.

“Oh. Alyansı olmayan bir dul mu?”

Arkamda bağı ellerimi görmediğinden, anlayamamıştım. Ama şimdi, tarlatanıma dayanıp dikilince ve parmaklarımı bileklerime bağı iplere sürtünce, “Eldivenlerimi niye çıkardı?” diye haykırdım.

“Çıkardılar,” diye düzeltti Ekselansları Vikont. “Çoğul. İkisi. Yüzüğünü çalmak istediler ama yoktu.” Kibirli, ders veren havasına rağmen, yüzünün ne kadar solgun olduğunu, dudaklarının konuştuğu nasıl titrediğini görebiliyordum. “Ceplerine de baktılar, birkaç şilin, bazı saç tokaları, üç meyan kökü, oldukça pis bir mendil...”

“Gerçekten mi?” Bu anlatılanı hazmetmeye çalıştım, çünkü bilincim yerinde değilken, garip adamlar ellerini ceplerime sokmuşlardı, bu fikir beni ürpertti. Neyse ki vücuduma dokunmamışlardı, kendi yaptığım giyilebilir bavulum ait olduğu yerde duruyordu. Göğüs büyütücü, kalça düzenleyici ve elbise geliştirici hepsi yerli yerindeydi.

“...bir tarak, bir saç fırçası, küçük, çiçekli bir çeşit kitapçık...”

Kalbim, gözümün önünde annemi öldürmüşler gibi sızladı. Gözlerim yandı. Ama dudağımı ısırarak zorunda kaldım, çünkü kaybımın yasını tutacağım yer ya da zaman değildi.

“...çıkardılar ve elbisenin bir tarafı geniş bir şekilde kesilmiş olduğundan, giydiğin o rezalet pembe korsen göründü.”

“Kötü çocuk!” Mutsuzluğum öfkemi ateşledi. Utanç ve kızgınlıkla titreyerek, “Tam da olduğun yerde bulunmayı hak ediyorsun, el ve ayakların bağlanmış olarak,” dedim.

“Peki, sen, benden daha büyük olmayan sevgili bayan, aynısını nasıl hak ettin?”

“Ben büyüğüm!”

“Ne kadar büyük?”

Yaşımı kimseye açıklamamam gerektiğini hatırlamadan önce neredeyse söyleyecektim. Kahretsin, çok akıllıydı.

Ve kabadayılığına rağmen, korkmuştu.

Benim korktuğum kadar.

Derin bir nefes aldıktan sonra yumuşak bir sesle “Ne kadar süredir burada hapissin?” diye sordum.

“Sadece bir saat kadar oldu. Küçük olan beni kaçıırken, anladığım kadarıyla büyük olan bir nedenle seni takip ediyordu. Ben...”

Yukarıdan güçlü ayak sesleri duyulunca sustu. Ayak sesleri kesildi, hapishanemizin uzak ucunda bir fener ışığı yandı ve merdivenden inimize inen bir adamın arkasını ve lastik botlarıyla başlayan aşağıdan yukarı doğru tuhaf görüntüsünü izledik.

Adam aşağı doğru inerken yukarıdaki birisine, “Oğlanı tam telgrafında söylediğin yerde, *Great Western*’i demirledikleri rıhtımda aptal aptal dolaşırken bulduğum daha bir saat bile olmadı,” dedi. Onu tiz sesinden tanımıştım. Sıska, bodur ve iki büklümdü. Çok tekmelenmiş ve yetersiz beslenmiş kırma bir köpek gibi büzülmüştü. “Ona ne yapacağımızı biliyoruz da kız ne olacak?”

Sırası gelip aşağı inmeye başlayan diğer adam, “Hemen hemen aynısını yapacağız,” diye hırıldadı. O sesi de tanıyordum ve siyah botlu ayakları takip eden, artık çaptan düşmüş olsa da bir zamanlar bir beyefendiye ait olan koyu renk giysiler içindeki hantal bacaklarını soğukkanlı bir şekilde izledim. Taşıdığı fenerin ışığında görebildiğim soluk oğlak derisi eldivenleri, sarıydı. Pek çok soylu, erkek ve kadın aynı şekilde, belli bir sosyal sınıfın reklamını yapmak için sıklıkla sarı oğlak derisi eldiven takarlardı.

İri adamın kafasının arkası görüldüğünde, bir beyefendi şapkası değil bez bir işçi kepi taktığını gördüm.

Hazırdım, ardından döndüğünde yüzünü gördüm.

Gerçekten de trende, kompartımanımdan içeriye kötülük dolu gözlerle bakan o soğuk, beyaz yüzdü. Ya da kötülük dolu beyaz kafatası; şapkasını çıkarınca oldukça kel olduğunu gördüm, hem

de iğrenç bir şekilde, kurtçuk gibi, kulaklarından fırlayan fırça gibi kızıl kıllar hariç.

“Ben şayet markiyi elimden kaçırarak olursam diye senin kızın peşine düştüğünü sandım,” dedi diğeri.

“Garantiye almak için, evet,” dedi büyük kel, “ama aynı zamanda adının Holmes olduğunu söylediği için.” Arkadaşıyla konuşurken şeytani bir zevkle yüzümü izliyor, sırtıyordu. Gözlerim aniden büyüdü, ağzım açık kaldı. Şaşkınlığımı gizleyemedim, kim olduğumu nereden biliyordu? Nasıl bilebilirdi?

Tepkimden memnun olarak yoldaşına geri döndü. “Sherlock Holmes’ün yakını olduğunu söylüyor. Eğer bu doğruysa, onun için ödül verirler.”

“O zaman neden onu öldürmeye çalıştın?”

Demek ki, kulaklarındaki kılları olan bu hantal adam, zannettiğim gibi, bana saldıran katildi.

Düşük omuzlarını silkti. “Beni kızdırdı,” dedi donduran bir kayıtsızlıkla.

Olanlar bir şey ifade etmeye başladığında açık kalan ağzımı kapatmayı başardım. Trende beni arıyordu. İstasyondan beri de takip etmişti.

Yine de bazı şeyler anlamlı değildi. Lord Tewksbury’nin nereden olduğunu bildiğimi mi düşünüp bana yaklaşmıştı?

“Cadalo.” Katil siyah, buz gibi gözlerle doğrudan bana baktı, bakışındaki aşına bir şey –ne olduğunu bulamadım– inkâr edemeyeceğim, beni çok korkuttu. Bana, “Buralardaki kızların çoğunun korse almak için paraları yoktur. Zamanında birkaçının karnını bayağı bir doğradım. Bir daha sakın bana karşı gelme.”

Sessizce oturdum, uygun bir cevap düşünemiyordum.

Gerçekte, aptal gibi korkmuştum.

Ama sonra öteki adam, sıska olanı, yoldaşına, “İyi, kendine dikkat etsen ve Sherlock Holmes’ün da bam teline basmazsan iyi olur. Duyduğuma göre, bu centilmenle oyun oynamaya gelmezmiş.”

İri olan terslendi. “Ben kimle istersem onunla oynarım.” Ses tonu bir bıçak gibi tehditkârdı. “Ben yatmaya gidiyorum. Bu ikisine göz kulak ol.”

“Benim de niyetim buydu zaten” diye mırıldandı diğeri ancak iri kıyım canavar merdivenden yukarı çıkıp kaybolduktan sonra.

Sıska olan, kırma bekçi köpeği, sırtını merdivene dayayıp kısık gözlerle bize baktı.

“Sen kimsin?” diye sordum.

Yağ lambasının sönük ışığında bile, sırtıttığında görünen sarı dişlerinin birçoğunun eksik olduğunu görebiliyordum. “Prens Sevimli At Boku, hizmetinde,” dedi.

Dalga geçiyordu. Kaşlarımı çatarak baktım.

Lord Tewksbury bana, “Tanışma faslına geçtiysek,” dedi “adınızı bahşeder misiniz lütfen?”

Başımı iki yana salladım.

Tiz Ses, “Konuşmak yok,” dedi.

“Sen ve arkadaşın bize ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordum soğuk bir şekilde.

“Dansa götüreceğiz, canım. Size konuşmak yok dedim!”

Bu menfur adamı daha fazla eğlendirmek istemediğim için, çıplak zeminin üzerine elbisemin kesik kısmını alta getirerek yan yattım. Gözlerimi kapattım.

Elleri arkasında bağılı olarak uyumak, hatta uyur gibi yapmak zordu. Daha da kötüsü, çelik korsemin telleri kollarımın altına acı verecek şekilde batıyordu.

Vücudumun yanı sıra düşüncelerim de rahat olmaktan uzaktı. “Ödül” kelimesi parayı ifade ediyordu ve bu da beni fidye için tutulduğum sonucuna götürdü. Bana bir şaplak atıp yatılı okula göndercekleri şüphe götürmeyen ağabeylerime geri gönderilmekten daha küçük düşürücü bir şey hayal edemiyordum. Acaba benden paramı da alırlar mıydı? İri yarı kabadayı benden nasıl haberdar olup takip etmişti? Nasıl, *nasıl*? Daha da korkuncu nasıl olup da Lord Vikont Tewksbury’den haberdar olmuş ve onunla ilgili kırma ortağına telgraf çekmişti? Nasıl? “Hemen hemen aynısını” ne anlama geliyordu? Korkuyla titreyerek doğabilecek herhangi bir kaçma şansı için hazır olmam gerektiğini düşündüm. Ancak aynı zamanda daha sakin nefes alacak kadar akıllı olmalıydım, titremeyi bırakmalı, enerjimi toplamalı, uyumaya çalışmalıydım.

Teknenin gövdesinin şekli nedeniyle hamak gibi ancak giydiğim tüm dolgularla bile rahat olmaktan uzak bir eğim üzerinde uzanıyordum. Bacaklarımın yerini değiştirerek, daha az sıkışık bir duruş sağlamaya çalıştım, başarılı olamadım, çünkü kahrolası korsemin çelik destekleri artık sadece kollarıma işkence etmiyor, diğer yandan da elbisemdeki yarıktan beni dürtüyor ve bana çok açık bir şekilde o pisliğin bıçağını hatırlatıyordu...

Çelik. Bıçak.

Hareketsiz yatıyordum.

Oh. Oh, keşke yapabilsem.

Bir an düşündükten sonra gözlerimi, kirpiklerim arasından Bekçi Köpeği Tiz Ses’i görmeye yetecek kadar açtım. Utangaçlı-

ğımdan korsemi gizlemek için, sağ tarafımın üzerinde uzanmış ve onu görüyor olmam ne büyük şanstı. Hâlâ merdivene sırtı dayalı olarak oturuyordu, ama kafası sarkmıştı. Uyuyordu.

Merdivenin başında o pozisyonda olduğu sürece, onu nasıl aşabilirdik? Ama bu problemle daha sonra ilgilenecektim.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde bedenimin üst kısmını çevirerek, bağlı bileklerimi korsemden çıkıntı yapan çelik tellerden birine dayadım.

Elbisemdeki yırtık yan tarafta olduğu için kolay değildi. Ama bir kolumu olabildiğince gererken diğer dirseğimi kendime dayanak yaptım, ses çıkarmamaya devam etmek için dişlerimi kenetleyerek, bileklerimi bağlayan ipi çelik korse ucunun etrafında ilmek yapmayı becerdim.

Çok kıvrılmış olduğumdan zorlukla hareket edebiliyordum, yine de çeliği kaplayan ağır kolalı kumaşı zorla geri itmeyi başardım.

Sonra, daha da kıvrılarak, ipi kesmeye çalıştım.

Lord Tewksbury'ye bir kere bile bakmamıştım. Onu olabildiğince az düşünmeye çalıştım ve sonra onu sadece kendimi uyuduşuna inandırmak için düşündüm. Aksi halde, vücudumun duruşu nedeniyle kendimi küçük düşmüş hissedecektim.

Bağlı bileklerimi çeliğe bastırarak büyük bir zorlukla ellerimi ve kollarımı ileri geri, ileri geri iterek ipi testereyle keser gibi kesmeye çalıştım. Acı dolu ve oldukça uzun bir süre. Kaç iğrenç saat sürdüğünü bilemiyordum çünkü o delikte geceyi gündüzden ayırt etmek mümkün değildi. Ne yaptığımı göremediğim için, herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimi de bilemiyordum. *Kendimi* kestiğimi hissedebiliyordum. Ama çenemi sıktım ve gözlerim uyuyan bekçinin üzerinde, kulaklarım kendi nefes alışımın dışın-

daki sesleri duyma gayreti içinde daha da çok çaba harcadım. Dalgaların hafifçe çarpma ve sintine suyunun taşma sesini, teknenin rüzgâr ve akıntıyla iskeleye çarptığında çıkardığı boğuk sesi duymaktan çok hissediyordum...

Tiz Ses, pire ısırması gibi aniden kıpırdadı. Gözlerini açmadan önce, bedenimi doğrultmaya ve ellerimi onun göremeyeceği şekilde arkama saklamaya yetecek kadar zamanım oldu.

Gözlerini bana dikerek, “Buraya bak,” dedi hoşnutsuz bir sesle, “bu kahrolası tekneyi niye sallayıp duruyorsun?”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇALILIKLARIN İÇİNE SİNMIŞ BİR TAVŞAN GİBİ KALAKALDIM.

Ancak gövdenin diğer tarafından otoriter bir ses konuştu. “Niye mi? Bu teknenin sallanmasını *istiyorum*, hayır, bu teknenin sallanmasını *emrediyorum*.” Ve tekne sallanıyordu da, çünkü genç Basilwether Markisi Vikont Tewksbury, orada oturmuş arkaya, öne ve tekrar arkaya doğru sallanıyor ve hapishanemizin sükûnetini bozuyordu.

Tiz Ses katı bakışlarını ona döndürdü ve “Sen oradaki! Kes şunu,” diye bağırdı.

“Kestir de görelim.” Lord Tewksbury onun bakışlarını mağrur bir şekilde yakaladı ve sallanmaya devam etti.

“*Kestirteyim* mi istiyorsun?” Tiz Ses, ayaklarına abandı. “Kendini üstün sanıyorsun, değil mi? Tanrı şahidim olsun, sana göstereceğim.” Yumruklarını sıktı, Tewksbury’ye doğru yürüdü ve bu yüzden sırtını bana döndü.

Doğrudum, döndüm ve yana eğilerek bileğinden bağlı ellerimle korsenin çelik telini bulmak için tekrar büküldüm.

Bizi esir alan adam korkunç bir güçle, genç Lord Tewksbury'yi bacağından tekmeledi.

Çocuk ses çıkarmadı, ama ben çığlık atabilirdim. O iğrenç adamı dövmek, yakalamak, durdurmak istiyordum. Gerçekten de bilincimi kaybetmiştim, bileklerimi bağlayan iple o kadar çılgınca mücadele ediyordum ki neredeyse kollarımı yuvalarından çıkaracaktım.

Sonra bir şey çıtırdadı. Canım çok yandı.

Tiz Ses, Tewksbury'yi tekrar tekmeledi. Oğlan, "Devam et," dedi. "Hoşuma gidiyor." Ama gergin sesi, yalan söylediğini gösteriyordu.

Kollarım o kadar acıyordu ki, ipi değil bir kemiğimi parçaladığımı düşündüm, ta ki kendimi, birden önünüze çıkan saygısız yabancılar gibi yüzümün önünde duran ellerime bakarken bulana kadar. Hırpalanmış, kanlı ellerime. Bileklerinden kenevir parçaları sarkan ellerime.

Lord Tewksbury'yi üçüncü kez çok şiddetli tekmelerken, "Hoşuna gidiyor mu? Anlıyorum, çok hoşuna gidiyor," diye cırladı aşağılık alçak bekçi.

Bu sefer Tewky inledi.

Ve aynı anda ben de ayağa kalktım, ayak bileklerim hâlâ bağlıydı –ancak bizi esir tutan adamın hemen arkasında durduğum için yürümeme gerek yoktu. Tiz Ses, tekrar tekmelemek için bacağına kaldırıırken ne yaptığını benden daha iyi bilen ellerim, safranın arasından büyük bir kaya parçası seçti. O, Tewky'yi tekrar tekmeleyemeden ilkel silahımı kaldırdım ve büyük bir kararlılıkla kafasına indirdim.

Hiç ses çıkarmadan sintinenin içine düştü ve hareketsiz uzandı.

Aval aval bakarak durdum.

"Aptal, ellerimi çöz!" diye bağırdı Lord Tewksbury.

Düşen adam düştüğü gibi kalmıştı. Hareketsizdi ancak nefes alıyordu.

“Çöz beni, aptal!”

Çocuğun buyuran ses tonu beni harekete geçirdi. Sırtımı ona döndüm.

“Salak, ne yapıyorsun?”

Az kalmış olan iffetimi korumaya çalışıyordum ama bunu ona söylemedim. Elbisemin üst kısmının düğmelerini açtım, öndeki bavulumun derinliklerine ulaştım ve çizim takımımından aldığım kalem ve katlanmış kâğıt tabakasıyla birlikte “göğüs güçlendirici”me yerleştirdiğim kalem çakısına ulaştım. Düğmelerimi ilikledikten sonra, çakıyı açtım ve eğilerek ayak bileklerimdeki bağları kestim.

Siyah eteğimin genişliği yüzünden neler yaptığımı göremeyen Lord Tewksbury buyurmayı bıraktı ve bayağı yalvarmaya başladı. “Lütfen. Lütfen! Ne yaptığını anladım ve sana yardım ettim, değil mi? Lütfen sen...”

“Şşşt. Bir saniye.” Ayaklarımı çözünce döndüm, gardiyanımızın hareketsiz vücudunun yanından geçip esir çocuğa eğildim. Bir vuruşla, ellerini sırtının arkasına bağlayan ipi kestim. Sonra ayaklarını kendisi serbest bırakabilsin diye çakıyı ona uzattım. Bileklerimdeki kanı harap olmuş elbisemin eteğine sildim. Kesiklere baktım –tehlike yaratacak kadar derin değillerdi– sonra topuza benzer bir görüntüsü kalmamış ve dağınık bir şekilde omuzlarıma dökülmüş olan saçlarıma elimi attım. O karışıklığın içinden birkaç saç tokası bulup, elbisemdeki yırtığı onlarla kapatmaya çalıştım.

Genç Vikont Tewksbury “Hadi *ama!*” diye seslendi, şimdi ayaktaydı ve elinde hâlâ açık olan kalem çakısını bir silah gibi tutuyordu.

Elbette haklıydı; Görünüşümü düzeltmenin zamanı değildi. Yanımda Lord Tewksbury, başımı sallayarak özgürlüğe giden

merdivene yaklaştım. Ancak merdivene vardığımızda, birbirimize bakarak tereddüt ettik.

“Önce bayanlar?” dedi Majesteleri emin olmayarak.

“Ben önceliği beyefendiye veririm,” diye cevap verdim. Yalnızca, bir kızın kendisini bir erkeğin eteğine aşağıdan bakabileceği bir konuma asla sokmaması gerektiğini düşünerek bu cevabı vermiştim. Bizi yukarıda neyin bekleyebileceğini hiç düşünmeden.

Çakıyı hâlâ elinde tutmakta olan Tewksbury başını sallayarak merdivenden yukarı tırmandı.

Kapağı kaldırdığında gelen ışık beni kör etti. Gece gündüze dönmüştü, sabah mı ya da öğleden sonra mı bilmiyordum. Genç vikontun ihtiyatlı bir şekilde başını ileri uzatıp etrafa bakınmasını yalnızca belli belirsiz bir şekilde görebildim. Kapağı oldukça sessiz bir şekilde kenara koydu, dışarı çıktı ve hemen bana işaret etti.

Merdivenden olabildiğince çabuk tırmanırken beni beklediğini fark ettim, bana yardım etmek için elini uzatmıştı. Bana sırasıyla aptal, salak, geri zekâlı demiş olmasına rağmen nezaket örneği gösteriyordu. Bensiz kaçması daha akıllıca olurdu. Ama birlikte mahkûm olduğumuz için birlikte kaçmamız daha doğru görünüyordu. Şüphesiz, onu geride bırakmak benim hiç aklıma gelmemişti ve açıkça, o da aynı şekilde beni geride bırakmayı düşünmemişti.

Merdivenin üst kısmına varınca elini tuttum...

Korkunç bir ses, daha önce hiç duymadığım veya hayal bile etmediğim bir şekilde lanet okuyarak kükredi. Başım kapak seviyesinin üzerine çıktığı zaman, uzun ve iri yarı, kıpkırmızı bir bedenin hızla bir kabinden çıkarak kısacık güverte alanından geçerek bize doğru geldiğini gördüm.

O korkunç anda, beyefendilerin ya da en azından beyefendi ol-

mayan bir erkeğin, el bileklerinden ayak bileğine kadar kan kırmızısı pazenden yapılmış iç çamaşırı giydiğini öğrendim.

Çığlık attım.

“Haydi!” Tewksbury sıçrayarak beni merdivenden çekip aldı ve öfke dolu kızıl tehditten uzağa savurdu. “Koş!”

Küçük kalem çakısıyla kabadayıyı uzak tutmaya niyetlenmiş gibiydi.

“*Sen koş.*” Bir elimle eteğimi ve iç eteğimi tutup yukarı çekerken, diğeriyle onu yakasından yakaladım ve teknenin uzak ucuna kaçtık. Birlikte –her ne kadar elini bırakmam gerekse de– suyun üzerinde bir metre kadar bir mesafeyi atlayarak iskele denebilecek sallanan zemine sıçradık. Sonra, eteğimi iki elimle birden çekerek bu dar ve dengesiz yol boyunca olabildiğince hızlı koştum.

Tekneden “Uzağa gidemeyeceksiniz!” diye vahşi bir ses yükseldi. “Üzerime bir şey giyer giymez, iki elim yakanızda!”

Bacaklarım uzun olduğundan koşmaktan hoşlanıyım ama lanet olası kıyafetime, hele de çürüyüp yeşillenmiş ince kereste bir labirentte takılmaktan hiç değil. Thames’in kenarında yükselen meyhane ve depolarla bizim aramızda iskeleler ve tuzlu sulardan, gemi havuzları ve geçitlerden oluşan bir karmaşa ve yine iğrenç kokan daha çok su yer alıyordu.

“Hangi *yoldan*?” dedi Tewky nefes nefese –artık onu Lord, vikont, Dük’ün oğlu olarak görmüyordum; o şimdi benim hemen arkamda hızla soluyan yoldaşımdı.

“Bilmiyorum!”

Katran gibi kapkara su ile çevrili bir çıkmaza varmıştık, geri hamle yapmak için döndük, atladık. Bir kez daha suyun bir kolu bizi engelledi. Titremeye başladım, çünkü o kara nehre düşseydim

benim sonum olurdu; boğulurdum. Tewksbury'nin de yüzebileceğinden emin değildim. Ama tereddüde zaman yoktu. İri yarı düşmanımız üzerinde daha makul bir kıyafetle kamerasından tekrar çıkmış, çok yakın bir mesafede, "İkinizi de öldüreceğim," diye bağıırıyordu. Şarj edilmiş oyuncak bir ayı gibi, teknesinden iskeleye doğru hamle yaptı.

Daha da kötüsü, küçük, çarpık bedenli biri, aç bırakılmış bir köpeğin bir dilenciye takip etmesi gibi onun peşinden geliyordu. Belli ki Tiz Ses'e yeterince kuvvetli vuramamıştım.

"Atla!" diye feryat ettim ve eteklerim dalgalanarak başka bir iskeleye sıçradım.

İskele altımda sallandı ama ayaklarımı yerde tutmayı başardım ve tam soluk alıyordum ki iskele tekrar, hatta daha kötü sallandı çünkü Tewksbury gümbürtüyle yanıma atlamıştı. Çığlık atmak için bile nefes alamıyordum, makara gibi gıcırdadım. Tewky, "Koş!" diye bağıırarak kolumu tuttu ve bu sefer koşarken o yol gösterdi. Bir noktada kalem çakımı kaybetmişti; sağ eli silahsız titriyordu. Titremem iki katına çıktı, çünkü katilin altımızdaki iskeleyi sarsan adımlarını hissetmiştim.

Hiçbir yere çıkmayan başka bir iskelenin sonuna geldiğimizde "Ah, *hayır!*" diye bağıırdım,

Tewky, tekrarlayamayacağım bir şey söyledi.

"Ne ayıp. Bu taraftan." Dönerken, bu kez ben önderlik ettim ve birkaç saniye sonra, nihayet, ayağımızı daha sıkı basabildiğimiz parke taşı, tuğla ve harçtan oluşan bir zeminde ilerlemeye başladık. Ama yolu bilen düşmanlarımız da bizim gibi kıyıya ulaştı, sadece bir taş atışı kadar arkamızdaydılar. Tiz Ses'in kafasındaki kanı ve şaşı gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Boğaz Kesen'in

kulaklarının içindeki saçları ve kocaman yüzünü kızartan hiddetini görebiliyordum. Kanlı ay gibi, uğursuz bir surat.

İtiraf ediyorum tekrar çığlık attım, aslında vurulan bir tavşan gibi ciyakladım. Tewky'nin eli elimde, hiç görmeden dar bir sokakta uçar gibi koştum ve bir köşeden döndüm. "Acele et!" Yük beygirlerinin çektiği çok yüklü vagonlar arasında zikzak yaparak, bir sonraki dönemece kadar caddenin diğer tarafına belli bir açıyla koştuk.

Artık nefes nefese kalmıştım. Terden ıslanmış yüzüm ve elbisem, günün sıcaklığının tamamen farkındaydılar. Bizi takip etmekte olan koşan ayak seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Tewky geride kalıyordu. Onu sürüklerken, her adımında çektiği acıyı hissedebiliyordum. Ayakları. Çıplaktı, sert taşa vuruyordu. Ve yol hep yokuş yukarıydı, nehirden uzaklaşıyordu.

"Haydi!"

"Yapamıyorum," dedi çocuk benim elimi bırakmaya çalışarak. Elini daha sıkı tuttum.

"Aslında yapabilirsin. Mecbursun."

"Sen, git. Kendini kurtar."

"Hayır." Kör eden paniğimden kurtulup koşarken etrafımıza baktım. Vagonların, gemi havuzlarının ve depoların sonuna ulaştık gibi görünüyordu. Şimdi sefil evlerin ve hatta sefil iş yerlerinin olduğu fakir bir caddede koşuyorduk: bir balıkçı, bir rehin dükkânı, bir şemsiye tamircisi. Ve sokak satıcıları: "Canlı midye, canlı istiridye!" "Tatlı dondurmalar burada! Soğuk tatlı çilekli dondurma!" Etrafta insanlar vardı, eşek arabasıyla ile bir çöpçü, el arabasıyla hurda metal taşıyan adamlar, beyaz olması gerekirken mantar rengine dönmüş başlık ve önlükleri olan yaya kadınlar ve kızlar. İnsanlar. Ama bırakın bize yardım edecek cinsten olmamalarını, aralarından

nefesi kesilmiş, darmadağınık, şapkasız, üzerinde kan olan, yırtık bir dul elbisesiyle bir genç kızın, yalın ayak bir çocuğun koşarak kaçtığıнын dikkati çekmeyeceği kadar kalabalık da değillerdi...

Arkamızdan bir ses “Durdurun, hırsız var!” diye böğürdü. Ses boğuktu ama yine de kükrüyordu. “O iki haini durdurun! Caniler! Boğaz kesenler!”

Biz bir yığın ikinci el mobilya, kullanılmış kıyafet, yenilenmiş şapka, pençe yapılmış ayakkabı ve bot, tekrar ikinci el kıyafet satan eskici dükkânlarıyla dolu cadde boyunca koşarken, yüzler Tewky’ye ve bana bakmak için çevrildi. Isı ve korkudan oluşan bir sisin içinden bir anlığına beliren ve sonra yok olan yüzler.

Geçerken daha önce nerede gördüğümü hatırlamadığım tanıdık bir yüz gördüm.

Sonra koşarken hatırladım.

“Tewky! Çabuk!” Caddeden kaçarak, iki yıkık dökük pansiyon arasındaki dar bir geçide doğru hamle yaptım, bir ahırın köşesinden döndüm ve binaların arkasındaki, eşek, keçi, kaz ve tavuk kokan ahırdan bozma evlerin arasından geçtim. Tekrar döndüm...

İnek ahırının arkasından gelen korkutucu bir ses, “Kaçamazsınız!” diye bağırdı. Rahatsız edecek kadar yakındı. “Pes edin!” diye bağırdı, tiz, başka bir ses.

“Geri zekâlı,” dedi Tewksbury, bana dediği belliydi. “Neden bir daire çiziyoruz? Bizi yakalayacaklar!”

“Anlayacaksın. Beni takip et.” Elini ve iffetimin geri kalanını da bırakarak üst giysimin düğmelerini koparırcasına açtım. Odukça pis bir sokakta koşarken elimi öndeki hazneme soktum ve parmaklarım bir yığın gıcır gıcır kâğıtla buluştu, içinden bir tane

çektim. Avucumun içine gizleyerek, son köşeden caddeye geri döndün ve ikinci el bir giyim mağazasına doğru ilerledim.

Dükkân sahibi, kapısının önünde cadde manzarasının ve serinletici esintinin keyfini çıkarıyordu. Ama beni ona doğru hamle yaparken gördüğünde, kadının neşeli ifadesi sertleşti ve panikledi. Bir bülbül veya kurbağadan çok, kedinin pençesi altındaki bir fareye benziyordu. Ben ona doğru koşarken “Hayır!” diyerek yutkundum. “Hayır, Boğaz Kesen beni öldürür. Hayatımdan daha değerli...”

Tartışacak zaman yoktu. Tewky ve benim, iki zalimin köşeyi dönüp bizi tekrar görmelerinden önce çok az bir vaktimiz vardı. O anda, yüz sterlinlik banknotu, muhtemelen Bayan Culhane olan kişinin eline tutuşturdum, Tewky’yi kolundan yakaladım ve benimle birlikte Culhane’in Kullanılmış Kıyafet Mağazası’ndan içeri sürükledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NEFES NEFESE KALMIŞ BİR ŞEKİLDE BİR FIRIN KADAR boğucu, kasvetli, kirli, darmadağınık odaya doğru hamle yaptık. Duvarın birinde bir dizi uzun pelerin ve manto asılıydı; hemen gizlenebilmek için onların gölgeli kıvrımlarının arasına daldık. Titreyerek, ellerim sıkılı, rüşvetimin başarılı olup olmadığını görmek için bekledim.

“Bir masanın altına saklan!” diye fısıldadı Tewky.

Kafamı salladım. Kaçmaya hazır olarak, ön kapı ve pencereden dışarı bakarken, iri kıyım Boğaz Kesen’in ve tiz sesli kırma yoldaşının yolun ortasında durup, etrafa baktıklarında halkın nasıl dağıldığını ve yol verdiğini gördüm. Büyük kabadayı yakasından tuttuğu bir aylağı havaya kaldırdı ve suratına bağırdı. Zavallı adam bizim yönümüzü işaret etti.

Ve Bayan Culhane nereye gitmişti, bilmiyordum.

Ama işte yine oradaydı, arkası bana dönük duruyordu; ortasında gevşek bir fiyonk yapılmış önlük bağları olan ekose desenli bir kaplumbağa gibi görünüyordu.

Ay-yüzlü düşmanımız ve onun takipçisi kadına doğru yürüdü. Tepesinde durdu. Cılız Tiz Ses bile kadından daha uzundu. Ve kötü bakışlarındaki gaddarlığa ben göğüs gerebilir miydim, ondan emin değildim.

Ama bodur yaşlı kadın, kapının girişini bir tıkaç gibi kapamıştı. Başını salladığını gördüm. Sokağın en uzak ucunu işaret ettiğini gördüm.

Güneşli kapı girişini onu çevreleyen bir zafer halesi olarak gördüm. İki zalimin dönerek uzaklaştığını gördüm.

Destek olarak birinin eski pelerinine tutunmuşken, ferahlayarak duvarın önüne çöktüm.

Tewky bir resim şövalesi gibi katlanarak kendini yere bıraktı.

Bayan Culhane oldukça mantıklı davranarak bir anda hemen içeri gelmedi, bir süre daha kapıda durdu. İçeri geldiğinde gücümü geri toplamış, arkada içinde musluk olan bir oda bulmuş, dikdörtgen şeklinde soluk kırmızı bir pazen parçasını ıslatmış ve Tewky'nin yüzünü silmiştim. Oturduğu yerde doğrulduğunda dikkatimi acı içindeki ayaklarına verdim. Kurbağaya benzeyen kurtarıcımız, dükkân kapısını kapatarak kilitleyip güneşlikleri indirdikten sonra içeri gelip paytak paytak bana doğru ilerlerken, ben Tewky'yi çok fazla hırpalamadan bez parçasıyla yüzündeki kir ve kanı çıkarmaya çalışıyor ve bir yandan çıplak, yara içindeki tabanlarına bakıyordum.

“Demek,” dedi, “bir gün matemdeki dulsun, ertesi gün Boğaz Kesen ve Tiz Ses’ten kaçan iplik iplik saçlı kız olarak ortaya çıkıyorsun.”

“Öyle mi diyorsun? Peki, bu beyler kimler ola ki? Biz tanıştırmadık.”

“Ondan eminim. Yalnız o paçavra diye kullandığın şey benim bel kuşağım.”

Ayağa kalktım. “Tanrım, ben sana bunun parasını sanırım fazlasıyla ödedim.”

Bana ciddi bir şekilde baktı, bugün onun tarzında ya da sesinde neşeli bülbül cıvıltısından eser yoktu. Bana “güzelim” demedi. “Bana verdiğin komşulara gitti. Sizi gören diğerlerine.”

Bu kısmen doğru olmalıydı. Kapıdan kaybolduğunda diğerlerinin sessiz kalması için pazarlık etmeye gitmişti.

Ama gözlerinde kurnaz bir parıltıdan, bunun kısmen de yanlış olduğunu biliyordum. Komşularına sadece birkaç şilin ya da en fazla birkaç pound teklif etmişti.

Yine de bana “Onun geldiği yerde daha fazla olsa iyi olur. Boğaz Kesen bilse, beni dilimlere ayırır, bundan emin olabilirsiniz. Senin için riske attığım benim hayatım.” derken yüzündeki gaddarlıkta dürüst olan bir şey vardı.

“İhtiyaç duyduğumuz şeyi sağlarsan daha fazlasını alırsın.” dedim.

Böylece, ertesi gün Tewky ve ben güçlenmiş ve dönüşmüş olarak dükkânın arka kapısından çıktık. Geceyi Culhane’in oldukça dağınık mutfağında geçirmiştik –çünkü birinci katta, dükkânın üzerindeki üç odada o yaşıyordu– ve onun topaklı yulaf lapasını minnetle kabul etmiştik. Uyumuştuk. Ben onun kötü kokulu kanepesinde, Tewky de yerde, yorganların üzerinde. Süngerle temizlendik. Tewky’nin ayaklarına yapma merhem (inek memeleri için yapılandan) sürdükten sonra bandajla sardık. Culhane’in Kullanılmış Kıyafet Mağazası’ndan giysilere büründükten sonra eski giysilerimizi sobada yaktık.

Konuşmamıştık, birbirimize isimlerimizi söylemek için bile olsa. Ekşi yüzlü ev sahibimiz bize hiç soru sormamış ve biz de hiçbir bilgi vermemiştik. Culhane duymasın diye Tewky’yle bile ara-

muzda konuşmamıştık. Kadına güvenmiyordum; paramı nerede sakladığımı keşfederse, tümünü benden almasına hiç şaşırırmazdım. Bu yüzden kıyafetlerimi onun yanında asla çıkarmadım ve korsemi hiç çıkarmadım, uyurken bile. Bir zamanlar küçümsediğim giysim benim en kıymetli varlığım haline gelmişti –onu çok fazla sıkmadığım sürece! Çelik koruması hayatımı kurtarmıştı. Onun kolalı yapısı hem beni hem de paralarımı gizlediğim göğüs geliştirici, elbise geliştirici ve kalça düzenleyicilerimi desteklemiş ve gizlemişti.

Bayan Culhane'in –eğer gerçekten adı buysa– bu sırrı asla keşfetmediğine inanıyor ve umuyorum. Sadece iş yapmak için konuştuk: Mağazasında çocuk için çok fazla giyilmemiş kıyafet, bir şapka ve büyük numara bir çift ayakkabı ve kalın çoraplar var mıydı? Ve benim için bir sekreter ya da tezgâhtar kızın giyebileceği kullanışlı bir kumaştan yapılmış ve cepleri olan bir bluz ve tarlatanlı veya parçalı etek var mıydı? Ve yine cepleri olan, eteğin üzerine oturması için kenarları kloş bir ceket bulunur muydu? Ve abartılı olmayan eldiven ve modası çok geçmemiş şapka? Ve saçlarımı yapmama biraz yardım eder miydi?

Oradan yüzümü örten kalın, siyah dul peçem olmadan çıkarken kendimi bütün dünyanın önünde çıplakmışım gibi hissediyordum ama gerçek şu ki kendi ağabeylerim bile beni tanımayabilirdi. Hafif kambur yürüyor ve burnumun üzerine tuhaf metal bir kuş gibi tünemiş “kelebek gözlük” ile bir miyop gibi bakıyordum. Gözlüklerin üzerine düşen takma saçtan hatırı sayılır perçem, alnımı hem süslemiş hem de gizlemişti ve kelebek gözlükle birlikte profilimi değiştirmeme yardımcı olmuştu. Saçlarımın üzerine ise, herhangi bir şehirli genç kadının taktığı ucuz hasır şapkaya çok benzeyen, kenarları dantel ve tüylerle süslü hasır bir şapka takmıştım.

Bayan Culhane'e "Artık yalnızca bir şemsiyeye ihtiyacım var," dedim.

Bir tane iğrenç ama modaya uygun yeşil boyanmış bir tane şemsiye verdi, sonra bize arka kapısına kadar eşlik etti ve elini uzattı. Avucunun içine, söz verdiğim gibi başka bir banknot koydum. Çıktık ve kapıyı arkamızdan hiçbir şey demeden kapattı.

Sokağa kavuştuktan sonra, yarı körmüş gibi, kapalı şemsiyeyle yolu hissetmeye çalışarak ve ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Bunu kısmen gizlenmek için, kısmen de ayakları hâlâ çok acıyan Tewky'nin zorla yürüdüğü anlaşılmaması, bana eşlik etmek için, benim için yavaş yürüdüğü sanılsın diye yaptım. Ne yeni ne de fazla yıpranmış, ne zengin ne de yoksul giysilerimizle kimsenin dikkatini çekmeyeceğimizi umuyordum, çünkü hiç kimsenin Boğaz Kesen'e bizden haber götürmesini istemiyordum.

Endişelenmem yersizdi. Etrafımızdaki insanlar, bizi hiç dikkat etmeden, gürültüyle işlerini yapıyorlardı. Büyük bir tuğla-taş kazanı olan Londra, sürekli insan aktivitesiyle kaynıyor gibiydi. Elinde fıçı olan bir adam bağırdı, "Zencefilli bira! Taze toz zencefilli soğuk bira, tozlu boğazınızı serinletmek için!" Bir su arabası geçti, ardında da süpürgeleriyle kaldırımları temizleyen çocuklar. Bir postacı, gördüğüm en tuhaf, arka yerine önde iki tekerleği ve gidonlara bağlanmış büyük bir kutusu olan üç tekerlekli bir bisiklet sürüyordu. Bir köşede üç siyah saçlı çocuk melekler gibi uyum içinde, bilmediğim bir dilde şarkı söylüyordu, ortada olanı toprak çanağını uzatarak benden para istedi. Bunların hemen ötesinde, elinde yapıştırıcı tenekesi ve fırçasıyla pejmürde kılıklı bir adam bir merdivenin üzerinde dengeli bir şekilde durarak ayak-kabı boyası, romatizmaya iyi gelen elastik sargı bezi, patentli diri

gömölme tedbirli tabut reklamlarını yapıştırıyordu. Beyaz, bol ve biçimsiz ceket ve pantolonlu erkekler, bir binanı kapı girişine karantina uyarısı çivilemekteydiler. Kısa bir süre için, iğrenç kokan Thames Nehri'nin hangi çeşit ateşli sıtma ve hastalıkları taşıdığını ve Boğaz Kesen'in teknesine ayak bastığım için kolera ya da kızıl hummadan ölüp ölmeyeceğimi merak ettim.

Boğaz Kesen: albenili zorba. Ceplerimden birinde, para ve oraya göğüs geliştiricimden aktardığım çeşitli yararlı eşya ile birlikte, gece uyanık olduğum saatlerde yazdığım bir liste taşıyordum:

Boğaz Kesen treni neden araştırıyordu?

Beni neden takip etti?

Neden Tewky'yi bulacağım yeri bildiğimi düşündü?

Tewky'den ne istiyordu?

Neden Tiz Ses'e telgraf yollayarak Tewky'yi limanda aramasını istedi?

"Hemen hemen aynı şeyi," dediğinde ne demek istedi?

Adam kaçırma işinde mi?

Tewky ve Great Eastern konusunu nereden biliyor?

Gerçekten de nereden biliyordu? Ben, Müfettiş Lestrade'e söylemiştim. Ve Madam, adı neydi, Astral Perditoryan, duymuştu.

Müfettiş Lestrade başkalarına söylemiş miydi? Belki de neden sonra söylemiştir, ama ilk önce verdiğim bilgileri doğru mu diye araştırmak için adım atmış olması gerekmez miydi? Lakin bu telgraf Tiz Ses'e neredeyse hemen gönderilmiş olmalı.

Hmm.

Topallayan eskortumla birlikte birkaç blok ötede daha iyi bir sem-

te doğru yürürken düşündüklerim bunlardı. Burada sözüm ona park olan bir yer bulduk, biraz çimen ve altında kadınların bebek arabası sürdüğü ve eşeği olan bir adamın “Çocuklarınızı bindirin, bir sürüş kişi başı bir peni,” diye bağırdığı dört ağaç vardı. Parkın yanında, bir sürü fayton gördüm. Birisini kiralayacaktım, böylece küçük lordum acı çektiği ayakları üzerinde yürümek zorunda kalmayacaktı.

Şimdiye kadar, çoğu zaman tedbirli davrandığımız için hiç konuşmamıştık ama artık Boğaz Kesen’in musallat olduğu zamanları geride bıraktığımız için, yoldaşıma döndüm ve gülümsedim.

“Pekâlâ, Tewky,” dedim.

“Bana böyle deme.”

Kızdım. “Tamam o zaman, Basilwether Lordu Tewksbury, yoksa değil mi...” Ama aklıma bir soru takılınca kızgınlığım yatıştı. “Nasıl çağrılmak istiyorsun?” diye sordum. “Kaçtığında kendin için hangi ismi seçmiştin?”

“Ben...” Kafasını salladı ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Boş ver. Artık önemi yok.”

“Niye? Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Hâlâ denize açılmak istiyor musun?”

Bana bakmak için döndü. “Her şeyi biliyorsun. Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Kimsin? Gerçekten Sherlock Holmes ile ilgin var mı?”

Dudağımı ısırdım, çünkü kendimle ilgili daha fazla bir şey söylemenin güvenli olmayacağını hissettim; zaten çok fazla şey biliyordu. Şans eseri, o anda fayton durağının olduğu köşeden gazeteci bir çocuk bağırdı. “Okuyun, her şeyi okuyun! Basilwether Vikontu Tewksbury için fidye talebi!”

“Ne?” diye haykırdım. “Bu çok saçma!” Ayaklarımı sürümeyi ve göremiyormuş gibi bakmayı unutarak hızla gidip bir gazete aldım.

KAÇIRMA DAVASINDA ŞAŞKINLIK YARATAN GELİŞME

Tewky’nin Küçük Lord Fauntleroy tarzı fotoğrafının üstündeki başlığı bir kez daha okudum.

Tewky, bir bankın üzerinde gazeteyi ikimiz birlikte okuyalım diye yanımda otururken, hoşnutsuz, boğuk bir ses çıkardı. “Benim *fotoğrafım?*”

İtiraf ediyorum ki bir çeşit hazla “Bütün dünya bu fotoğrafı gördü,” dedim. Sonra, hemen cevap vermediği için, aşağılanmaktan ötürü acı dolu ve kıpkırmızı olacağını düşündüğüm yüzüne baktım.

“Geri dönemem,” dedi. “Asla geri dönmeyeceğim.”

Artık neşeli değildim, “Ama eğer birisi fotoğrafı tanırса ne olur? Bayan Culhane, örneğin?”

“O mu? Ne zaman bir gazeteye bakar ki o? Onun okuması yok. O gecekondularda kimsenin okuması yok. Rıhtımda hiç gazete satıcısı gördün mü?”

Elbette haklıydı ama kabul etmektense, dikkatimi haberin metnine verdim:

Bu sabah, yakın bir tarihte Basilwether Markisi Vikont Tewksbury’nin kaçırıldığı Belvidere kentindeki Basilwether Malikânesi’ne, isimsiz bir fidye talebinin ulaşması ile olaylar oldukça şaşırtıcı bir hal aldı. Baş Müfettiş Lestrade’in, genç lordun biriktirdiği denizcilik

gereçlerini bir ağacın tepesindeki saklanma yerinde zekice keşfetmiş olmasına...

**“Ah, hayır,” diye fısıldadı Tewky, yeniden ızdırapla.
Çekinerek, yorum yapmadan okumaya devam ettim.**

...ve ardından kaybolduğu günlerde kayıp genci gördüğünü iddia eden birkaç görgü tanığına ulaştığı Londra rıhtımlarındaki yoğun soruşturmalara rağmen...

Bunun benim kaybolmamdan sadece bir gün sonra olduğunu fark ettim. O zamandan beri o kadar çok şey olmuştu ki Ferndell Malikânesi’ni sadece üç gün önce terk ettiğime inanmak zordu.

...Basilwether unvanının ve servetinin varisi Vikont’un, gerçekten kaçırıldığı anlaşıyor. Sabah postasına teslim edilen, periyodik yayınlardan kesilmiş harflerle yazılan kısa mektupla, ailenin gizli kalmasını arzu ettiği büyük bir miktarda para talep edildiği öğrenildi. Lord Tewksbury’nin bu bilinmeyen birey ya da bireylerin eline geçtiğine dair herhangi bir kanıt bulunmaması nedeniyle, yetkililer fidyenin ödememesi tavsiyesinde bulunuyor. Krizin başlangıcında Basilwether ailesi tarafından çağrılan ünlü Medyum ve Astral Perditoryan Madam Laelia Sibyl de Papaver ise manevi tezahürleri ile olan iletişimi ona, Vikont Tewksbury’nin gerçekten de tutsak olduğunu ve kaçıranlarla ailesi tam iş birliğini yapmadıkça, hayatının tehlikede olacağını bildirdiği için ısrarla, bir

poundluk ve yirmi bir şilinlik altın para olarak bir araya getirilip teslimatı için talimat beklenecek olan fidyenin mutlaka ödenmesi gerektiğini söylüyor. Madam Laelia...

Daha fazlası vardı, ama bu noktada okumayı bıraktım. Bunun yerine, fayton durağına, gerçekten de fayton durağına bakarak öylece oturdum. Tewky ve benim önümde onlar duruyordu: sportif iki tekerlekli at arabaları ve biçimsiz ama daha geniş dört tekerlekli, gösterişli atlar ve yem torbaları içindeki yulaı çiğnerken kuyruklarını sallayan sıska atlar, iri yarı sürücüler ve yolcu bekleyen aylak aylak dolaşan kılıksız sürücüler. Ama aslında bunların hiçbirini görmüyordum. Madam Laelia'nın neye benzediğini hatırlamaya çalışıyordum, ama son üç gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki, aklımda kalanlar sadece kızıl saç, büyük yüz, iri gövde, sarı oğlak derisi eldivenlerin içindeki büyük eller...

Küçük bir ses "Geri dönmek zorundayım," dedi.

Dönüp, solgun, yakışıklı ve çok genç Tewky'ye odaklanmam bir saniye sürdü. Bakışıma karşılık verdi.

"Eve gitmeliyim," dedi. "Bu kanlı zalimlerin ailemi soymasına izin veremem."

Başımı salladım. "Fidye notunu kimin gönderdiğine dair bir fikrin var, o zaman."

"Evet."

"Ve sen de benim gibi, hâlâ seni avlamak için peşinde olduklarını düşünüyorsun."

"İkimizi de. Evet kesinlikle."

"Polise gitsek iyi olur."

"Sanırım öyle." Ama bakışları kaymıştı.

Yeni ayakkabılarının –bir bakıma yeni sayılırlardı, eski botlardan elde edilen deri parçalarından yapılmıştı– uçlarını inceliyordu. Bekledim.

Sonunda şöyle dedi, “Her neyse beklediğim bu değildi. Tersaneler demek istiyorum. Su kirli. İnsanlar da öyle. Eğer temiz kalmaya çalışırsan, senden hoşlanmıyorlar. Züppe olduğunu düşünüyorlar. Dilenciler bile tükürüyor. Birisi paramı, botlarımı hatta çoraplarımı dahi çaldı. Bazı insanlar o kadar kötü ki, sürünenlerden bile çalışıyorlar.”

“Sürünenler mi?”

“Uyuşuklar, onlara öyle diyorlar, çünkü her zaman pinekliyorlar. Hiç bu kadar sefil insanlar görmedim.” Sesi alçaldı. “Hiçbir şeyi kalmamış yaşlı kadınlar, ayakları üzerinde bile güçlkle duruyorlar. Düşkünlerevinin merdivenlerinde oturuyorlar, kafalarını koyacak bir yerleri olmadan uyukluyorlar, dilenemeyecek kadar ölüme yakınlar. Ve eğer birileri onlara çay almak için bir peni verirse, onu almak için sürünerek gidiyorlar.”

Kalbime giren bir sancıyla, kaldırımda sürünen saçsız, başı yaralarla dolu yaşlı kadını hatırladım.

“Sonra tekrar geri sürünüyorlar,” dedi Tewky, sesini daha da alçaltmıştı ve giderek daha zor çıkıyordu. “Ve orada oturuyorlar. Düşkünlerevinde ayda üç kez bir öğün yiyip gece orada uyumalarına izin veriliyor. Üç kez. Bundan daha fazlasını isterlerse, kilitli kalıyorlar ve üç gün zor işlerde çalıştırılıyorlar.”

“Ne? Ama düşkünlerevinin talihsizlere *yardım* etmek için var olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum. Ayakkabı istemek için oraya gitmiştim ve onlar... Bana güldüler ve sopayla vurdular. Beni uzaklaştırdılar.”

dılar. Ve sonra... O iğrenç adam...”

Tiz Ses’in anıları gözlerini sulandırdı. Konuşmayı bıraktı.

Bir saniye sonra, “Eve gitmeye karar verdiğine sevindim,” dedim.
“Annen seni görünce aşırı sevinecek. O çok ağlıyor, biliyorsun.”

Her şeyi bildiğim için bunu nereden bildiğimi sorgulamadan başını sallayarak söylediğimi kabul etti.

“Bu Lord Fauntleroy giysilerini artık giyemeyeceğini anlamasını sağlayacağından eminim.”

Çok yumuşak bir şekilde, “Ne tür kıyafet olursa olsun, önemli değil. Ben hiç bilmiyordum...” dedi.

Sözünü bitirmedi. Ama sanırım hâlâ sürünen evsizleri, fakir yarı canlı yaşlı kadınları düşünüyordu. Ya da belki de çıplak, acı içindeki ayaklarını, suyun kıyısını ve Tiz Ses’i ve bir köpek gibi tekmelenmesini.

Londra’da geçen iki gün benim de daha önce bilmediğim bir sürü şeyden haberdar olmamı sağlamıştı.

Ve artık bunları görmüştüm ya, kendi kötü talihim önemsiz göründü.

Ayağa kalkıp bir araba çağırdım. İki tekerlekli, üstü açık bir at arabası; giderken bir tarzımız olsun istedim. Arabaya binerken Tewky, bir centilmen gibi bana elini uzattı ve sürücüyü, “Scotland Yard’a lütfen,” dedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TEWKY'YE EŞLİK ETMENİN YANI SIRA, SCOTLAND yard'da kendi işim de vardı.

“Bu çok hoş!” diye bağırdı Tewksbury, iki tekerlekli arabadan Londra'yı seyrederken, atlar tırıs gidiyor, koşum takımları tam önümüzde şakırdıyordu.

Ben sadece kendi düşüncelerime odaklandım: Boğaz Kesen ve Astral Perditoryan Madam Laelia Sibyl de Papaver hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu. Kanıtım yoktu, ama kafamda olayları düşündükçe, birlikte bir adam kaçırma çemberine dâhil olabileceklerine daha çok inandım. Sonuç: Madam Laelia, beni Boğaz Kesen'e söylemişti. Bunu başka kim yapmış olabilirdi? Köşk bekçisi, düşes, hizmetçi mi? Hiç olası değil. Basilwether Malikânesi'nde karşılaştığım insanlardan sadece Müfettiş Lestrade ve Madam Laelia, Lord Tewksbury'nin nerede olabileceğini anlattığımı duymuştu. Bu iki kişiden biri Tewky'yi tutsak etmek için Tiz Ses'e telgraf çekmek üzere Boğaz Kesen ile temas kurmuştu. Elbette bu Lestrade değildi. Sonuç: Madam Laelia olmalıydı.

Tewky, “Sürücülerin neden atlardan o kadar uzakta ve üstte, geride oturduklarını hiç anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Böyle oturunca, hiçbir şey onların görüşünü engelleyemez.”

Madam Laelia’yla ilgili karanlık düşüncelerimi sürdürürken “Mmm-hmm,” diye mırıldandım. Meleklerin tarafında görünmeye çalışırken, kadın aslında şeytanlarla ittifak kurmuştu: Boğaz Kesen ve Tiz Ses. Birini kaçırıyolar, ardından Madam Laelia müphem hizmetleri için çağrılıyor, böylece Boğaz Kesen ve Tiz Ses fidye toplarken, Madam Laelia’ya, kayıp kişinin bulunduğu yerle ilgili manevi öngörülerini için yüklüce ödeme yapılıyor diye bir varsayım oluşturdum. Hepsi kârlı çıkıyor ve bu pis işte beraberler. Tewky’nin olayında ise, başlangıçta Tewky kendisi kaçmış olmasına rağmen, Boğaz Kesen ve Tiz Ses, daha sonra onu kaçırma fırsatını yakalamıştı.

Kendimi tehlikeye atmadan görevlilere nasıl haber vereceğimden emin olamasam da bu kötülüğe bir son vermek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Tewky, “Sıcak bir günde rüzgârı yüzünde hissetmek ne kadar keyifli,” dedi.

Baş belası çocuk, çenesi düşükler gibi hep konuşmak zorunda mı? Cevap vermeden dudaklarımı sıkarak, eteğimin cebinden kalem ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım. Aceleyle ve oldukça öfkeli bir şekilde kâğıdı kucağıma sererek, bir adamın abartılı bir resmini çizmeye koyuldum. Tewky ne yaptığımı görünce, bakmak için gevezeliği bıraktı.

“Bu Boğaz Kesen,” dedi.

Yorum yapmadan resmi bitirdim.

“Evet, bu Boğaz Kesen, kulaklarındaki saça kadar. Beni şaşırtıyorsun. Nasıl böyle çizebiliyorsun?”

Cevap vermeden, katlanmış kâğıdı çevirdim ve arkasına başka birini çizdim. Ruh halim buna son derece uygun, hazır ve enerji dolu olduğundan kalem darbeleri hiç tereddüt etmeden, bilinçli bir anıya bağlı kalmadan, düşünmeden, zihnimin derinliklerindeki bazı kaynaklardan elime hızla geliyor ve öyle çiziyordum.

“Kim bu?” diye sordu Tewky.

Yine cevap vermedim. Büyük, heybetli bir kadının portresini bitirdim, kâğıdı açtım ve her iki eskize aynı anda baktım. Karikatür adam ve karikatür kadın yan yana duruyordu.

O anda anladım.

Tabii ki. Kadın olmak için gerekli olan şey, peruk, çeşitli kuvvetlendiriciler, büyütücüler, takviyeler ve düzenleyiciler ve elbise, şapka, eldiven gibi gizleyici özelliği olan giysilerin giyilmesiydi. Hiç kimse bilmesede bunu benim bilmem gerekirdi.

Tewky de anladı. “Aynı kişi,” diye fısıldadı.

Parlak kırmızı peruk, kıllı kulakları saklamak ve dikkatleri yüzden uzaklaştırmak içindi diye düşündüm. Ve dudakların, kirpiklerin ve gözlerin yüz boyasıyla bir miktar güzelleştirilmesi yeterince kolaydı. Hiçbir saygın bir hanımefendi böyle bir hilenin kullanılmasını kabul etmez, ama bunun yapıldığı duymuştum. Ayrıca bu kişi ne saygındı ne de hanımefendi.

Tewky, diğer çizimi göstererek, “Bu Boğaz Kesen ise, o zaman o kim?” diye sordu.

İsim ona bir şey ifade etmese de söyledim: “Madam Laelia Sibyl de Papaver.”

“Galler Prensi bile olsanız umurumda değil,” dedi masadaki çavuş bize bakmak için gözlerini bile kaldırmadan, “herkes gibi sıranızı

bekleyeceksiniz. Oturun.” Bakışları hâlâ kâğıtlarında ve kayıt defterinde, tumbul eliyle arkasındaki koridoru gösterdi.

Kendisini az önce Vikont Tewksbury Basilwether olarak tanıtmış olan Tewky’ye gülümsedim. Gülmenin ya da ağlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. “Seninle birlikte bekleyeceğim,” diye fısıldadım.

Ve bu arada hazır Scotland Yard’ı ziyaret etmişken kendi işimi de halledebilecektim. Bisikletimle Kineford’dan ayrıldığımda olduğu gibi, en iyi plan plansız olmak gibi görünüyordu.

Tewky ve ben koyu renk ahşap panellerle kaplı koridor boyunca sıralanmış, hayat boyunca oturduğum kilise sıralarından çok daha beter, tuhaf bir şekilde dik ve sert yapılmış banklardan birine oturduk. Yanıma tünemiş olan Tewky, “Bütün o içindeki dolgulardan dolayı şanslısın,” diye mırıldandı.

Ne ayıp şey. “Sessiz ol!”

“Bana susmamı söyleme. Bana kim olduğunu söyle.”

“Hayır.” Sesimi alçak tuttum, çünkü koridor boyunca tüm diğer banklarda polisle konuşmayı bekleyen insanlar oturuyordu. Ancak, hepsi kendi konuşmalarına ve problemlerine yoğunlaşmış olduğundan hiçbiri bize ikinci kez bakmadı.

Tewky sesini alçaltma sağduyusunu gösterdi. “Ama belki de hayatımı kurtardın, belki. Ya da en azından şerefimi. Ve sen, benim için çok şey yaptın. Sana teşekkür etmek istiyorum. Sen kimsin?”

Kafamı salladım.

“Neden yaşlı bir hizmetçi gibi görünmek istiyorsun?”

“Hayret bir çocuksun, diline dikkat et.”

“Hayret bir kızsın, senin adını asla öğrenemeyecek miyim?”

“Şşşt!” Hayır, umarım öğrenmezdi ama öyle demedim. Bunun yerine, kolunu kavrayarak tekrar “Hişşt!” dedim çünkü koridorun

Yeni ayakkabılarının –bir bakıma yeni sayılırlardı, eski botlardan elde edilen deri parçalarından yapılmıştı– uçlarını inceliyordu. Bekledim.

Sonunda şöyle dedi, “Her neyse beklediğim bu değildi. Tersaneler demek istiyorum. Su kirli. İnsanlar da öyle. Eğer temiz kalmaya çalışırsan, senden hoşlanmıyorlar. Züppe olduğunu düşünüyorlar. Dilenciler bile tükürüyor. Birisi paramı, botlarımı hatta çoraplarımı dahi çaldı. Bazı insanlar o kadar kötü ki, sürünenlerden bile çalışıyorlar.”

“Sürünenler mi?”

“Uyuşuklar, onlara öyle diyorlar, çünkü her zaman pinekliyorlar. Hiç bu kadar sefil insanlar görmedim.” Sesi alçaldı. “Hiçbir şeyi kalmamış yaşlı kadınlar, ayakları üzerinde bile güçlkle duruyorlar. Düşkünlerevinin merdivenlerinde oturuyorlar, kafalarını koyacak bir yerleri olmadan uyukluyorlar, dilenemeyecek kadar ölüme yakınlar. Ve eğer birileri onlara çay almak için bir peni verirse, onu almak için sürünerek gidiyorlar.”

Kalbime giren bir sancıyla, kaldırımda sürünen saçsız, başı yalarlarla dolu yaşlı kadını hatırladım.

“Sonra tekrar geri sürünüyorlar,” dedi Tewky, sesini daha da alçaltmıştı ve giderek daha zor çıkıyordu. “Ve orada oturuyorlar. Düşkünlerevinde ayda üç kez bir öğün yiyip gece orada uyumalarına izin veriliyor. Üç kez. Bundan daha fazlasını isterlerse, kilitli kalıyorlar ve üç gün zor işlerde çalıştırılıyorlar.”

“Ne? Ama düşkünlerevinin talihsizlere *yardım* etmek için var olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum. Ayakkabı istemek için oraya gitmiştim ve onlar... Bana güldüler ve sopayla vurdular. Beni uzaklaştır-

Tewky “Holmes mü?” diyerek yutkundu ve oturduğu yerde dikleşti. “Bu o mu? Ünlü dedektif?”

“Lütfen sus,” diye fısıldadım.

Eminim ki sesimdeki güçlü duyguyu hissetti, çünkü gerçekten itaat etti.

Sherlock, Lestrade’e şöyle diyordu: “Kız kardeşimi bulmak için daha fazla memur görevlendirmeni istediğim kadar hararetle değil.” Ağabeyimin sesi, ayarında olmasına rağmen bir keman teli kadar gergindi. Sesindeki bir şey, dile getirilmeyen bir şey, kalbimde acıyla çırpınan bir kelebek etkisi yaptı.

“Görevlendirmek isterim, sevgili dostum.” Lestrade’in sesinde sempati, fakat aynı zamanda sanırım sinsi bir mesaj vardı. “Ancak, eğer bana faydası olacak daha fazla veri vermezsen...”

“Uşak, annemin kendisinin veya Enola’nın on yıl veya daha fazla zamandır fotoğraflarını çektiirmediğini teyit etti. Lanet olası kadın.”

“Neyse, kız kardeşinin kendi çizdiği eskizi var.” Scotland Yard müfettişinin sesinde kesin bir şekilde keyif ışıltısı duydum.

Ağabeyimin eli aniden uzandı ve müfettişi kolundan yakalayaarak durdurdu; Tewky’nin ve benim tam önümüzde durmuşlardı. Neyse ki, belki takdiri ilahi, belki de kör talih sayesinde Sherlock bana sırtı dönük olarak duruyordu.

“Buraya bak, Lestrade.” Ağabeyim sinirli değildi, tam olarak değildi ama neredeyse ipnotize edece kadar yoğun ses tonu, göğsümün hayranlıkla kabarmasına ve diğer adamın tüm dikkatini ona vermesine yol açtı. Sherlock, “Hem annem hem de kız kardeşimin kaybolmasının, benim gururuma büyük bir darbe vurduğunu düşündüğünü biliyorum. İlkiyle ilgili hiçbir iz bulamadım ve ikincisiyle ilgili aldığım bilgi için sana teşekkür borçluyum. Fakat...”

Lestrade gözünü kırparak ve bakışını yana kaydırarak sözünü kesti: "Seni temin ederim, hiç böyle bir şey düşünmedim."

"Boş laf. Seni işini üstlerinden daha az kötü yapıyor olmakla suçlamıyorum." Siyah eldivenli eliyle bu kafa karıştırıcı ifadeyi bir kenara iten Sherlock, müfettişi bakışları ile yeniden perçinledi. "Ama Lestrade, anlamanı istiyorum: Lady Eudoria Vernet Holmes'ü listenizden çıkarabilirsin. O ne yaptığını biliyordu ve eğer başına bir şey geldiyse bunun suçlusunu kendisidir." Kalbimdeki acı nüksetti, kelebeğin yol açtığı değildi bu, farklı bir acıydı. O zaman, zeki ağabeyimin felç edici zayıflığından haberdar değildim: Melankolinin onu bu kadar sert sözler sarf etmeye nasıl ittiğini anlamıyordum. "Ancak, Enola Holmes tamamen farklı bir mesele," dedi Sherlock. "Kız kardeşim masum biri. İhmal edilmiş, eğitimsiz, dünyadan bihaber, bir hayalperest. Onu ağabeyim Mycroft'un himayesine bırakıp şahsen ilgilenmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ağabeyim gayet akıllı biri olmasına rağmen, yeterince sabırlı değildir. Bir tayı eğitmek için yalnızca koşum takmanın yeterli olmadığını zamana da ihtiyaç olduğunu hiç anlayamadı. Kız, zekâdan çok heyecana sahip olduğundan elbette kaçtı."

Sahte perçemlerim ve kelebek gözlüklerimin altından somurttum.

Lestrade "Onunla konuştuğumda yeterince zeki görünüyordu," dedi. "Kesinlikle beni kandırdı. En azından yirmi beş yaşında olduğuna yemin edebilirdim. Temkinli, iyi konuşan, düşünceli..."

Çatık kaşlarım gevşedi. Lestrade'i oldukça takdir ettim.

Kardeşim şöyle dedi: "Düşünceli ve yaratıcı belki ama cinsiye-tinin zayıflığına, mantıksızlığına da hiç yabancı değil. Mesela niye bekçiye ismini söyledi?"

"Belki de cüretkâr bir şekilde içeri girmek için. Hemen ardından kendini bulunmasının zor olacağı Londra'ya atarak yeteri kadar akla uygun davrandı."

“Yirmi beş bile olsa başına bir şeylerin gelebileceği bir yere. Ve o sadece on dört yaşında.”

“Daha önce de söylediğim gibi, Dük Basilwether’ın oğlu gibi daha da genç bir insanın başına her şeyin gelebileceği yere.”

Aynı anda Tewky boğazını temizleyerek, “Öhöö,” dedi ve ayağa kalktı.

Gördüğünüz gibi, düşünmek için hiç fırsatım yoktu ve o an bana başka seçeneğim de yok gibi geldi.

Kaçtım.

Müfettiş ve büyük dedektif dönüp oldukça farklı giyimli oğlana aval aval baktılar. Çocuğu tanımaya başladıklarında gözlerini kırparlarken ayağa kalkıp sessizce yürüdüm. Ağabeyimin yüzünü sadece bir anlığına görebildim ve Sherlock Holmes’ü bu kadar şaşkın görmenin çok ender yakalanan bir hoşluk olduğunu bilsem, o anın daha çok keyfini çıkarırdım. Ama oyalanmadım, koridorda birkaç adım attım, önüme çıkan ilk kapıyı açtım ve içeri girerek kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Kendimi biri hariç hepsi boş olan birçok masanın olduğu bir ofiste buldum. “Affedersiniz,” dedim evraklardan kafasını kaldıran genç polis memuruna, “Çavuş sizi girişte bekliyor.”

Büyük bir ihtimalle benim kısa bir süre önce Yard’da stenograf olarak ya da benzeri bir görevle çalışmaya başlamış olduğumu varsayarak, başını salladı, kalktı ve çıktı.

Ben de dışarı çıktım, pencereden. Pencere kanadını kaldırıp, pervazın üzerinden bir bisiklete biniyormuşum ve sanki diğer yanda da kaldırıma iniyormuşum gibi atladım. Tabii ki, yoldan geçen insanlar vardı ama bir kamu binasından bu şekilde çıkmak tamamen normalmiş gibi onlara hiçbir şekilde bakmadan kelebek

gözlüğümü çıkarıp yere attım, anında büyük bir at üzerinden geçti. Dik durarak, genç bir profesyonel kadın gibi hızlıca yürüdüm. Köşede bir otobüs durmak üzereydi. Bindim, ücretimi ödedim, üst katta diğer birçok Londralının arasına oturdum ve geriye bakmadım. Büyük otobüs beni uzaklara doğru götürürken, muhtemelen ağabeyim ve Lestrade hâlâ Tewky'yi sorguluyorlardı.

Ancak, kokumu almalarının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tewky onlara, kendisinin ve dul gibi giyinmiş bir kızın Boğaz Kesen'in teknesinden nasıl kaçtıklarını anlatırdı. Holmes adında bir kız. Muhtemelen Tewky artık sözü bana getirmiş, beni tanıtmaya çalışıyordur, ancak iki eskiz dışında hiçbir şey bulamamıştır—Lestrade'in Tewky'yle konuştuktan sonra taslakların önemini kavrayacağını ümit ediyordum—bankta iğrenç yeşil bir şemsiye ile birlikte duran iki karikatür.

Tewky'yi aniden, veda etmeden, terk etmek zorunda kaldığım için üzgündüm.

Ama bunun önüne geçmem mümkün değildi. Annemi bulmak zorundaydım.

Kılık değiştirmiş halimle de olsa ağabeyim Sherlock'la ona bakmak, onu dinlemek, ona hayran olmak için daha fazla zaman geçiremediğim için çok üzgündüm. Aslında onu özlüyordum, bir uğur böceğiymişim gibi, yüreğimde özlem vardı ve uçup evime gitmek istedim...

Ama meşhur dedektif ağabeyim annemi bulmak *istemiyordu*. Lanet olsun. Onunla ilgili harekete geçen bütün duygularım kanatlarını kapattı ve bir kalp ağrısına dönüştü.

Sherlock ve Mycroft, annemin Ferndell Malikânesi'ne geri

dönmesini isteseler bile –iyi ki istemiyorlardı– belli ki annem bunu istemiyordu. Onu bulduğumda, bulursam değil *bulduğumda*, onu mutsuz edebilecek hiçbir şey istemeyecektim. Onu, özgürlüğünü ortadan kaldırmak için aramıyordum.

Yalnızca bir annem olsun istiyordum.

Hepsi buydu.

Onunla iletişimde olmak istiyordum. Belki de arada sırada buluşup bir fincan çay içerek sohbet etmek.

Nerede olduğunu bilmek istiyordum.

Zihnimin bir tarafında başına bir şey gelmiş olabileceğinden korksam da yine de annemin hiç korse ve tarlatanın olmadığı ve belki de şapka veya botun bile olmadığı bir yere gitmiş olmasının daha muhtemel olduğunu düşünüyordum. Çiçekler ve yeşillikler arasında bir yer. Nasıl bir tezat diye düşündüm, onun örnek alıp kaçtığımda, henüz ne bir saray, ne bir altın kaplı araba ne de kürk ve elmaslar içindeki bir hanımefendiye rastladığım ama onun yerine kaldırımda sürünen, saçkıran olmuş yaşlı bir kadını gördüğüm bu çöplük şehre gelmiştim.

Elbette annem böyle rezalet durumlara asla düşemezdi.

Düşebilir miydi?

Düşmediğini düşünmeliyim. Bütün Londra polisinin beni arama talimatını almadan önce harekete geçmek için sadece birkaç saatim vardı.

Bir sonraki durakta otobüsten atladım, bir blok yürüdüm, sonra bir fayton çağırdım. Bu sefer, görünmeyeyim, yüzüm tanınmasın diye dört tekerlekli bir fayton. “Fleet Street,” dedim sürücüye.

Sürücü, şehrin yoğun trafiğinde yol alırken, bir kere daha elime kâğıt ve kurşun kalem alıp bir mesaj yazmaya başladım.

KRİZANTEMİM TEŞEKKÜR EDERİM ÇİÇEK
AÇIYOR MUSUN? ZAMBAK GÖNDER LÜTFEN.

Çiçeklerin Anlamları kitabından zambağın “bir mesaj” ifade eden çiçek olduğunu net bir şekilde hatırladım. İçinde zambak olan bir buket alıcıyı, diğer çiçeklerin anlamlarına dikkat etmesi için uyarıyordu. Yunan tanrıçası İris (zambak), Olimpos Dağı ile dünya arasında gökkuşağı köprüsü üzerinden mesajlar taşımıştı.

Ancak, Çiçeklerin Anlamları’ndaki, açıklamalardan pek çoğunu o kadar net hatırlamıyordum. Kalacak bir yer bulduktan sonra, başvurabilmek amacıyla kitabın bir kopyasını edinmeliydim.

Annemin vermiş olduğu diğer, yeri doldurulamaz kitabın, annemden en değerli hatıra olan şifre kitabımın kaybına aşırı derecede üzülmuştum. Boğaz Kesen’in onu ne yaptığını hiçbir zaman bilemeyecektim.

(Ya da o an öyle düşündüm.)

Ama bu kitaba pratik bir amaç için ihtiyacım olmadığına kendimi inandırdım.

(Tekrar, öyle düşündüm.)

Oluşturduğum mesajı tersine çevirdim:

NEFTÜLREDNÖGKABMAZ?NUSUMROYIÇAKE
ÇİCMİREDERÜKKEŞETMİMETNAZİRK

Sonra onu zikzak yapıp iki sıraya sıkıştırınca böyle oldu:

NFÜRDÖKBA?UURYÇKÇÇİEEÜKŞEMMTAİK
ETLENGAMZNSMOLAEİMRDRKETİENZR

Ardından, fayton sarsılarak gittiği için oturduğum yerde sağa sola kayarken mesajıma son halini vermek üzere satırların sırasını değiştirdim. Bunu, annemin neredeyse hiç kaçırmadan okuduğu *Pall Mall Gazette*'in kişisel reklam sütunlarına, ayrıca *Magazine of Modern Womanhood*'a, *The Journal of Dress Reform*'a ve tercih ettiği diğer yayınlara koyduracaktım.

Şifrem aşağıdaki gibi olmuştu:

“Sarmaşığın altı ETLENGAMZNSMOLAEİMRDRKETİENZR
sarmaşığın üstü NFÜRDÖKBA?UURYÇKÇÇİEEÜKŞEMMTAİK
Sarmaşığın”

Bir şifre gördüğünde dayanamayan annemin eğer görürse ve gördüğünde buna tüm dikkatini vereceğini biliyordum.

Ayrıca, maalesef, ağabeyim Sherlock'un gazetelerin “ızdırap sütunları” dediği, bu sütunlarını okuma alışkanlığı olduğu için onun da bunu fark edebileceğini biliyordum.

Fakat sarmaşığın tahta bir çitin üzerinde nasıl geriye doğru ilerlediği konusunda hiçbir fikri olmadığı için belki de bunu çözemeyecekti.

Ve eğer çözerse bile, anlayacağından veya bunu benimle ilişkilendireceğinden şüpheliydim.

Bir zamanlar –çok uzun bir zaman önce ve başka bir dünyadaymış gibi geliyor ama sadece altı hafta önceydi– bir defasında, köy yolunda bisikletle binerken ve ağabeyimi düşünürken, kafamda yeteneklerimin bir listesini yapmış ve ağabeyiminkilerle karşılaştırarak kendi aleyhime sonuçlandırmıştım.

Şimdi, bisiklet yerine bir Londra faytonuna binmiş olarak dolaşırken, zihnimde yetenek ve becerilerimin farklı bir listesini

derliyordum. Sherlock Holmes'ün hayal bile edemediği şeyleri biliyordum. O, annemin tarlatanın (haznesinin) ve (içinde oldukça yüksek miktarda kâğıt para taşıdığını sandığım) yüksek şapkasının önemini anlayamamışken ben, kadınların iç destek ve süslemelerinin yapılarını ve kullanımlarını öğrenmiştim. Görüntümü değiştirerek kendimi gizlemede ustalık göstermiştim. Çiçeklerin şifreli anlamlarını biliyordum. Aslında, Sherlock Holmes "kadın milleti"ni mantıksız ve önemsizler diye yok varsayarken, onun "mantıksal" aklının asla kavramayacağı konuları biliyordum. Kadınlara ait bütün bir iletişim dünyasını, şapka kenarlarının gizli şifrelerini ve başkaldırıyı, mendilleri ve hileyi, tüylü yelpazeleri ve örtülü meydan okumayı, balmumunu ve posta pullarının konumlandırılmasındaki mesajları, kartvizitleri ve zarif komplolar yapmayı biliyordum. Çok fazla zorluk çekmeden korsenin içine savunma ve sarf malzemelerinin yanı sıra silah da ekleyebilirdim. Sherlock Holmes'ün değil yapabileceği, asla anlayamayacağı ya da hayal edemeyeceği yerlere gidebilir ve işler başarabilirdim.

Ve bunu planlamıştım da.

KASIM, 1888

LONDRA

TAMAMEN SİYAHILAR GIYMIŞ İSİMSİZ BİR YABANCI kadın, gece geç vakit east end'in caddelerinde dolaşmak üzere kaldığı binadan çıkar. Rağbette olmayan düz belinden sarkan tespihinin abanoz boncukları o yürüdükçe sallanır. Rahibe elbisesi uzun ince bedenini tepeden tırnağa örtmektedir. Kollarında, düşkünlerin basamaklarında toplanan zavallı yaşlı kadınlara, uyuşuklar denen sürünen kadınlara ve ihtiyaç duyabilecek başkalarına yiyecek, battaniye ve giysi taşımaktadır. Sokak halkı onun bu iyilikseverliğinden razıdır ve ona Rahibe diye hitap eder. Kimse onu başka bir isimle tanımaz, çünkü asla konuşmaz. Görünüşe bakılırsa bir sessizlik ve yalnızlık yemini etmiştir. Ya da belki eğitilmiş konuşmasıyla gösteriş yapmak, üst tabakaya özgü aksanını açığa vurmak istememektedir. Sessizce gelişi ve gidişiyle ilk başta merak konusu olmuştur ama birkaç gün geçtikten sonra pek fark edilmemektedir.

Şehrin daha varlıklı ve bohem denilebilecek bir bölgesinde Astral Perditoryan Madam Laelia Sibel de Papaver'in şaşırtıcı tutuk-

lanmasından, dönemin büyük skandalından önce seanslar düzenlediği Gotik binada birisi ofis açmaktadır. Bir önceki sakininin hapse girmesiyle birlikte, evin cumbasına bir afiş asılmıştır: Bilimsel Perditoryan Dr. Leslie T. Ragostin Yakında Danışmanlık Hizmeti Vermeye Başlayacaktır. Bir bilim insanı elbette bir erkek, önemli bir erkek, Üniversite veya British Museum'da oldukça yoğun çalışan biri olmalıdır; kuşkusuz bu yüzden, bu varlıklı mahallede hiç kimse Dr. Leslie T. Ragostin'i henüz görmemiştir. Ama her gün sekreteri, yeni ofisini düzenlemek ve işleriyle ilgilenmek üzere gelip gitmektedir. Sekreter, sıradan bir genç kadındır, ailelerine az miktarda da olsa para göndermek için Londra'da yaşamlarını sürdürmeye çalışan diğer binlerce sekreter ve muhasebeci genç kadın gibi verimliliği dışında dikkati çekecek bir özelliği yoktur. Adı Ivy Meshle'dır.

Büyük şehirde yalnız yaşayan erdemli ve mütevazı bir genç kadına uygun düştüğü gibi Ivy Meshle, her gün, işyerine en yakın Profesyonel Kadınlar Çay Salonu'nda öğle yemeğini yer. Orada, canlı türünün en yırtıcısı olan erkeklerle herhangi bir temastan korunarak yalnız başına oturarak, *Pall Mall Gazette*'i ve çeşitli diğer süreli yayınları okur. Bu yayınlardan birinde kendisini aşırı derecede ilgilendiren kişisel bir ilan bulmuştur bile ve hatta onu kesmiş ve yanında taşımaktadır. İlanda şöyle demektedir:

“Sarmaşığa zambak altüstleri

GNŞEİEAIUSDCKİATMEİARCYBNGLÜETÇÇKÇYR
MAERZNEDĞLYIAAAİÜ”

Bayan Meshle (ya da belki sessiz, isimsiz Rahibe), bazen ucuz pansiyonunda yalnızken bu kâğıt parçasını bir cebinden çıkarır ve uzun zaman önce deşifre etmiş olmasına rağmen, oturup bakar:

GÜNEŞTE ÇİÇEK AÇIYORUM. SADECE KRİZANTEM DEĞİL
AYRICA YABANI GÜL

Bu mesajın saç tokaları, korseler, kıyafet geliştiriciler olmayan bir yerde, Çingenelerle kırlarda özgürce dolaşan mutlu bir kadın tarafından gönderildiğine inanır.

Gideceği mesafe uzaksa neden bisikleti almadı?

Neden kapıdan çıkmadı?

Eğer yayan olarak yola çıktıysa, nereye gidiyordu?

Bir varsayım bu üç sorunun tümüne birden cevap verir: Kaçak kadın seyahat için uzak bir mesafeye gitmiyordu, sadece kırsal alana çıkıp muhtemelen daha önce temas kurduğu bir İngiliz göçebe kervanıya buluşuncaya kadar kırsal alanda yürüyecekti.

Çiçeklerin Anlamları'nda, yabani gül, "özgür, göçebe, Çingene yaşam tarzı" anlamına geliyordu.

Ve Çingenelerin doğasında bir nebze hırsızlık varsa, Eudoria Vernet Holmes'de de olduğu anlaşıyordu. Mycroft Holmes ile olan ilişkisinde de görüldüğü gibi. Büyük bir ihtimalle şu anda keyfini çıkarıyordur.

Bir soru cevapsız kalır:

Annem neden beni yanında götürmedi?

Eskiden olduğu kadar üzüntü veren bir düşünce değildir. Özgürlük tutkunu, yaşlanmakta olan ve ölmeden önce bir hayalini gerçekleştirmek için kısa bir süresi kalmış olan bu kadın, hayatına geç gelen kızı için elinden geleni yapmıştır. Tek başına yürümekte olan kız plan yapar; bir gün, belki baharda, havanın seyahate olanak verecek kadar ısındığı zamanda, annesini Çingeneler arasında aramak için yola koyulacaktır.

Ama bu arada, gazete kupürüne baktığı zaman, oldukça uzun ve sivri yüzü bir gülümseme ile yumuşar ve neredeyse güzelleşir: çünkü çiçeklerin gizli anlamına göre, gülün her çeşidinin sevgiyi ifade ettiğini bilmektedir.

SON

NANCY SPRINGER

Nancy Springer 1970'te Gettysburg Koleji'nden mezun olduktan kısa bir süre sonra başlayan kariyerinde, on yıl boyunca mitolojik fantezi kurgu türlerinde yazdı, ardından dikkatini çocuk edebiyatına çevirmeden önce çağdaş fantezi, büyülü gerçekçilik ve kadın romanına girişti. Robin Hood'un kızı olarak öne çıkan *Rowan Hood Hikâyeleri* serisinin ve aynı zamanda Kral Arthur efsanelerine dayanan ödüllü *I Am Mordred* ve *I Am Morgan le Fay* romanlarını yazarıdır. Springer'ın çocuk kitapları ona iki Edgar Allan Poe ödülü, bir Carolyn W. Field ödülü, çeşitli Children Choice ödülleri ve çok sayıda ALA En İyi Kitap listesi kazandırdı.

Bayan Springer, Pennsylvania, East Berlin'de yaşıyor.